

Giới thiệu Âm Dương Thần Thám

Truyện Âm Dương Thần Thám, nhị lan thần bị thái thượng lão quân thù dai và ngọc đế vô trách nhiệm cùng một vị Vương Mẫu nương nương e sợ thiên hạ không đủ loạn kia ném xuống trần gian diệt trừ yêu quái.

Người ném lão tử xuống trần thì thôi đi, vì cái có gì lại bùm một cái đem lão tử một đại soái ca phong lưu phóng khoáng biến thành nữ nhân. Làm nữ nhân thì thôi đi, quen chút sẽ không sao hết nhưng cái vụ cuối tháng biến lại thành nam nhân.

Lại còn bị kẹp giữa hai cái oan gia Ngự Miêu Triển Chiêu và Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường là sao?

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuống trần

"Oáp ~~~" Trên cây, mỹ nam tóc bạc không chút hình tượng ngấp to một cái. Nam nhân một đầu ngân phát, đôi con ngươi màu đỏ trong suốt linh động, khóa hờ một bộ huyết trang đề lộ xương quai xanh tuyệt mỹ, dưới chân không đi giày, nhìn qua không có chút nào bừa bộn mà trông có vẻ mỹ hoặc câu nhân.

Từ xa xa có một đám mây bay tới, phía trên là một vị tiên tử mặc hoàng y, nhìn kĩ thì phát hiện đây là một mỹ nhân tuyệt sắc. Vị mỹ nhân kia có chút gấp gáp bay tới trước mặt nam tử, giọng nói lạnh lốt cất lên "Dương Tiễn, ngươi còn ở đây mà ngủ sao? Đại họa đến rồi kia!!"

Dương Tiễn nhìn Tiểu Đào, giật mình ngồi dậy "Nha? Đại họa?"

Tiểu Đào gật đầu, không chút do dự đem Dương Tiễn kéo đi, mặc cho ai kia bắt mất hết âm lên.

Nghị sự điện...

Dương Tiễn vừa bước chân vào Nghị sự điện liền nhận được ánh mắt đồng tình của chúng tiên. Hắn nhủ mầy, bắt đầu có sự cảm không ổn. Quả nhiên...

"Dương Tiễn, ngươi đến rồi sao?" Giọng nói trầm thấp vang lên. Dự cảm bất an của Dương Tiễn càng lớn. Ngọc Đế khi không lại nhẹ nhàng nói chuyện với mình như vậy là có chuyện gì? Không phải bình thường thấy mình thì phải mắng chửi một hồi sao?

Ngọc Đế ngũ quan tuần tú cười rộ lên, nụ cười đối với nữ giới tuyệt đối có lực sát thương 10 phần, tuy nhiên đối với Dương Tiễn mà nói, Ngọc Đế cười đến rạn gối như vậy tuyệt đối là có âm mưu!

Dương Tiễn bất động nhìn vị Ngọc Đế nào đó ngồi trên ngai rồng tự biến tự diễn tự nói chuyện một mình.

"Dương Tiễn, ta đoán ngươi cũng biết hiện nay dưới nhân gian có rất nhiều yêu ma xâm phạm đi. Lũ yêu ma này đúng thật là không biết điều mà, chúng cứ phá hoại cuộc sống của dân chúng như vậy chẳng khác nào đang khiêu chiến với tôn nghiêm của Thiên giới, mà tôn nghiêm của Thiên giới chẳng khác nào tôn nghiêm của ta, khác gì chúng đang thách thức tôn nghiêm của ngọc Đế như ta? Mà ta với ngươi giao tình tốt như vậy, ngươi đối với ta tốt như vậy, ta tin chắc ngươi sẽ thay ta trừng phạt bọn chúng đúng không? Ngươi không nói ta cũng biết ngươi nhất định sẽ đồng ý mà. Dương Tiễn, ân tình này ta nhất định sẽ không quên đâu." Vừa nói vừa nhận lấy khăn tay của Vương Mẫu nương nương ở bên cạnh đưa cho, chằm chằm hai cái ở khóe mắt, cứ như vậy tạo ra hai giọt lệ thật giả tạo. Dương Tiễn nhìn cảnh này thật muốn phun tào, tuy nhiên vị Vương Mẫu nào đó sợ thiên hạ không loạn đã nhanh tay điểm huyết cam của hắn, làm hắn muốn nói cũng không nói được.

Dương Tiễn hắc tuyến định cử động thì Thái Thượng lão quân từ hàng bên trái chạy ra khóc lóc thật thảm thương tranh thủ dè cả người mỗ Tiễn xuống, hoàn toàn không cho hắn cơ hội phản bác.

"Ngọc Đế thật anh minh, cự thần thay mặt Dương Tiễn cảm ơn những lời này của người." Nói xong dập đầu hai cái, tiện thể đem đầu Dương Tiễn đập xuống đất hai cái rõ đau.

Chúng tiên xung quanh chỉ có thể ném cho dương Tiễn một ánh mắt tự cầu lấy phúc sau đó cũng quỳ xuống một tràng "Ngọc Đế anh minh! Ngọc Đế anh minh!", điển hình câu 'Chết bằng hữu không chết bản đạo'.

Dương Tiễn sau khi hoàn hồn thì phát hiện bản thân đã đứng ở chỗ Thiên Trụ đài, nơi để đưa tiên nhân nhập phạm. Chưa kịp nói gì thì đã bị Thái Thượng lão quân đá cho một cước lộn hố, sau đó hắn nghe thấy một tràng cười ha ha của lão già nào đó "Ha ha, Dương Tiễn, có trách thì hãy trách tiểu tử ngươi nấy hôm trước dám đem Hoàn Hồn Đan của bốn thượng tiên lấy hết. Chúc ngươi sống tốt! À đúng rồi, ngươi quên đem theo Hạo Thiên Khuyển này..."

Dương Tiễn thầm mắng: Cái lão già chết tiệt, cái đồ thù dai, Ngọc Đế chết già, Vương Mẫu khổ nạn, lão tử nhất định sẽ không tha cho các ngươi!!!!

Sau đó Dương Tiễn liền rơi vào hôn mê...

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên đến Khai Phong phủ

Lúc Dương Tiễn tỉnh lại liền bị cảnh sắc trước mắt hù dọa.

Vì cái gì hắn nhìn thấy xà ngang gỗ lim, bình phong tinh xảo, màn rèm bay phất phới của cổ đại?

Cố gắng ngồi dậy, Dương Tiễn bỗng bị ai phát hiện có cái gì đó không đúng.

Hắn nếu nhớ không lầm thì bản thân ít nhất cũng đã mấy ngàn tuổi, tính theo tuổi của nhân loại thì cũng đã 20, 22 rồi nha, nhưng sao nhìn thế nào cũng thấy cánh tay này là cánh tay con nít 5 tuổi vậy?

Dương Tiễn cắn môi nhìn xuống thân hình không mấy to lớn lắm của mình, hoa lệ khóc không ra nước mắt. Thật sự hắn bị biến nhỏ lại rồi..

Được lắm Ngọc Đế, Thái lão, Vương Mẫu, mấy người dám biến lão tử thành như vậy, lão tử nhất định sẽ không bỏ qua cho mấy người !!

Dương Tiễn cố nhích tay lên, phát hiện cả người sau khi ngồi dậy liền mất hết sức lực, rơi vào tình trạng kiệt sức.

Như vậy thì còn làm ăn được gì ToT, cái cơ thể này căn bản không đủ sức đánh yêu phục ma có được không...

Dương Tiễn đang còn trong tình trạng bị ai giữ gìn bản thân thì cánh cửa gỗ đang đóng chợt mở ra, một nam tử tuấn tú, trên môi nở nụ cười hiền hậu bước vào, trên người là một bộ y phục gia sư màu lục. Dương Tiễn nhìn nụ cười của nam tử kia, nhìn thế nào cũng giống như con hồ ly.

"Ngươi tỉnh rồi?" Nam tử kia trên tay cầm một chén thuốc đen sì, cười cười bước tới cạnh giường.

"Đây là..." Dương Tiễn mơ hồ nhìn xung quanh, lần nữa đánh giá lại căn phòng mình đang ở. Đây là một căn phòng nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nói chung là vừa vặn đủ cho một cái bàn, một cái tủ, một cái giường.

(Nhìn cái cách anh miêu tả căn phòng làm em muốn phun tào >0<)

Ừm, quả là sâu lắng và đầy tính nhân văn. Dương Tiễn thầm khen cách hành văn của mình một cái.

Nam tử kia đưa chén thuốc tới gần Dương Tiễn, môi nhếch lên nụ cười 100% hồ ly.

"Đây là Phủ Khai Phong, hôm qua muội muội ngất ở trước cửa, may nhờ Triển hộ vệ nhìn thấy nên đưa vào. Nào, mau uống thuốc đi."

Dương Tiễn nghe xong ưỡn một cái, có cảm giác muốn khóc, nhanh chóng chui đầu vào trong chăn, tay nhỏ bé run run mở quần ra.

* ẦM *

Có ai nói cho hắn biết biểu tượng nam tính của hắn đâu rồi không? Hình như...hắn biến thành nữ nhân rồi thì phải....

Nhìn hài tử vừa nghe uống thuốc liền trốn (?), nam tử kia lại tiếp tục mỉm cười, ngón tay thon dài đem chăn mở ra "Nào, thuốc này không đắng, muội chỉ cần uống một ngụm là xong thôi"

Dương Tiễn nghe nam tử kia nói, chợt nhớ lúc nãy hình như người này có nói cái gì đó Khai Phong phủ thì phải? Chắc không phải Khai Phong phủ có Bao Chứng là Văn Khúc Tinh Quân hạ phạm chứ? Còn cái kia Triển hộ vệ sẽ không là Triển Chiêu đi?

Nuốt một ngụm nước miếng, Dương Tiễn có chút khó nhọc hỏi "Cái kia...cho hỏi, Khai Phong phủ này có phải là Khai Phong phủ có Bao Chứng Bao đại nhân không?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì...ngươi là...Công Tôn Sách?" Không đùa chứ? Chả lẽ từ nãy tới giờ hắn đã ngồi nói chuyện với vị hồ ly của Khai Phong phủ sao? Đừng đùa nhau chứ!!!

Công Tôn Sách hiểu kì nhìn hài tử trên giường, gật đầu.

Dương Tiễn nhìn hắn gật đầu, có cảm xúc muốn đâm đầu vào gối. Công Tôn Sách nha, đệ nhất hồ ly uống máu nuốt xương người nga, hắn vậy mà lại nói

chuyện cùng cái con hồ ly này lâu như vậy, nếu để Tiểu Đào biết được chắc chắn sẽ sùng bái hấn lăm cho xem. Tuy chưa bao giờ gặp người thật nhưng hấn cũng đã xem không ít truyện tranh phim ảnh về Khai Phong phủ, nhân vật Công Tôn Sách này chính là một trong những nhân vật hấn sợ nhất. Đệ nhất gia sư kiêm quân gia kiêm pháp y kiêm y sư của Khai Phong phủ, đệ nhất hồ ly phúc hắc tiểu lý tàng đao của nhà Tống dưới quyền vua Tống Nhân Tông. Nghe qua cũng đủ đáng sợ rồi!!!

Mẹ nó Ngọc Đế, người nhớ đó cho lão tử, cứ nhiên đem lão tử ném về cổ đại, lại còn vào cái Khai Phong phủ uống máu nuốt xương này, lão tử mà còn sống trở về thì người chết chắc!!!!

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Uống thuốc

Dương Tiễn sau khi xác nhận hoàn cảnh éo le của bản thân thì mới nhớ tới vấn đề uống thuốc.

Thuốc do Công Tôn Sách khai đơn chắc chắn không phải thuốc bình thường!!! Thuốc càng tốt thì càng đắt!! Mà trên thiên giới ai ai cũng biết Nhị Lang Thần Dương Tiễn không sợ trời không sợ đất chỉ sợ đắt! Nhớ năm xưa vì muốn cho hấn uống thuốc mà Hạo Thiên Khuyển đã phải chịu biết bao cay đắng thiên tân vạn khổ. Giờ nhớ lại mà không kiềm được nước mắt.

Cho nên Dương Tiễn đối với chén thuốc của Công Tôn Sách liền mang theo ánh mắt thù địch, tựa như chén thuốc kia là kẻ thù không đội trời chung giết cha sát mẹ của hấn vậy.

Công Tôn Sách nhìn hài tử trên giường, cười tới híp mắt, cảm thấy hài tử này so với hài tử bình thường thông minh hơn gấp ngàn lần. Nếu như để trong phủ nuôi dưỡng, khẳng định sẽ có lợi vô cùng. Hoặc nếu đã có gia đình thì nhất định là gia đình không phú cũng quý, nhìn loại vải hài tử đang mặc trên người là loại vải mà hấn chưa bao giờ thấy qua, chắc chắn thân phận không tầm thường.

Nếu để Dương Tiễn biết được trong đầu hấn đang nghĩ những gì thì nhất định sẽ mắng lớn: Hồ ly không hồ là hồ ly! Lúc nào cũng thích tính kế người khác!!

"Thế nào? Sợ đắt?" Công Tôn Sách híp mắt cười rộ làm Dương Tiễn cảm thấy cả người lạnh run, nuốt nước bọt, hấn hung hăng nói "Ta không uống! Có chết hấn cũng không uống cái thứ đen thui này."

Công Tôn Sách trên mặt vẫn ánh lên ý cười nhưng tay lại mạnh mẽ đem chén thuốc đổ vào miệng Dương Tiễn. Dương Tiễn cả người không hề phòng bị liền bị hấn uy thuốc, trong miệng ngập tràn vị đắng của hoàng liên. Chưa kịp nhổ ra thì cầm lại một lần nữa bị Công Tôn Sách nắm lấy, điển hình cho hành động không cho phép hấn nhổ thuốc ra, ánh mắt còn ánh lên sự nguy hiểm khó tả. Dương Tiễn vừa tỉnh lại, yếu ớt cực kì, lại còn bị uy thuốc đắng như vậy, hoa lệ ngất lần nữa.

Công Tôn Sách nhìn người đã ngất đi trên giường, cười đến nguy hiểm, lấy từ trong ngực ra một xấp giấy, chấm mực viết viết, trang giấy ngay lập tức chẳng chịt chữ. Sau đó lại đem ngón tay của Dương Tiễn nhúng vào trong mực đã chuẩn bị sẵn, điển chỉ vào trang giấy. Dương Tiễn cứ vậy bị bán đi.

"Công Tôn tiên sinh?" Triển Chiêu một thân hồng y mở cửa bước vào, khuôn mặt toát lên vẻ ôn hòa, nụ cười như gió xuân động lại trên môi mang đến một cảm giác ấm áp cho căn phòng.

Công Tôn Sách đem khế ước bán thân của Dương Tiễn cất vào trong ngực, trên môi vẫn đeo nụ cười hết sức 'hòa ái', Triển Chiêu nhìn nụ cười của hấn mà rét lạnh, trong lòng thầm cầu chúc cho người nào đó bị hấn tính kế.

"Triển hộ vệ vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi đi." Giọng nói tràn đầy sự quan tâm.

"Không phiền Công Tôn tiên sinh. Triển mỗ đến xem nữ hài hôm qua một lát rồi sẽ trở về."

"Vậy à, vậy Triển hộ vệ cứ tự nhiên." Công Tôn Sách đứng dậy đi ra cửa, sau đó bỗng nhiên quay lại nói một câu làm Triển Chiêu rơi vào sương mù "Dù sao sau này sẽ là người nhà, mong Triển hộ vệ chăm sóc Dương Tiễn hơn"

"Dương Tiễn?"

"Àn, tên hài tử này là Dương Tiễn. Không phiền Triển hộ vệ nữa, ta phải đi tìm Bao đại nhân đây" Công Tôn Sách nói xong liền bước ra khỏi cửa, còn rất lịch sự đóng cửa lại giùm Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng không đem lời của Công Tôn Sách vào lòng, khinh thủ khinh cước đến bên giường nhìn Dương Tiễn. Nói thật hôm qua khi hài tử này từ trên trời rơi vào lòng hấn, hấn thật không biết nên làm thế nào đành đem về đây cho Công Tôn tiên sinh. Tay không tự chủ sờ sờ mái tóc đen của Dương Tiễn, Triển Chiêu nhíu mày, hôm qua rõ ràng lúc hài tử này rơi xuống thì tóc vẫn là màu bạc, không hiểu sao khi đem nó đưa cho Công Tôn tiên sinh tóc liền biến đen. Càng nghĩ càng thấy hài tử này không bình thường.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nhìn thấy chén thuốc bên cạnh liền biết Công Tôn tiên sinh đã cho hài tử uống thuốc, đoán chắc hài tử này tỉnh dậy nhất định sẽ đói bụng liền cầm chén thuốc lên đi về phía phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nghe trộm

Dương Tiễn lần thứ hai vì đói mà tỉnh lại. Dụi dụi mắt, vẫn là cảnh tượng trước khi ngủ, khác ở chỗ là cây gậy trúc kia đã không còn. Nhìn nhìn ngoài trời, xem ra đã tối rồi.

Khai Phong phủ này thật không có tính người mà, sao lại có thể để một hài tử đáng yêu như hắn bị đói chứ? Thật đáng hận mà! Thù này nhất định sau này phải tính lên đầu Văn Khúc Tĩnh Quân.

Bao Chứng vô tội cứ như vậy sau này trở lại Thiên giới liền bị Dương Tiễn hành hạ đến bán sống bán chết.

Thử cử động tay một cái. Tốt lắm, sức lực cũng đã hồi phục ít nhiều, ít ra còn có thể xuống giường.

Dương Tiễn vén chăn đi xuống giường, lòng bàn chân cảm nhận được cái lạnh của sàn đá làm đầu óc có chút thanh tỉnh. Dương Tiễn nhìn xung quanh. Không có hài... Đành phải đi chân đất vậy.

(Ngọc Đế: Ngày thường người cũng đâu có đi hài!!)

Cửa vừa mở ra, một cơn gió lạnh liền ập tới làm đầu óc Dương Tiễn càng thêm thanh tỉnh. Lắc lắc đầu vài cái, Dương Tiễn hướng về căn phòng còn sáng đèn gần mình nhất.

" Tiên sinh có vẻ rất vui? " Bên trong truyền tới tiếng nói trầm thấp ẩn chút uy nghiêm. Nghe giọng điệu người này Dương Tiễn liền đoán ra hẳn chính là Bao Chứng Bao Thanh Thiên - Văn Khúc Tĩnh Quân.

Sau đó bên trong lại vang lên giọng nói vui vẻ của con hồ ly nào đó " Không lẽ học trò thể hiện rất rõ sao? "

Dương Tiễn thực sự rất muốn đập cửa xông vào hét lớn : Ngay cả ta ở ngoài cũng nghe ra người đang rất vui !!!

Bao Chứng vừa phê chuẩn công vụ vừa nói " Tiên sinh từ nãy đến giờ cười rất nhiều lần, ngày thường không thấy người như vậy. "

Công Tôn Sách đem tài liệu xếp thành một chồng gọn gàng, nhìn ra ngoài thì phát hiện có bóng người đứng trước cửa, bóng dáng nhỏ bé như vậy thì chắc là Dương Tiễn đã dậy rồi.

Bao đại nhân cũng phát hiện ánh mắt của Công Tôn tiên sinh có điểm không đúng liền nhìn theo ra ngoài cửa.

" Ai vậy? "

Dương Tiễn hoàn toàn không để ý việc mình nghe trộm người khác nói chuyện, rất tự nhiên đẩy cửa bước vào, hung hăng trừng Công Tôn Sách một cái " Ta đói rồi. " Cho nên các người còn không mau lấy đồ ăn?

" Đây là..." Bao Chứng nhìn Dương Tiễn hỏi.

" Là hài tử mà Triển hộ vệ đem về hôm qua. " Công Tôn Sách để tài liệu sang một bên, quay lại mỉm cười với Dương Tiễn " Đi, ta đưa người đi ăn. "

Dương Tiễn gật đầu bước theo Công Tôn Sách tới phòng ăn. Bao đại nhân Bao Chứng nhìn theo bóng lưng hai người bỗng nhiên có một loại cảm giác nhìn thấy con hồ ly đang dẫn con thỏ về hang. Rùng mình một cái, chắc mình nghĩ quá nhiều rồi.

Triển Chiêu đi chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ cho Dương Tiễn nhưng lại chợt nhớ hài tử kia hình như không có quần áo đành buông đồ xuống ra phố mua mấy bộ y phục.

Nhưng ai ngờ đi mua y phục cũng vướng phải án mạng.

Sao cứ có cảm giác từ âm dương này hai nghĩa....

Một. Là bất quý (âm) lẫn phá án ngoài đời thực (dương)...

Hai là.... khụ khụ... cơ thể lúc âm lúc dương đi..

Chào Lãnh Lãnh ... Y Y lọt hố của nàng rồi a.... thỉnh chiều cổ Y Y nhiều hơn ^^.

Tiếp theo... Ô ô ô ô ô.... Lãnh Lãnh à.... nàng thu nhận ta đi.... Y Y muốn bái nàng làm sư phụ a... Huhuoa... tại sao các nàng lại viết hay như vậy chứ? Y Y làm sao có mặt mũi mà đăng truyện a.... Khóc.... TT^TT...

Lại nói tới.... nàng đọc Tam Nhân Hạo Thiên Lục phải không :)))) nhìn cái vụ Dương Tiễn "âm dương hòa hợp" vậy là Y Y nghi lắm a....

Lại nói...

Thấp một ngón nền nhỏ cho Dương Tiễn... muối muối....

Đã bị Hồ ly nhà Công Tôn cho vào tròng... hứa hẹn một ~ tương ~ lai ~ tâm ~ tột ~ a~~~ Nhỏ một giọt nước mắt đồng tình cho muối.... chết sớm siêu sinh sớm a... *lau mắt*

Cảm ơn Lãnh Lãnh a...

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Triệu gia án (1)

Triệu gia ở Đông Kinh Biện Lương là một gia tộc rất có tiếng tăm, mấy đời gia tộc đều theo nghiệp thương nhân, y phục cũng thuộc một trong những mặt hàng kinh doanh nổi bật của họ, và lại Khai Phong phu có quan hệ khá tốt với nhị công tử Triệu gia, quần áo mọi người đang sử dụng đều là do Triệu gia cung cấp, vì vậy mà sau khi quyết định đi mua quần áo cho Dương Tiễn, Triền Chiêu liền không do dự đến Ý Hương Lâu của Triệu gia.

Ý Hương Lâu của Triệu gia thường ngày khách nhân rất đông, cho dù là trời tối vẫn vậy, nhưng không hiểu sao hôm nay lại vắng bóng vô cùng, Triền Chiêu nhìn mà nghi hoặc, không lẽ Ý Hương Lâu gặp vấn đề?

Vừa mới bước vào cửa, Triền Chiêu liền gặp được nhị thiếu gia Triệu gia Triệu Văn Hàn, tuy nhiên sắc mặt của hắn trông có vẻ không tốt, hai mắt thâm tím như không ngủ đủ giấc, mặt mày hốc hác gầy đi trông thấy, nhìn thấy Triền Chiêu giống như nhìn thấy cọng rom cứu mạng mà quý xuống, miệng không ngừng khẩn cầu "Triền đại nhân, mong ngài hãy cứu lấy Triệu gia!! Triền đại nhân, xin ngài cứu lấy Triệu gia!!" Thái độ vô cùng thành khẩn. Triền Chiêu nhìn mà rơi vào sương mù, mãi sau mới hồi thần mà đỡ Triệu Văn Hàn đứng dậy, hỏi "Triệu huynh đây là có việc gì? Có thể nói rõ cho triền mỗ hiểu sự tình được không? "

Triệu Văn Hàn sắc mặt trắng bệch, ngồi vào ghế bên cạnh Triền Chiêu, tí mĩ kể lại cho hắn nghe vấn đề của Triệu gia.

Triền Chiêu nghe xong mới hiểu rõ. Hóa ra bắt đầu từ đầu tháng nay ở Triệu gia luôn luôn xảy ra những chuyện kì cục không thể lí giải. Mỗi ngày cứ tới giữa đêm thì cửa từ đường liền tự mở toang, sau đó liền có sương mù xuất hiện, nửa chum trà thì biến mất, để lại một từ đường đầy máu, trên bài vị của tổ tiên xuất hiện những văn tự rất kì lạ, gia chủ Triệu gia đã thỉnh rất nhiều học sĩ tài bác tới nhưng không có ai biết gì về văn tự này, mãi tới 7 ngày trước có một đạo sĩ đi ngang qua, nói rằng Triệu gia hiện đang bị ma quỷ ám, nếu để lâu thêm thì sẽ nguy hại nhân gian, bảo rằng nhất định phải bắt một kẻ mang dòng máu Triệu gia sinh vào nửa đêm ngày Thìn tháng Tý đem đi chôn sống mới có thể đuổi trừ tà ma. Mà bất hạnh thay kẻ sinh vào nửa đêm ngày Thìn tháng Tý có tới tận hai người, một là gia chủ Triệu gia, người còn lại chính là Triệu Văn Hàn. Gia chủ Triệu gia chết thì không sao nhưng ông lại không nỡ để nhi tử mà mình yêu thương nhất chết theo, vì vậy mà đã đem đại sĩ kia đuổi đi, nhưng không ngờ sau hôm đạo sĩ đó đi thì Triệu gia liền xuất hiện án mạng. Ngày đầu tiên chết 3 người hầu, vì chỉ là người hầu chết nên mọi người không có để trong lòng. Ngày thứ hai quán gia không hiểu sao lại nổi điên đập đầu vào cột tự sát. Ngày thứ ba không có người chết nhưng nha hoàn thiếp thân của Đại phu nhân lại thấy một bóng ma đi từ trong từ đường đi ra, khắp người đều là máu, trên tay còn cầm theo một cái đầu người chết không nhắm mắt, hôm sau Triệu gia chủ đến từ đường thì phát hiện từ đường đầy máu cùng văn tự nọ. Ngày thứ tư trước cửa Ý Hương Lâu, Túy Tiên Các và Tự Mãn Đường vô duyên vô cớ xuất hiện một cái đầu lâu đầy máu dọa các khách nhân sợ bỏ chạy. Ngày thứ năm ở Triệu gia lại có 5 vị thiếp của Triệu gia chủ chết không lí do, nghe đại phu nói là chết khi ngủ. Ngày thứ sáu không hiểu sao giếng nước của Triệu gia lại chứa đầy xác chuột chết. Tối ngày hôm qua lúc nửa đêm lại xuất hiện những bóng trắng không có chân lớn vờn trước sân, trên người bóng trắng nào cũng nhuộm đầy máu, nhưng tới sáng hôm nay tinh dậy kiểm tra lại không phát hiện trong sân có vết máu nào cả.

Quảng mắt của Triệu Văn Hàn thâm tím, mấy hôm nay chắc là không ngủ được, xem ra việc này là sự thật.

Triền Chiêu nhíu mày, việc này nhất định phải báo cho Bao đại nhân biết. !2 mạng người đã chết rồi, không thể để thêm hai người nữa chết được. (Ý ca là Triệu gia chủ và Triệu Văn Hàn)

"Triệu huynh chớ lo, Triền mỗ nhất định sẽ đem chuyện này báo cho Bao đại nhân biết, Khai Phong phủ sẽ nhận án này của Triệu gia. " Triền Chiêu gật đầu nói. Triệu Văn Hàn nghe vậy mới có chút yên lòng, sau đó mới nhớ ra hình như Triền Chiêu tới đây có việc liền hỏi "Triền đại nhân đến để mua y phục sao? "

Triền Chiêu nghe Triệu Văn Hàn nhắc nhở mới nhớ ra mục đích của bản thân "Đúng là Triền mỗ hôm nay đến để mua y phục, không biết ở đây còn y phục cho hài tử tầm 5 tuổi không? "

"Triển đại nhân đây là mua cho nam hài hay nữ hài?"

"Triển mỗ mua cho nữ hài tử." Triển Chiêu nói, nghĩ nghĩ một chút lại nói thêm "Hài tử đó hợp với hồng trang." Theo hắn thấy thì Dương Tiễn lúc đầu rơi trúng người hắn có mặc hồng trang, một thân hồng trang ngân phát vô cùng diễm lệ.

Triệu Vãn Hàn ngẩn người, nữ hài tử thường mặc những bộ y phục màu sắc tươi tắn như vàng lam lục cam nhưng chưa thấy hai lại cho nữ hài mặc hồng trang đỏ rực như vậy, nhưng hắn là người trong ngành, biết bản thân không nên nhiều chuyện, vì vậy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhanh chóng sai người lấy y phục cho Triển Chiêu, tổng cộng lấy được 4 bộ hồng trang. Triển Chiêu cảm y phục, trả nhân lượng rồi sai bước về Khai Phong phủ. Bấy giờ trời đã tối mịt.

Dương Tiễn ngồi lên ghế cầm bát lên ăn cơm, ăn nhanh nhưng lại không tạo ác cảm, đáng về tùy ý tạo cảm giác tự nhiên không gò ép. Tuy rằng lúc trước không cần ăn cũng có thể sống nhưng bây giờ thời thế thay đổi, dù sao cũng đã trở thành người phạm, nhu cầu ăn uống tất nhiên vẫn cần phải có, còn chưa kể tình trạng thân mình nhỏ bé đang trong thời gian phát triển cần phải có nguồn dinh dưỡng đầy đủ.

Công Tôn Sách ngồi đối diện nhìn Dương Tiễn ăn cơm cười đến đắc ý, xem ra là càng ngày càng vừa lòng vì nhất được bảo bối. Bao đại nhân ngồi ở bên cạnh nhìn Công Tôn tiên sinh cười có chút khó hiểu, dần dần cũng để ý được tâm trạng Công Tôn tiên sinh rất tốt xem ra là nhờ hài tử này, mà người Công Tôn tiên sinh để ý không thể là người bình thường được, hài tử này có thể có điểm bất phạm, nghĩ vậy liền quan sát Dương Tiễn tỉ mỉ hơn, lát sau nhìn cách ăn uống và khí chất của Dương Tiễn cũng nhận ra hài tử này tuyệt đối không phải một hài tử bình thường.

Dương Tiễn ăn xong thì ngồi tại chỗ uống chút trà giải khát, lần đầu uống trà nên có điểm không quen, dù sao ở trên Thiên giới hắn cũng chỉ uống đồ uống có ga như Coca hoặc Pepsi các loại đại loại thế. Chờ Dương Tiễn uống xong ly trà thì cũng vừa lúc Triển Chiêu trở về.

"Đại nhân, Công Tôn tiên sinh." Triển Chiêu nhẹ nhàng thì lệ, nhìn qua có cảm giác ôn nhu nho nhã không giống người tập võ mà lại thiên về người đọc sách hơn. Dương Tiễn lần đầu gặp nhân vật trong truyền thuyết nên rất để ý mà quan sát hắn, quả thật đúng như trong sách nói, Triển Chiêu ôn nhuận như gió, nụ cười mang đến xuân phong ấm áp thoải mái, lông mày lười lác, môi miệng luôn cong lên, sống mũi thẳng tắp, nổi bật nhất là đôi con ngươi đen thăm thẳm tựa màn trời ban đêm nhưng lại trong sáng lạ thường. Quả là con mắt tinh khiết không nhuộm bụi trần.

Bao đại nhân cười cười gật đầu "Triển hộ vệ vất vả."

Triển Chiêu chỉ cười không nói. Bỗng nhiên phát giác ra ánh mắt của Dương Tiễn liền đem mắt chuyển đến hướng Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhìn hắn hỏi "Là người cứu ta?"

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, đem mấy bộ y phục đưa cho Dương Tiễn. Dương Tiễn nhìn hồng trang trong tay hắn khẽ giật mình, không ngờ Triển Chiêu lại biết sở thích của mình.

Triển Chiêu đưa đồ cho Dương Tiễn xong liền quay sang nói với Bao đại nhân "Đại nhân, hôm nay Triển Chiêu nghe được một việc rất kì quái."

Bao đại nhân và Công Tôn Sách ngạc nhiên, Công Tôn Sách là người đầu tiên phục hồi tinh thần, khẽ giơ tay chỉ cái ghế ở cạnh Dương Tiễn, ra hiệu cho triển Chiêu ngồi ở đó, Triển Chiêu cũng không câu nệ bước tới, sau đó đem sự việc hôm nay kể cho mọi người, hoàn toàn quên mất ở đây có một đối tượng vẫn chưa trưởng thành, nếu là hài tử bình thường thì đã bị dọa sợ lâu rồi, còn chưa kể ở đây lại là một nữ hài, nhưng thật tiếc là Dương Tiễn không phải là nữ hài bình thường mà là một lão quái vật sống mấy ngàn năm rồi, vì vậy đối với sự việc tình phong huyết vũ như vậy không để vào mắt, chỉ im lặng nghe Triển Chiêu kể lại sự tình.

Thiên giới ai ai cũng biết Dương Tiễn nhìn qua thì có vẻ lười nhưng đối với việc phá án lại vô cùng hứng thú, đặc biệt là mấy vụ án bí ẩn như thế này, cho nên vụ án Triệu gia này Dương Tiễn tuyệt đối phải tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thân Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Triệu gia án (2)

"Ta muốn đi!" Dương Tiễn gân giọng nói.

"Người là nữ hài tử, đi cái gì mà đi?" Trương Long nhún mày xua xua tay, trên mặt là một bộ bất đắc dĩ. Người ta đi xử lý án mạng đem theo nữ hài tử làm cái gì?

"Ta muốn đi!" Lại lần nữa lên tiếng.

"Người ở nhà đi." Lần này là Triệu Hồ khuyên.

Dương Tiễn không thêm đề ý hai người kia nữa, bước a bước tới phòng Công Tôn Sách, vừa vào đã kiên định nói "Ta muốn đi tra án!" Khí thế không

cho phép từ chối làm hai con người của con hồ ly nào đó lóe lóe ánh sáng. Quả không hổ là người hấn xem trọng a, đủ khí thế, đặc biệt lại không sợ án mạng máu me. Không nói hai lời liền đồng ý " Hào "

Dương Tiễn cũng không để ý lắm nụ cười quái dị của hấn, chỉ đơn giản đi ra khỏi phòng, đứng trước mặt Trương Long Triệu Hồ nói " Công Tôn Sách đã đồng ý, các người phải mang ta đi. " Ý là người có giỏi thì đi đòi co với Công Tôn Sách đi.

Trương Long Triệu Hồ im lặng. Muốn đòi co với Công Tôn tiên sinh trừ khi bọn họ có 9 cái mạng như của Triền đại nhân (Ý là nói anh Chiêu là mèo có 9 cái mạng)

Cũng may Vương Triều Mã Hán mấy hôm trước đã xuất môn đi làm việc, nếu không khẳng định sẽ cười hai người này thối mũi.

Lúc Triền Chiêu đi ra thì đã thấy Trương Long Triệu Hồ ù rù nằm sấp trên bàn, đối diện là Dương Tiễn mặc một thân hồng trang đỏ rực nhưng không có chút tục tĩu mà ngược lại, hồng trang mặc trên người Dương Tiễn lại lộ ra một cổ khí thế thánh khiết thanh lãnh.

Dương Tiễn nhìn Triền Chiêu một thân áo lam tươi mát, trên môi là nụ cười đầy sức xuân làm người khác cảm thấy ấm áp thoải mái thì chặc lưỡi, không hổ là nhân vật truyền kì trong phim ảnh, đủ soái a! Hèn gì trên Thiên giới cứ có mấy vị tiên nữ đòi xuống trần gian gả cho hấn.

" Triền đại nhân " Trương Long Triệu Hồ đứng dậy, còn đầu đáng về uể oải kia.

Triền Chiêu gật gật đầu, mới bước được hai bước thì phát hiện vạt áo mình bị một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy, quay người lại thì nhìn thấy khuôn mặt rối rắm của Dương Tiễn.

" Bế ta đi..." Dương Tiễn nhỏ giọng nói, trong giọng là sự ảo não.

Triền Chiêu ngạc nhiên, nghĩ là hài tử lười đi bộ nên nhờ mình bế, cảm thấy buồn cười, gật đầu cúi xuống ôm lấy Dương Tiễn bế lên, đi ra khỏi Khai Phong phủ một đường đến Triệu phủ.

Dương Tiễn đem mặt úp trong ngực Triền Chiêu, trong lòng bất đắc dĩ không thôi. Nếu không phải bản thân vừa mới xuống trần gian nên cơ thể còn rất yếu thì còn lâu mới phải xuống nước nhờ một nam nhân bế mình. Cái này tuyệt đối không phải là vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân mà là vấn đề mặt mũi có hiểu không, dù sao hấn cũng vốn là một nam nhân, bây giờ phải đến mức nhờ một nam nhân khác bế mình thì quả là mất mặt chết đi được, nếu để cho mấy người trên Thiên giới biết thì mình còn có thể ngẩng đầu ở Thiên giới sao?

Ông trời quả là tàn nhẫn đối với Dương Tiễn, bằng chứng là ở trên Thiên giới, ba người mà Dương Tiễn hận nhất lại đang cúi đầu chăm chú nhìn hấn đang chui rúc trong lòng Triền Chiêu, mà Vương Mẫu rất không phúc hậu mà nói " Xem ra ta nên cho Tiểu Tiên Tử một cái thú vui, cho hấn cuối tháng biến lại thành nam nhân nhỉ, như vậy sau này sẽ có đam mỹ xem a~ "

Nói xong còn phát ra một tràng cười thật ghê người làm Ngọc Đế và Thái Thượng lão quân ở bên cạnh nghe mà nổi hết da gà.

" Ất xì! " Dương Tiễn ở trong lòng ngực Triền Chiêu nhảy mũi một cái. Triền Chiêu nhìn hỏi " Lạnh sao? "

" Không sao, chỉ là hắt hơi một cái thôi " Dương Tiễn lắc đầu, nhìn công Triệu phủ ở trước mặt, nhảy khỏi lòng ngực của Triền Chiêu " Đây là Triệu phủ? " Nhìn qua cũng có vẻ rất uy nghiêm.

Triền Chiêu gật đầu, dẫn đầu đoàn người Khai Phong phủ đi vào. Quân gia từ hôm qua đã nhận được mệnh lệnh của nhị thiếu gia là phải đón tiếp người đến thật cẩn thận, vì vậy mà không cần ai lên tiếng đã đưa mọi người đến chỗ xảy ra án mạng.

" Trước đưa chúng ta đến phòng mấy vị thị thiếp chết gần đây đi. " Giọng nói non nớt đặc trưng của hài tử vang lên làm quân gia chú ý đến đi theo Triền đại nhân còn có một nữ hài tử tóc buộc đuôi ngựa mặc một thân hồng trang diễm lệ, khuôn mặt tinh xảo như búp bê, trên người lộ một cổ khí chất bề ngễ không tầm thường. Tuy ngạc nhiên nhưng hấn cũng sẽ không nhiều chuyện, bí mật thì không nên hỏi, nhiều chuyện quá sẽ không tốt. Vì vậy mà hấn chỉ đơn giản gật đầu rồi dẫn bọn Triền Chiêu tới tẩm phòng của mấy vị phu nhân kia, mà đích đến của họ là phòng của một vị thiếp thất họ Liễu.

" Người lui ra được rồi " Dương Tiễn phát tay cho quân gia rời đi, sau đó bước vào phòng Liễu phu nhân cùng với Triền Chiêu, mấy hộ vệ khác thì tản ra đi các phòng khác.

Đập vào mắt Dương Tiễn là một căn phòng đầy mùi son phấn khiến người khác gay mũi, vậy mà cái vị Triệu gia chủ này vẫn có thể chịu được, thật khâm phục mà.

Dương Tiễn đi đến bên cạnh giường, nhìn một lượt, không phát hiện có gì kì lạ, nhưng lại ngửi thấy có một mùi rất nhẹ thoang thoảng ở trên giường. Lật đồng chân gối ở trên giường lên, mùi không phải có ở trên giường. Đi tới ngửi ngửi màn rèm, vẫn không phải là ở đây. Nếu có Hạo Thiên Khuyển ở đây thì tốt quá, nhưng tiếc là mình và nó lạc nhau rồi, mùi son phấn ở trong phòng quá gắt làm hấn không thể ngửi ra chính xác đây là mùi của cái gì. Chết tiệt!

" Phát hiện được cái gì à? " Dương Tiễn đang chăm chú tìm kiếm thì giọng Triền Chiêu ở phía sau vang lên. Dương Tiễn quay sang lắc đầu, chột khựng lại nhìn chằm chằm Triền Chiêu, sau đó khẽ sát người hấn.

Triền Chiêu nhìn nữ hài tử đang cúi đầu trước ngực mình, nghi hoặc nhìn Dương Tiễn, không có phản kháng, chỉ đứng yên không động.

Dương Tiễn ngửi khắp người Triền Chiêu một lượt xong ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi hấn " Mùi trên người người là đâu mà có ? "

Triển Chiêu sùng sốt. Mùi? Đưa tay lên ngửi ngửi. Ân, quả thực là có chút mùi gì đó lạ lạ.

"Lúc này ta xem xét ở bên kia." Triển Chiêu chỉ tay về chỗ góc phòng gần cửa ra vào. Dương Tiễn đưa mắt nhìn qua, chợt chú ý tới cái huân hương ở góc phòng. Đi tới ngửi ngửi cái huân hương, mắt lóe lên. Đây rồi, mùi kia xuất phát từ chỗ này, xem ra là có người để mùi kia ở trong huân hương, khi đốt lên thì sẽ thấm vào trên người, mà vị Liễu phu nhân này chết ở trên giường, xem ra chín phần mười mùi ở trên giường là từ người Liễu phu nhân.

Triển Chiêu suy ra được việc này, lập tức lấy ra trước ngực một cái khăn tay màu trắng áp lên huân hương, chờ mùi thấm vào khăn mới đem cất khăn lại vào trong ngực.

Cả hai lại xem xét toàn bộ căn phòng lại một lần nữa mới rời khỏi, bọn Trương Long hình như vẫn chưa xong, cũng không chờ bọn họ mà bước thẳng tới từ đường. Dương Tiễn đối với việc trong từ đường xuất hiện ma quỷ khá hiểu kì.

Từ đường Triệu gia khá đơn giản, khác xa với cái bề ngoài hoành tráng ở ngoài cổng. Ở trong chỉ có một cái bàn, bên trên đặt mấy cái bài vị của tổ tiên, trên mấy bức tường chỉ có vài cái tranh chữ lâu năm, ở trên còn sót lại một chút vết đỏ, xem ra là máu mà Triệu gia nhệ công tử đã kẻ.

Triển Chiêu tới gần bức tranh chữ gần mình nhất, cầm lên nhìn vết máu khô dính trên đó, ngửi ngửi, đây đúng là máu thật.

Dương Tiễn bên này lại nhìn chằm chằm trần nhà, hẳn có cảm giác trên đó có le lói một tia âm khí, hẳn là đã có tiểu quỷ từng sống ở đây, âm khí không nặng lắm, chưa sa vào ma đạo, tu vi cũng không cao lắm, nhưng đây là từ đường tràn đầy linh khí mà lại có thể chứa chấp một tiểu quỷ, xem ra tiểu quỷ này có tu tiên cho nên mới không bị linh khí này đánh cho hồn phi phách tán, hoặc cũng có thể là trên người tiểu quỷ này có linh vật ngăn chặn ảnh hưởng của linh khí. Nhưng cũng không thể ngoại trừ việc đây chỉ là âm khí do có vật không sạch sẽ đã được đặt ở đây bám lại.

Có liên quan đến việc không thuộc quản轄 của nhân giới sao?

Xem ra đúng như cái tên Ngọc Đế kia nói, nhân gian quả thực loạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Triệu gia án (3)

“Có phát hiện gì sao?” Triển Chiêu nhìn nữ hài tử bên cạnh, bây giờ mới hiểu sao Công Tôn tiên sinh nói với hắn không nên xem thường nàng, nha đầu này tuyệt đối không phải vật trong ao mà là một viên ngọc quý. Qua cách quan sát hiện trường và việc phân tích tình huống lúc này, tựa như đã làm việc này rất nhiều lần rồi.

Dương Tiễn không phủ nhận cũng không khẳng định, dứt ánh mắt ra khỏi ngôi nhà đi tới chỗ tường có treo bức tranh chữ mà Triển Chiêu đang cầm, nâng mắt nhìn vết máu đã khô ở trên, đưa lên mũi ngửi (Anh này tuổi con chó :)))), sau đó nhíu mày bỏ xuống, nhìn quanh từ đường một lượt, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Triển Chiêu không nhận được câu trả lời cũng không giận, tiếp tục tìm kiếm manh mối. Hắn thử áp sát vào mấy bức tường, vừa đi vừa gõ. Dương Tiễn nhìn là biết Triển Chiêu muốn xem thử ở đây có mật đạo hay không, tuy nhiên hắn cũng không có đi qua giúp, bởi vì hắn nhìn thấy ở sát mép tường có một chút bột gì đó. Cúi xuống đưa tay bốc một ít lên nhìn thử, Dương Tiễn phát hiện đây không giống vụn tường hay bụi bám vào, bởi vì thứ bột này mịn quá mức, nhìn sao cũng giống loại bột hắn thường thấy Thái Thượng lão quân dùng thảo dược nghiền ra để bón cây (Người ta dùng thảo dược làm thuốc ông này dùng thảo dược bón cây, phí của), nghe nói là từ thảo dược nghiền nát phơi nắng rồi lại nghiền qua một lần, dùng làm độc rất tốt, bột này bị nghiền qua thì vừa mịn vừa không dính tay, rất dễ phi tang. Tuy bột này không dính tay nhưng lại rất dính ở mấy vật thể rắn, bất kể là bột nghiền từ thảo dược nào cũng vậy.

Tường...Bột...Thảo dược...Dính...

Mấy cái này có liên quan gì chứ?

Tiếc rằng hắn không thông thuộc y lí cho lắm, nếu không nhất định sẽ biết bột này là nghiền từ thuốc gì. Xem ra chỉ còn cách đem về cho các con hồ ly kia nhìn thử.

Nghĩ nghĩ, Dương Tiễn lấy từ trong ngực cái khăn tay (Đi tra án luôn phải đem đồ để vật chứng, nhất là khăn tay), nhẹ nhàng hót đám bột vào trong khăn rồi xếp lại, xác định bột sẽ không bị rơi ra mới đặt lại vào ngực.

Mà lúc này bên Triển Chiêu vẫn tìm không ra mật đạo. Hắn ngưng tay phui vạt áo, nhìn Dương Tiễn nhét cái gì đó vào trong ngực “Tìm ra vật chứng?”

“Ân, lát để Công Tôn Sách xem” Dương Tiễn nói xong bước ra khỏi cửa, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi. Đi từ này mới mấy chục bước chân mà cơ thể đã cảm thấy mệt chết rồi, lại phải dò đầu óc quá nhiều nên lại càng dễ mệt, bây giờ bảo Dương Tiễn đi từ đây ra tới cổng là muốn lấy mạng nhỏ này của hắn.

Triển Chiêu cũng bước ra khỏi từ đường, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Dương Tiễn, suýt tí quên mất việc Dương Tiễn là mới khỏi bệnh, sức khỏe chắc hẳn vẫn chưa có hồi phục, phải mệt mỏi đi tìm vật chứng như vậy e là có chút quá sức rồi, dù sao đây cũng chỉ mới là tiểu hài tử 5 tuổi, vẫn còn nghỉ ngơi điều độ. Nghĩ vậy bèn ôm lấy Dương Tiễn bế lên. Dương Tiễn cũng không phản đối, chỉ im lặng nhắm mắt dưỡng thần, không ngờ lại ngủ quên mất.

Lúc Dương Tiễn tỉnh lại thì cũng đúng lúc ăn cơm trưa. Khi thấy Dương Tiễn mang một thân áo ngủ màu trắng đi ra, Triển Chiêu liền lên tiếng hỏi “ Trong người có không khỏe chỗ nào không? “

“ Đúng vậy, nếu không khỏe thì vào ngủ thêm đi, lát Triển hộ vệ sẽ đem bữa trưa vào sau. “ Bao đại nhân rất tâm lý nói, trên người là bộ thường phục màu đen, kết hợp với làn da không mấy là trắng kia của ông thì cũng thật giống cục than. Dương Tiễn tà ác ở trong lòng thầm YY.

Công Tôn Sách không nói gì, chỉ nhìn Dương Tiễn cười ý vị sâu xa, tay vẫn rất thân nhiên gấp đồ ăn bỏ vào bát mình.

Dương Tiễn ngồi cạnh Triển Chiêu, nhận lấy bát từ hân lặc đầu “ Không sao. “ Hân cũng không yếu ớt tới mức như vậy.

Ăn được một lát, Dương Tiễn vẫn là không kìm được mà hỏi “ Manh mới đem về người đã điều tra chưa? “ Câu này 9/10 là nói với Công Tôn hồ ly.

Công Tôn Sách vừa lúc ăn xong, lấy khăn tay lau khóe miệng, hớp một miếng nước trà, chậm rãi nói ra phân tích của mình “ Cái mùi hương mà các người đem về kia vẫn chưa thể tìm ra chính xác là mùi gì, tuy nhiên nó lại chứa một lượng độc tố vừa phải, nhưng cũng không tới mức có thể gây chết người, xem ra là có ẩn tình khác, còn phải xem xét xem mấy vị thị thiếp kia trước khi về phòng có phải hay không tiếp xúc với cái gì khả nghi không. Còn về phần bột phấn kia, nếu ta đoán không lầm thì nó là bạch quả, khiến ngu ngu nghiền nát, hai cái này nghiền nát trát lên tường tiếp xúc với một loại hương có tính nóng như hương nhu thì chắc chắn có thể tạo ra hiện tượng máu xuất hiện ở từ đường, còn về phần có kí tự xuất hiện thì chưa biết, còn phải tìm hiểu thêm “

Dương Tiễn trầm tư, Triển Chiêu không do dự liền nói “ Hay là để thuộc hạ chiều nay lại đến Triệu phủ một lần nữa. “

Bao đại nhân gật đầu “ Ý này rất hay, nhưng ta nghĩ vẫn là nên để Triệu nhị thiếu gia đi theo thì sẽ dễ hành động hơn. Dù sao Triệu phủ cũng không quen thuộc lắm với chúng ta, tin tức hỏi ra sẽ có độ chính xác không cao. “

Quả không hổ là Bao hắc tử, suy nghĩ thật kín đáo. Dương Tiễn thầm cảm thán, ăn thêm vài miếng nữa thì buông bát xuống “ Ta nghĩ vẫn nên đến hiện trường có án mạng xuất hiện lần đầu tiên. “

“ Đúng vậy. “ Triển Chiêu đương nhiên cũng hiểu định lý lần đầu ra tay thì sẽ xuất hiện nhiều sơ hở, vì vậy điều tra ở hiện trường đầu của vụ án là thích hợp nhất.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cũng rất đồng ý với ý kiến này, vì vậy mà buổi chiều, một đội ngũ Khai Phong phủ lại hướng Triệu phủ thẳng tiến, tuy nhiên lần này lại có nhiều thêm một vị Triệu nhị thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thâm Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Triệu gia án (4)

Triệu Văn Hàn quả thực không muốn trở về Triệu gia lúc này.

“ Đêm qua có ma? “ Dương Tiễn ngồi trong lòng Triển Chiêu hỏi Triệu Văn Hàn.

Triệu Văn Hàn hai mắt thâm tím, gò má hốc hác, xem ra thực sự là bị dọa sợ nhiều đêm nên không thể ngủ ngon giấc. Hân cất giọng, giọng nói có vẻ khàn khàn “ Đúng vậy, đêm qua ta ở Túy Tiên Các dùng cơm, vì có chút chuyện nên đến tối mới ăn. “ Tuy tò mò không hiểu vì sao Triển đại nhân lại cho phép một nữ hài tử đi theo tra án nhưng là thương nhân, Triệu Văn Hàn đương nhiên hiểu việc không nên tò mò nhiều chuyện, có điều hân khẳng định được hôm qua chỗ y phục Triển đại nhân mua là cho nữ hài này. Phải công nhận Triệu Văn Hàn hẳn đã gặp qua nhiều nữ hài nhưng chưa thấy nữ hài nào mặc hồng trang lại hợp đến vậy.

Dương Tiễn im lặng chờ Triệu Văn Hàn nói tiếp. Quả nhiên Triệu Văn Hàn trong giọng đầy sợ hãi tiếp tục kể “ Ấy vậy mà trong canh lại xuất hiện rất nhiều tóc, con cá đã chết rồi bỗng nhiên ngo ngoáy, còn có cả máu thấm đẫm cả cái khăn trải bàn....Lúc đó ta thực sợ hãi...định chạy ra cửa thì lại có một cái đầu đầy máu rơi từ trên trần nhà xuống...Sau đó ta hét lên, người hầu chạy tới thì mọi thứ lại trở lại như bình thường. “

Triển Chiêu cũng không mấy ngạc nhiên lắm hỏi “ Có khi nào là ảo giác ? “

Triệu Văn Hàn lặc đầu “ Không thể nào là ảo giác được. Vì lúc người hầu lui ra thì mấy thứ kia lại xuất hiện, ta kêu người hầu ở lại nhưng vẫn không được, bởi vì hình như chỉ có ta mới thấy mấy thứ đó, người hầu ở bên cạnh không có phản ứng... nhưng kì quái là tiểu nhị và một cái nam nhân xa lạ đi ngang qua ta cũng có thể nhìn thấy mấy thứ kia. ”

“ Nam nhân xa lạ? “ Triển Chiêu hỏi.

“Ta cũng không biết hấn là ai, hấn ở phòng đối diện, khi ta không định ăn nữa mở cửa ra về thì nam nhân kia cũng đúng lúc ăn xong, hấn còn hỏi người bên cạnh một câu sao cả bàn ta lại có thể cử động nữa.”

Dương Tiễn nhíu mày “Vậy còn tiểu nhị kia?”

“Đó là tiểu nhị tôi đưa rượu cho ta, ta đi ngang qua lúc hấn đang nói chuyện với một tiểu nhị khác, hấn nói đi theo ta có một nữ nhân nhưng khi ta ra về lại không thấy nữ nhân đó đâu...” Triệu Văn Hàn nhớ lại đêm qua mà lạnh cả sống lưng.

Dương Tiễn nhìn Triệu Văn Hàn một lượt, cảm thấy hấn có điểm không đúng nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào, xem ra do tu vi vẫn chưa khôi phục nên không nhìn ra trên người hấn có bị ai ám vào hay không, lát nữa trở về nhất định phải tọa thiền một canh giờ mới được.

Trương Long Triệu Hồ đi đằng sau nghe Triệu Văn Hàn kể chuyện mà run run, Dương Tiễn liếc mắt nhìn hai nam nhân cao to mặt mày trắng bệch, cảm thấy buồn cười, không ngờ hai tên này lại nhát gan đến vậy.

*

*

*

“Đây là chỗ ba người hầu kia chết?” Triền Chiêu nhìn hậu viện cỏ mọc san sát, phòng ốc có điểm cũ kĩ, nhìn mấy lần vẫn không thấy có điểm nào giống một hậu viện ở Triệu gia.

Dương Tiễn đương nhiên cũng nhận ra điểm này, Triệu gia ít nhiều gì cũng là phú thương, sao trong nhà lại có một cái viện sơ sài tới mức này? Chỗ ở hạ nhân so với chỗ này còn tồi tệ hơn gấp mấy lần.

Triệu Văn Hàn đi vào viện, mở cửa một căn phòng trông ổn nhất, ít nhất thì cửa cũng không có bị rơi ra như mấy căn còn lại, bước vào. Triền Chiêu bế Dương Tiễn vào theo, quay lại bảo bọn Trương Long Triệu Hồ tiếp tục công việc hồi sáng còn đang dở, ở đây chỉ cần hấn và Dương Tiễn là đủ rồi.

Trương Long Triệu Hồ tinh thần nghiêm chỉnh nhận mệnh rồi đi.

Trong phòng giờ chỉ còn ba người Triền Chiêu.

Dương Tiễn đưa mắt đánh giá căn phòng này, đây thực sự là một căn phòng đầy bụi bặm, tuy ít đồ đạc nhưng vẫn có thể nhìn ra là phòng ngủ, nhìn lớp bụi dày bám trên giường, không khó để nhận ra căn phòng đã bị bỏ trống từ lâu.

“Đây là viện của một thị thiếp của cha ta, họ Đinh, do bị nghi ngờ là gian thông với người khác nên mới thành ra như vậy.” Triệu Văn Hàn nói, phát tay phui đi bụi bặm, chỉ chỉ nền nhà, chỗ ở gần giường, ở đó có mấy vệt máu khô “Đây là chỗ ba hạ nhân kia chết.”

Dương Tiễn gật đầu “Không phải thị thiếp bị phát hiện gian thông thì sẽ bị đánh chết sao?”

Triệu Văn Hàn im lặng, mãi sau mới nói “Đinh thị lúc đó đang mang thai.”

Triền Chiêu sững sốt “Mang thai? Nếu vậy đứa trẻ không phải sẽ bị bắt bỏ đi sao?”

“Đứa trẻ đó được giữ lại.” Triệu Văn Hàn trả lời “Lúc đó, phụ thân ta yêu nàng, vì vậy người không tin nàng phản bội, nhưng do áp lực từ gia tộc cho nên đành phải đem nàng đẩy tới viện từ này. Đinh thị sinh ra một đôi song sinh là tam đệ và tứ đệ của ta, ba năm sau liền mất.”

“Vậy hai đứa trẻ kia đâu?” Triền Chiêu ở Biện Kinh mấy năm nhưng chưa từng nghe có ai nói Triệu gia có tam thiếu gia và tứ thiếu gia, xem ra sự tồn tại của hai đứa trẻ này là cơ mật của Triệu gia.

Dương Tiễn lại không nghĩ vậy, nghe giọng điệu của Triền Chiêu cũng biết hấn chưa nghe qua việc Triệu gia này có tam thiếu gia và tứ thiếu gia, như vậy chỉ có khả năng Triệu gia không muốn người ngoài biết đến sự tồn tại của hai đứa trẻ này, hoặc cũng có thể hai đứa trẻ này đã gặp chuyện.

“Ta cũng không rõ lắm chuyện này, bởi vì lúc đó ta chỉ mới mười tuổi, và lại chuyện này còn bị người khác giấu đi, chỉ nhớ không nhầm thì hai đệ đệ kia do Đinh thị mất đi nên tinh thần suy sụp, vì vậy mấy tháng sau cũng đi theo.”

Dương Tiễn đoán không lầm, nhưng theo hấn biết thì hài tử 3 tuổi dù có trưởng thành tới đâu thì lúc đó cũng chưa biết nắm bắt hoàn toàn cảm xúc, không có lí nào có việc đề ý chuyện mẫu thân mình chết tới mức tinh thần suy sụp, đã thế còn suy sụp tới mấy tháng liền như vậy, chuyện này không có khả năng, chắc chắn là có uẩn tình khác ở đây. Và lại nếu Triệu gia chủ yêu Đinh thị thật thì không có khả năng ngay cả bài vị hài tử của nàng ta cũng không chịu đặt ở từ đường. Triệu gia này xem ra cũng không hoàn toàn đơn giản như bề ngoài.

Triền Chiêu đặt Dương Tiễn xuống, bắt đầu đi xung quanh phòng tìm manh mối.

Dương Tiễn đứng bên cạnh Triệu Văn Hàn ngẩng đầu lên hỏi hấn “Đinh thị kia là người như thế nào?”

Triệu Văn Hàn ngạc nhiên, không ngờ rằng Dương Tiễn sẽ hỏi hấn vấn đề này “Đinh thị là một nữ nhân rất ôn nhu, nàng đối với hạ nhân rất tốt, chưa

bao giờ mắng chửi ai bao giờ. “

Một nữ nhân như vậy lại có thể hồng hạnh vượt tường sao?

Dương Tiễn lại hỏi tiếp “Nàng có bao giờ tức giận ai chưa ? “

“...Không có . “ Triệu Vấn Hàn trả lời có chút do dự.

“ Thật sự không có? “

“ “ Triệu Vấn Hàn nghĩ nghĩ “ Cũng không hẳn...Nếu ta nhớ không lầm thì có một lần nàng đánh Liễu thị, hình như là do Liễu thị mắng đại phu nhân thì phải...”

“ Đại phu nhân? “ Dương Tiễn nhún mày, lại bay đầu ra một vị đại phu nhân nữa vậy?

“ Là vợ trước của phụ thân ta. “

“ Sao gọi nàng là đại phu nhân? Mà vợ trước là sao? “

“ Ban đầu cha ta lấy đại phu nhân sinh ra huynh trưởng ta, sau đó đại phu nhân không hiểu sao lại mất, nghe nói là do bệnh bẩm sinh hồi nhỏ. Rồi đại phu nhân mất được một năm thì mẫu thân ta trở thành phu nhân hiện giờ và sinh ra ta. Vì để phân biệt hai người nên mới gọi nàng là đại phu nhân. “ Triệu Vấn Hàn đối với vấn đề mình không phải trường tử không hề cảm thấy cổ kỳ, một hai câu liền nói huych toẹt ra.

Dương Tiễn lại thấy rối rắm. Mẹ kiếp, Triệu gia quan hệ thực đúng là rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Triệu gia án (5)

“ Thế nào rồi? “ Dương Tiễn nhìn Triền Chiêu nhún mày hỏi, chỉ thấy Triền Chiêu lắc đầu, chỉ chỉ vào vết máu đã khô ý chỉ Dương Tiễn nhìn.

Dương Tiễn theo ý hần nhìn xuống, ngoài việc thấy vết máu có vẻ đã bị người dẫm lên tạo thành một vết dài khoảng 10 cm thì cũng không nhìn ra điểm nào khác thường.

Vết máu ?!

Bỗng trong đầu Dương Tiễn lóe lên một ý tưởng, quay sang hỏi Triệu Vấn Hàn đang yên lặng đứng một bên “ Các người phát hiện thấy xác chết là vào lúc nào? “

Triệu Vấn Hàn không nhìn ra gì khác lạ, nghi nghi hồ hồ nói “ Vào ngay hôm đạo sĩ đó đi, hôm đó liền có người thông báo có người chết... “

“ Chính là 7 ngày trước sao? “ Triền Chiêu xác định lại lần nữa.

“ Ân. “

“ Thời gian cụ thể người còn nhớ không? “ Dương Tiễn hỏi chính xác hơn một chút.

Triệu Vấn Hàn nghĩ nghĩ, lắc đầu “ Ta không nhớ cho lắm, hay là để ta cho người hỏi xem? “

Dương Tiễn gật đầu, nói thêm “ Nhớ phải là người hôm đó phát hiện thì thể đầu tiên, gọi thêm mấy người đã có chạm qua xác chết nữa. “

Triệu Vấn Hàn gật đầu, gọi tiểu đồng bên cạnh đi gọi người. Chỉ một lát sau đã thấy tiểu đồng kia dẫn theo 6 người khác trở về.

Dương Tiễn quan sát 6 người này, cảm nhận đầu tiên là.... CMN toàn vai u bắp thịt !!!

Không phải Dương Tiễn có thành kiến gì với kiểu người vai u bắp thịt mà chỉ là hần cảm thấy ghen tỵ thôi. Hần cũng muốn có cơ bắp như vậy nhưng khổ nỗi dù cho hần có làm gì, vận động tốt cỡ nào, cố gắng rèn luyện ra sao thì cả người vẫn cứ trắng trẻo thon thả, hoàn toàn không có một chút nam tính nào cả, việc này làm hần một thời buồn bực không thôi, hần cũng muốn có cơ bắp a, sáu múi a....

Sáu nam tử kia vừa bước vào liền nhận được ánh mắt ghen tỵ cùng phần hận từ Dương Tiễn, mồ hôi lạnh chảy ra, cảm thấy thực là áp lực mà, họ cũng đâu có làn gì sai a ???

Triệu Văn Hàn cũng nhìn ra ánh nhìn bất thiện của Dương Tiễn, trong lòng bỗng nảy ra ý nghĩ, không phải nữ hài tử này có sở thích đặc biệt chứ? Ánh mắt đó là gì? Chỉ hận không thể đem mấy cái gia nhân nhà hắn ăn sống nuốt tươi đi?! Chẳng lẽ nhìn trúng gia nhân nhà hắn?

Triển Chiêu khẽ ho một tiếng ngăn lại sự thất lễ của ai đó. Dương Tiễn cũng rất biết điều dời ánh mắt đi, nhưng thoang thoảng cũng sẽ lại đưa mắt sang nhìn mấy người này vài cái.

Cuối cùng không chịu được ánh mắt thân ái của Dương Tiễn, một gia nhân trong đó lên tiếng hỏi “Cái kia... Thiếu gia, người gọi chúng ta đến đây có việc gì cần giao sao?”

Triệu Văn Hàn bị hỏi đến liền rời khỏi suy nghĩ không mấy trong sáng của mình, ho nhẹ lấy lại tinh thần, hướng Triển Chiêu nói “Người đã gọi đến, Triển đại nhân cứ tự nhiên.”

Triển Chiêu gật đầu, nghiêm túc hỏi cung “Ai trong các người là người phát hiện ra xác chết?”

“Là nô tài...” Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên, một nam tử mặt chữ điền e dè bước ra.

“Người tên gì?”

“Nô tài tên là A Tam...”

“Tốt lắm A Tam, ta hỏi người mấy vấn đề được không?” Triển Chiêu giọng điệu nhẹ nhàng, cho người khác cảm giác nói chuyện với hắn thật thoải mái như gió mùa xuân.

A Tam gật đầu như cái trống bỏi.

“Người phát hiện ra xác chết khi nào?”

“Cái này... là khoảng vào giờ Hợi...”

“Sao người lại tới viện tử này?”

“... Thực ra đêm đó nô tài đang ngủ thì chợt tỉnh giấc, bỗng người thấy một mùi rất lạ, không hiểu sao chân lại tự nhiên bước tới đây... Rồi khi tới thì lại nghe thấy mùi máu, nghĩ là có chuyện nên mới lần theo mùi máu vào phòng, ai ngờ lại thấy trong đó có ba người máu chảy đầm đìa, sợ quá nên liền chạy về báo cho quản gia.”

Dương Tiễn nghe A Tam nói xong mày chợt hơi nhíu, tuy nhiên không có ai phát hiện.

Triển Chiêu lại tiếp tục hỏi “Mấy cái thi thể kia các người đem đi đâu rồi?”

“Bọn nô tài nghĩ đây cũng không phải chuyện gì to tát lắm nên đã đem đi chôn rồi.”

Đã chôn? Vậy thì rất khó xác định thời gian tử vong chính xác...

Dương Tiễn và Triển Chiêu không hện mà cùng suy nghĩ.

Cuối cùng hỏi thêm vài câu đại loại không quan trọng lắm Triển Chiêu mới cho bọn họ lui ra, sau đó nhờ Triệu Văn Hàn sai người đào mấy thi thể đó lên đưa về Khai Phong phủ, cuối cùng lại đi tới chỗ giếng nước xem xét qua rồi mới hội họp với bọn Trương Long Triệu Hồ hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thân Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Triệu gia án (6)

Thế nào rồi? “Công Tôn Sách ngồi trên trường ki cầm một đồng giấy tờ tờ tờ viết viết, Bao đại nhân thì ngồi ở ghế chủ nhà đằng sau bàn làm việc cũng đang rất tích cực phê duyệt tấu chương. Nhìn cảnh này, Dương Tiễn bỗng cảm thấy không phải cái gì có trong sách cũng đúng. Tí như việc vua Tống Nhân Tông trong sử sách tuy không phải là một tên vua hoang dâm vô đạo nhưng chí ít vẫn là một tên bán mình quân, vậy mà ở đây tên Tống Nhân Tông này lại là một tên vua hết sức lười, toàn bộ công vụ quan trọng đều ném hết lên đầu Khai Phong phủ với lí do hết sức nực cười 'Trẫm tin tưởng Bao ái khanh là một thanh quan mà'. Cứ như vậy Bao đại nhân Bao Thanh Thiên rất đáng thương liền bị cấp cho một cái công việc làm thêm là phê duyệt tấu chương dùm ông vua nào đó, việc này khiến cho trên dưới Khai Phong phủ, nhất là vị quản gia Công Tôn Sách rất bất mãn, thường thường hay đem tên vua kia ra mắng mắng trăm lần, hoàn toàn không vì đó là vua mà sợ.

Dương Tiễn cảm thấy Tống Nhân Tông này rất giống một vị nào đó trên Thiên giới.

Trương Long Triệu Hồ đứng sang một bên, Triển Chiêu cùng Dương Tiễn đứng đối diện, khác biệt duy nhất là Dương Tiễn được cấp cho ngòi.

Triển Chiêu giọng ôn hòa kể lại tất cả mọi việc nhìn thấy ở Triệu gia, Trương Long Triệu Hồ cũng đem toàn bộ sự việc mình hỏi thăm được nhất thành nhĩ sở nói hết.

“Nói vậy là mấy thi thể kia lát nữa sẽ được đem đến Khai Phong phủ? “ Bao đại nhân ngẩng đầu hỏi, cái khuôn mặt đen thui của ông ta ẩn sau đồng giấy tờ màu trắng trông đối lập đến kì lạ.

Triển Chiêu gật đầu.

Công Tôn Sách nhìn Dương Tiễn từ nãy đến giờ vẫn chỉ im lặng uống trà, hỏi “Ngươi thì sao? “

Dương Tiễn đặt tách trà xuống, khi nói đến việc nghiêm túc thì khuôn mặt tuyệt đối không tìm được nửa điểm đùa giỡn.

“Ta thấy sự việc xảy ra quá mức trùng hợp. “

“Trùng hợp? “

“Àn, các ngươi không nhận ra sao? Chuyện từ đường Triệu gia xuất hiện chuyện kì lạ xảy ra ở đầu tháng, ngoài chuyện từ đường chỉ xuất hiện việc cửa tự mở, có sương mù, máu và vẫn tự kì quái ra thì cũng không hề xảy ra gì to tát, nhưng từ khi đạo sĩ kia tới thì lại bắt đầu có án mạng. Không cảm thấy quá trùng hợp sao? “

Công Tôn Sách bỏ giấy tờ xuống, cũng bắt đầu xem xét lại tình hình, dường như đang cân nhắc lời nói của Dương Tiễn.

Bao đại nhân cũng dừng lại việc phê duyệt tấu chương, giọng trầm thấp nói “Hình như cũng rất có lí... Vậy không lẽ đạo sĩ kia có vấn đề? “

“Còn có một việc không đúng nữa. Theo ta nhớ thì người sinh ngày Thìn tháng Ty nửa âm nửa dương rất tà ác, máu tuy có thể xua đuổi tà ma nhưng nếu đem người đi chôn sống thì không những không đuổi được tà ma mà ngược lại còn đem ma quỷ thu hút tới. Một đạo sĩ không thể không biết đến điều này. “

“Vậy không lẽ đại sĩ kia cố tình đem ma quỷ đến cho Triệu gia? “ Công Tôn Sách vuốt cằm hỏi.

“Hoặc cũng có thể là hắn chỉ là một cái đạo sĩ dỏm. “ Dương Tiễn lắc đầu.

Căn phòng chìm vào im lặng. Một lát sau Công Tôn Sách lại hỏi tiếp “Còn giếng nước thì sao, có điều tra ra cái gì bất thường không? “

Triển Chiêu gật đầu, nhìn Dương Tiễn. Dương Tiễn nhún mày “Trong giếng có bỏ một ít thạch tín, trên miệng giếng có vết che đậy, ở dưới giếng nước còn có thể thấy một số mảnh gỗ vụn, xem ra số chuột kia là do có người dùng một cái gì đó che lại miệng giếng, ta đoán không sai thì là một tấm gỗ mỏng, dùng một loại hương mà loài chuột rất thích dụ chuột tới, khi chuột tới nhiều, gỗ mỏng không chịu nổi sức nặng gây, đám chuột tất nhiên sẽ rơi xuống giếng, sau đó đương nhiên trúng độc thạch tín mà chết. “

“Việc Triệu gia xảy ra chuyện xem ra là có người đứng sau. “ Bao đại nhân kết luận, tay xoa xoa cằm suy nghĩ.

Dương Tiễn gật đầu “Chờ thi thể được đưa tới thì có thể chúng ta sẽ biết được nhiều hơn. “

Mọi người không ai có ý kiến. Một lát sau thì Triệu gia cho người đưa thi thể tới, Công Tôn Sách nhanh chóng đem giấy tờ ném sang một bên, chạy nhanh đến phòng chứa thi thể, Dương Tiễn nhìn không khỏi rung mình, không lẽ tên hồ ly này lại có hứng thú với thi thể, nếu không chạy nhanh như vậy làm cái gì ?

Triển Chiêu thấy Dương Tiễn nhìn Công Tôn tiên sinh có vẻ kì quái thì cười, xem ra Công Tôn tiên sinh lại bị hiểu nhầm rồi...

“Cười cái gì? “ Dương Tiễn đưa mắt trừng Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu lắc đầu không nói gì.

Dương Tiễn thấy hần thức thời, cũng không so đo (thực ra anh Chiêu mới không thèm so đo thì có =), nắm lấy vạt áo Triển Chiêu, thấy hần quay đầu nhìn mình tỏ vẻ ' có chuyện? ' thì gật đầu, nói nhỏ “Tối nay chúng ta tới Túy Tiên Các tìm hiểu một chút. “ Sau đó không thèm cho Triển Chiêu có cơ hội từ chối đã chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thâm Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Triệu gia án (7)

Công Tôn Sách thay y phục pháp y rồi đi vào phòng chứa thi thể, Dương Tiễn cũng muốn vào nhưng lại bị ngăn ở bên ngoài.

“Ta muốn vào! “ Dương Tiễn trừng mắt.

“Ngươi cái hài tử vào cái rầm! “ Trương Long cũng trừng lại “ Bọn ta còn có chưa được vào đâu. “

“Các ngươi là các ngươi, ta là ta! “ Dương Tiễn lại tiếp tục trừng mắt.

“Ngươi đừng mơ! “ Trương Long cũng lại tiếp tục trừng mắt. Triệu Hồ đứng bên cạnh nhìn cũng có xu thế muốn vào giúp hắn nhưng chưa kịp làm gì thì giọng Công Tôn Sách đã từ trong truyền ra “ Cho Dương Tiễn vào đi. “

Dương Tiễn hừ lạnh, khiêu khích nhìn hai kẻ đứng đối diện một cái mới chịu đi vào.

Trương Long Triệu Hồ tức tới nghiêng răng, thầm nghĩ tối nay nhất định phải cho nhóc con này ăn một bữa cơm tối thật đáng nhớ.

Cẩn thận đóng cửa lại, Dương Tiễn thấy Công Tôn Sách đang khám nghiệm tử thi, bên cạnh là Bao đại nhân và Triển Chiêu. Triển Chiêu thấy Dương Tiễn vào thì có chút không vui. Nữ hài tử nhà người ta thì ngoan ngoãn ở nhà chơi đồ chơi, nữ hài tử Khai Phong phủ lại cứ thích đi tra án với nhìn tử thu, thật hết nói nổi.

Dương Tiễn không thèm nhìn hắn, một mạch chạy tới bên cạnh Công Tôn Sách, thấy có cái ghế liền lôi qua, sau đó đứng lên ghế nhìn xuống. (Khô, lùn quá nên không với tới được phải nhờ ghế no2:)

Công Tôn Sách nhìn thấy, cười đến đáng đánh.

Dương Tiễn hai tai có chút đỏ, gằn giọng “ Nhìn cái gì? Chưa thấy ai đẹp trai như ta sao? “

Công Tôn Sách từ chối cho ý kiến.

Bao đại nhân nhìn tình hình có vẻ khá im lặng, lên tiếng đánh vỡ cục diện “ Công Tôn tiên sinh, người này chết vì cái gì vậy? “

“ Một kiếm mất máu. “

Dương Tiễn và Công Tôn Sách không hẹn mà cùng trả lời. Sau đó lại liếc nhau một cái. Công Tôn Sách hứng thú hỏi “ Ngươi biết khám nghiệm tử thi? “

“Biết chút ít. “ Dương Tiễn thành thật trả lời, mỗi lần khám nghiệm đều để cái con chó ngốc kia đi làm, hắn chỉ đứng một bên nhìn, xem như cũng biết chút ít.

Bao đại nhân rất có tinh thần ham học hỏi hỏi tiếp “ Sao lại là một kiếm mất máu? “

Công Tôn Sách chỉ vào vết thương trí mạng trước ngực thi thể, giải thích “ Đại nhân nhìn xem, tuy xung quanh đã bị hoại tử không thấy rõ nhưng vẫn có thể thấy mờ mờ ở đây có một vết chém rất sâu, cơ hồ có thể nhìn thấy xương, vết chém sắc xảo gọn gàng, một đường khá thẳng, xem ra người xuống tay rất dứt khoát. Học trò đã xem xét khắp người thi thể nhưng không tìm thấy vết thương khác, như vậy có thể khẳng định là nạn nhân sau khi nhận một chém này chỉ cần tâm chưa được nửa chung trà đã mất máu mà chết. Có thể thấy hung thủ rất hiểu rõ cơ thể con người, một chém này chém đứt dây động mạch, khiến cho máu càng dễ thoát ra. “

Bao đại nhân gật đầu, hỏi Triển Chiêu “ Triển hộ vệ thường xuyên dùng đao, không biết có ý kiến gì hay không? “ Đối với một kẻ quanh năm được người bảo vệ không đụng đao kiếm như Bao đại nhân, đao và kiếm cơ hồ được đem xếp thành một loại.

Triển Chiêu nhìn thi thể nói “ Một kiếm gọn gàng, sắc bén như vậy thì có vẻ là người có võ công khá cao, xem ra cũng được đứng hàng cao thủ hạng hai. Xét theo hướng kiếm chém xuống thì có thể thấy người này thuận tay trái. “

“ Hung thủ thuận tay trái ... Sao mọi người không nghĩ đây là do kiếm gây ra? “ Bao đại nhân hỏi.

“Đại nhân, ngài nhìn vết thương đi. Đây là vết cắt rất mỏng, chỉ có kiếm mới có thể cắt một đường mỏng như vậy, nếu dùng đao thì vết thương sẽ rộng hơn. Còn nếu sử dụng các vũ khí khác thì sẽ không có một đường thẳng như vậy. “ Triển Chiêu ôn hòa trả lời, còn lấy mình chứng rất rõ ràng.

Dương Tiễn bỗng nhiên hỏi “ Sao các ngươi nghĩ đây là do con người gây ra? “

Bao đại nhân sùng sốt “ Không lẽ đây không phải do con người? “

Dương Tiễn lắc đầu “ Ta chỉ hỏi vậy thôi, dù sao ở Triệu gia không phải đang đồn lên là có ma sao, có lẽ là do ma làm không chừng. “ Trong giọng nói non nớt chứa đầy ý cười.

“ Không lẽ có con ma rảnh rỗi tới mức đi dùng kiếm? “ Công Tôn Sách không hồ hồ ly, rất nhanh chóng phản bác.

Dương Tiễn nhún vai cười “ Chắc là vậy. “

Cả ba người kia chỉ cười, không tiếp tục bàn về vấn đề này, nội dung lại tiếp tục quay quanh thi thể, chỉ có điều lần này là đang khám nghiệm thi thể của vị thiếp thất họ Liễu.

Công Tôn Sách thuận thực đem y phục thi thể cởi ra, vì đã chết được mấy ngày nên thi thể đã có dấu hiệu hoại tử, khuôn mặt đẹp đẽ nay lại trở nên đáng sợ.

Khi giải khai y phục xong, Dương Tiễn bỗng ngửi thấy từ thi thể bốc ra mùi hương tìm ra ở phòng của mấy vị phu nhân đã chết.

“Mùi này là mùi hồi sáng?”

Công Tôn Sách gật đầu “Đúng vậy, nhưng ở đây lại nồng hơn. “Nói xong như nhớ ra cái gì đó vội quay sang thi thể mấy vị thiếp thất còn lại, cúi xuống ngửi ngửi y phục của họ, cũng ngửi thấy mùi hương này, nó còn nồng hơn cả mùi hoại tử của thi thể. Ngửi xong thì đi về chỗ cũ bên cạnh xác của thiếp thất họ Liễu, nhủ chặt mày “Tất cả thi thể đều có, mùi còn rất nồng. “

“Mùi còn rất nồng? Thi thể này chôn ít nhất cũng đã được một ngày, sao mùi còn có thể nồng như vậy? “Dương Tiễn lắc đầu “Xem ra mùi hương này có vấn đề. “

“Đúng vậy, nguyên nhân chết không phải do mùi ở huân hương mà là mùi ở chính y phục của họ. Nếu như mặc loại y phục có dính mùi này đi ngủ thì rất có khả năng sẽ chết ở trong giấc ngủ. Như vậy có thể giải thích tại sao mấy vị thiếp thất này lại chết mà không ai biết. “

“Nhưng nếu mùi nồng thế này thì sao không có ai phát hiện? Chẳng lẽ mấy nha hoàn bên cạnh đều không có mùi? “Bao đại nhân hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu “Mấy vị phu nhân nhà giàu thường mua túi thơm phấn thơm hoặc tắm được liệu để cả người có mùi hương thơm, có thể họ cũng như vậy. Chỉ là không biết sự độc hại của nó mà thôi.”

“Đúng vậy, nhưng mùi hương gay mũi như vậy rất ít người dùng, mai phái mấy người đi hỏi han mấy việc này sẽ rõ hơn. “Công Tôn Sách suy nghĩ, cẩn thận ra nói.

Bao đại nhân, Triển Chiêu và Dương Tiễn gật đầu. Dương Tiễn nhìn mấy thi thể, nhủ mày “Sao ở đây thiếu một cái xác?”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Triệu gia án (8)

Dương Tiễn vừa dứt lời, bỗng nhiên ngoài sân có tiếng hét của Trương Long Triệu Hổ. Triển Chiêu nhanh chóng vận khinh công chạy ra, theo sau là Công Tôn Sách và Bao đại nhân, Dương Tiễn không có đi theo, nhìn chăm chăm góc phòng nhủ mày. Hắn thể nhưng vừa nhìn thấy một người đang đứng đó nhìn mình, nhưng khi nhìn lại thì hoàn toàn không thấy cái gì cả, ngay cả khí tức cũng không có, tựa như ở đó ngay từ đầu không có cái gì cả vậy, nhưng Dương Tiễn tuyệt đối tin tưởng cảm giác của mình, chắc chắn lúc này ở đó có người, không, đó không phải người, nếu đoán không lầm thì đó là một oán linh.

Chết tiết, cư nhiên có oán linh?! Với cái thân thể này chỉ sợ làm mời cho oán linh nó còn chê đi chứ đừng nói là đánh nó.

Dương Tiễn nhìn thêm một lần, nhủ mày đi ra ngoài, lúc đi qua cái xác của thiếp thân họ Liễu lại không có để ý một ngón tay của nàng nhúc nhích một cái.

“Có chuyện gì vậy? “Dương Tiễn chạy ra, thấy mặt mày ai cũng có vẻ trầm trọng, mặt của Trương Long Triệu Hổ đã hoàn toàn trắng bệch đang gợn đao ra với một cái các.

Đúng vậy, là một cái xác!!!

Một cái xác có mùi thối rửa mặc cái áo rách rưới tóc tai bù xù đứng im trước mặt Bao đại nhân, mà Triển Chiêu thì mím môi cầm chặt chuôi thanh Cự Khuyết, bất cứ lúc nào cũng có thể tuốt gươm ra khỏi vỏ. Mà Công Tôn Sách thì lại im lặng nhìn cái xác trước mặt, ánh mắt có ẩn ẩn chút hứng thú làm Dương Tiễn rất muốn phun tào.

Nằm máng, vậy mà còn có hứng thú được?! Ngươi đứng là cái đồ luyện thi mà !!!!!(luyện thi = yêu thi thể)

Trương Long run tay cầm kiếm, lắp bắp nói “Cái...cái xác...cái xác cử động...”

Được rồi, không cần ngươi trả lời ta cũng thấy rồi.

Công Tôn Sách vuốt cằm “Xác cử động, có chuyện hay. “

Mẹ kiếp, ngươi không cần tỏ ra hứng thú một cách trắng trợn như vậy, ít ra thì ngươi nên lo lắng cái xác kia có thể hay không khùng lên ăn thịt ngươi như zombia đi.

Bao đại nhân đối với chuyện này tuy kinh ngạc nhưng các người cũng tuyệt đừng mong có thể nhìn được cái cảm xúc gì trước cái mặt đen như than kia.

Đặc biệt là Triền Chiêu Triền đại hiệp rất im lặng nhìn chằm chằm cái xác kia, xác định chỉ cần nó có dị động thì sẽ tuốt kiếm chém a chém chém a chém.

Dương Tiễn xác định bản thân không có nhìn lầm gât gât đâu. Ừm, miêu tả quả thật sinh động, xem ra lát về phải viết lại nhật kí truyền cho con cháu đời sau. Ừm, quyết định vậy đi!

Cái xác khi thấy Bao đại nhân thì lưng thưng đi tới, khi cách Bao đại nhân khoảng 5 bước thì dừng lại, trong miệng truyền ra tiếng ô ô a a bi thổng, nghe qua có vẻ nó muốn nói cái gì đó.

Bao đại nhân trấn tĩnh hỏi “Người muốn nói cho bản quan cái gì?”

Cái xác kia lại ô ô a a, khi nói miệng lộ ra một đám răng lếch lạch do bị chấn động quá mạnh mà ra, trong đó còn mơ hồ nhìn thấy mấy con sâu bọ đang bò trong đó.

Trương Long gan nhát nhất ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh, tay cầm kiếm run run lợi hại. Triệu Hồ bên cạnh chỉ khá hơn, ít nhất vẫn còn chưa có đổ mồ hôi.

“Bản quan nghe không hiểu người đang nói cái gì.” Bao đại nhân lắc lắc đầu.

Cái xác ô ô vài tiếng, bỗng đi tới gần Bao đại nhân hơn, khi nó tới gần sát Bao đại nhân thì Triền Chiêu rút đao ra chặn ngang trước mặt nó. Nó lại ô ô chỉ tay ra phía sau lưng Bao đại nhân. Mọi người lập tức nhìn ra sau, ở đó chỉ có Dương Tiễn đang đứng.

Dương Tiễn nhú mày “Không sao, cứ để nó tới đây.”

Triền Chiêu nghe xong lập tức có vẻ không đồng ý. Cái nha đầu này, không biết rất nguy hiểm sao??

Công Tôn Sách thì ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Dương Tiễn. Bảo bối a bảo bối, ngay cả cái xác cũng có hứng thú a.

Cái xác tựa như nghe hiểu lời Dương Tiễn nói, nó lập tức đi qua, cách Dương Tiễn ba bước thì dừng lại ô ô a a ô ô a a. Dương Tiễn gât đầu.

Bao đại nhân hiểu kì hỏi “Nó nói cái gì vậy?”

“Nó nói nó muốn kêu oan. “Dương Tiễn nhìn cái xác “Nó chính là quản gia Triệu gia.”

“Ô ô ô ô a a”

“Nó nói là có người hại nó.”

“Ô ô”

“Nó chỉ biết nó bị người ta kê đơn, sau đó tự nhiên không khống chế được mà đập đầu tự sát, sau đó có người vẽ lên người nó thứ gì đó, nó liền có thể sống lại.”

“Bị kê đơn, chứ không phải bị ma ám hả?” Công Tôn Sách hỏi.

“Ô a ô”

“Không phải.”

“Người nào cứu nó?” Bao đại nhân lại hỏi.

“Ô ô”

“Không biết”

“Ô ô a a a a ô ô”

“Nó nói Triệu gia có người muốn nó chết”

“Hỏi nó xem ai là người muốn nó chết.” Bao đại nhân nói. Dương Tiễn gât đầu tiếp tục lắng nghe.

“Nó nói không biết.”

“ô ô”

“Nó nói nó biết một bí mật, vì vậy có người muốn nó chết”

“Ô a a ô a ô ô a a ô “

“ Bí mật này liên quan tới đại phu nhân và tam tứ công tử của Triệu gia. “

“ Ô ô a “

“ Nhưng nó không nhớ là bí mật gì, do chết vì đập đầu nên trí nhớ hẳn là bị ảnh hưởng. “

Sau đó cái xác im lặng, mọi người rơi vào trầm mặc.

“ Ô ô !!!!!!! “

Tự nhiên cái xác rống lên đau khổ, sau đó bỗng dưng thối rữa bằng tốc độ nhanh chóng, mấy tiếng xèo xèo vang lên kèm theo mùi cháy hôi thối bốc lên. Dương Tiễn hoảng hốt không kịp làm gì thì cái xác đã tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, trước khi đi còn ô ô mấy tiếng.

Từ đường?! Nhà họ Mạc?!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Triệu gia án (9)

“ Sao lại biến mất rồi? “ Bao đại nhân nghi hoặc nhìn chỗ lúc này cái xác đứng, bây giờ chỉ còn một chút bụi bặm đang ở đó, ánh mắt từ từ nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhíu mày “ Hiệu lực của tà thuật hết thì linh hồn sẽ bị tan biến, hồn phi phách tán...”

“ Tà thuật? Là thứ mà người bí ẩn kia giúp Triệu quân gia sống lại sao? “ Công Tôn tiên sinh hỏi.

Dương Tiễn gật đầu “ Có rất nhiều loại tà thuật giúp níu giữ lại một chút sinh lực sống của người đáng lẽ ra đã chết, nhưng mấy loại tà thuật này chỉ có một số người của ma đạo hoặc những linh hồn có tu vi hơn chục năm mới có thể làm được, và lại cái này sẽ thiêu đốt sinh mệnh của bản thân, ngay cả những yêu quái tu vi mấy ngàn năm cũng sẽ không rảnh rỗi mà sử dụng cái đó...”

“ Người biết tà thuật này? “ Công Tôn Sách hứng thú hỏi.

“ Ta chỉ nghe người khác nói qua vài lần, còn lại thì không chắc mấy.”

Bao đại nhân thờ dài, gọi mọi người vào thư phòng nói chuyện.

“ Mọi người có ý kiến gì về việc này? “ Bao đại nhân chờ Trương Long đóng cửa lại liền hỏi.

Công Tôn Sách mỉm cười “ Đại nhân, theo học trò thấy thì Triệu gia án này hoàn toàn không bình thường, ma quỷ chỉ là cái cớ để hù dọa người khác, những người đã chết có rất nhiều điểm đáng nghi, nhất là vị đạo sĩ kia, tiếp theo chính là cái chết không minh bạch của quân gia. Chỉ hai cái này cũng có thể khiến chúng ta nghi ngờ rằng có người cố ý dựng nên màn kịch này nhưng với mục đích gì thì thử cho học trò ngu dốt không đoán ra được. “ Nói xong còn đưa ống tay áo lên che mặt.

Dương Tiễn bấu môi nhìn con hồ ly nào đó đang đóng kịch. Hừ, nếu người mà ngu dốt thì trên đời này đã chẳng có kẻ nào thông minh rồi! Mà người cũng không nên ở sau ống tay áo mà cười đáng ghét như vậy chứ?!

Công Tôn Sách ở sau ống tay áo nhìn Dương Tiễn đang một bộ người đờng lờ người, cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bao đại nhân quả không hổ là bao che khuyết điểm kẻ dưới, thấy Công Tôn tiên sinh một bộ dáng hồ thẹn (?) thì vươn cánh tay thánh mẫu ra phổ độ cho các con chiên của mình, giọng nói ôn hòa an ủi “ Tiên sinh chớ hồ thẹn, đây là do manh mối vụ án không đủ, tiên sinh học rộng hiểu nhiều, một biển tri thức, đầu óc thông minh ít ai sánh được, sao có thể tự nói mình ngu dốt. Tiên sinh nói vậy chẳng khác nào nói Bao mô đây cũng không thông minh sao? “

“ Đúng vậy tiên sinh, người chớ nên nghĩ nhiều, bây giờ tốt nhất là nên tìm thêm manh mối để sớm ngày giải án Triệu gia, tìm được công đạo cho những người vô tội đã mất.” Triền Chiêu cũng ôn hòa, mỉm cười như gió xuân nói.

Trương Long Triệu Hồ cũng một hai lời góp vào. Dương Tiễn nhìn mà muốn trừng mắt. Các người thật đúng là đầu óc thiên cận, bị con hồ ly kia đùa bỡn mà không biết!! Bọn đại gia khinh bỉ các người!

“ Các người có tiếp tục nói nữa không? “ Dương Tiễn nhin không được càu nhàu. Bụng đói gần chết rồi mà còn phải nhìn một đám ngu xuẩn đóng kịch

Quỳnh Dao, thật đúng là hành người mà...

Bao đại nhân ho nhẹ, quay lại về đạo mạo chính trực “Được rồi, bây giờ chúng ta nên đặc biệt cho người tìm kiếm đạo sĩ kia, mặt khác đi tìm người đã thi triển tà thuật kia, còn phải nhanh chóng tìm hiểu xem chuyện của Triệu đại phu nhân, tam tứ công tử Triệu gia nữa. Lúc này Triệu quân gia đã nói do hẳn biết về bí mật liên quan tới ba người kia mới chết, vậy hung thủ chắc hẳn là có liên quan tới ba người đó. “Sau đó giọng trở nên nghiêm túc ra lệnh “Trương Long Triệu Hồ nghe lệnh, cho người đi tìm hiểu về Triệu gia, nhất là chuyện của đại phu nhân, Triệu gia tam tứ công tử, nhân tiện tìm hiểu luôn mối quan hệ giữa thiếp thất họ Liễu kia với đại phu nhân, ta e rằng hai người này nhất định có quan hệ không đơn giản.”

“Tuân lệnh!!”

“Triển hộ vệ nghe lệnh.”

“Có Triển Chiêu!”

“Cho người đi tìm tung tích đạo sĩ kia và tìm hiểu xem trước lúc còn sống Triệu quân gia có quan hệ tốt với ai hay không, sau đó tìm hiểu xem Triệu quân gia có nói gì liên quan tới bí mật Triệu gia hay không. Còn nữa, hỏi thăm hạ nhân Triệu gia, nhất là những người nói là đã thấy hồn ma vất vưởng ở Triệu gia, có lẽ sẽ cho ra manh mối. Ngoài ra còn phải dò hỏi xem đương thời Triệu gia chủ và nhị thiếu gia có đắc tội ai hay không, những người kia sẽ có động cơ gây án.”

“Triển Chiêu tuân lệnh!”

“Còn Công Tôn tiên sinh, tiếp tục giúp bản quan phê duyệt tấu chương.”

“Học trò tuân lệnh.”

Dương Tiễn nhìn Bao đại nhân có chút ngạc nhiên, không ngờ Bao Hắc Tử nhìn ngu ngơ (?) vậy mà ra lệnh cũng rất có dáng, rất uy nghiêm nha. Nếu như cái tên trên kia cũng có được một phần uy nghiêm như lão Bao thì đầu cần phải bị Vương Mẫu quán chặt như vậy, ngay cả chi tiêu hàng tháng cũng phải đi nịnh nọt mới có được, đã vậy còn thường xuyên phải ăn dấm chua vô cớ nữa. Ai, nay không bằng xưa, bây giờ ngay cả một cái Khúc Tinh Quân cũng có khí thế hơn hẳn a. Đáng buồn a đáng buồn, Ngọc Đế thật đáng thương mà...

“Còn ta? “Dương Tiễn đợi một hồi không thấy nhắc tới tên mình, hiếu kì hỏi. Ta đã vất bỏ tôn nghiêm chờ người ra lệnh nè, không phải thần tiên nào cũng dễ dãi như ta đâu nha...”

Bao đại nhân nhìn Dương Tiễn, cuối cùng mới vất vả phun ra một câu “Người ăn cơm để chóng lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thân Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Triệu gia án (10)

Thành Biện Lương về đêm hết sức tấp nập, đủ mọi loại đèn treo trên từng chuỗi dây dài bắt từ bên này sang bên kia nhìn hết sức đẹp mắt. Dương Tiễn tuy không phải lần đầu tiên xuống trần gian nhưng đây lại là lần đầu tiên hẳn đến cô đại, vì vậy mà rất háo hức nhìn ngắm xung quanh, nếu có người nào của Thiên giới mà nhìn thấy Nhị Lang Thần đình đình đại danh lộ ra biểu tình trẻ con như vậy chắc hẳn sẽ kinh ngạc không thôi, nếu là Ngọc Đế thì 100% sẽ mắng Dương Tiễn là đồ nhà quê mới lên tính.

Triển Chiêu nhìn hài tử lộ ra nét trẻ con hiếm có, mỉm cười mua một xiên hồ lô ngào đường đưa cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn - _l một cái, đây là gián tiếp mắng hẳn con nít?

Nghĩ một đặng lại hành động một nẻo, cánh tay trắng như nõ sen mập mạp nhanh chóng cầm lấy xiên hồ lô ngào đường bỏ vào miệng.

(Chúng tiên Thiên giới : Người thật là không có tiết khí!!)

Vì là ban đêm nên Triển Chiêu đã thay bộ hồng y hộ vệ trang nghiêm thành một thân lam trang, nhìn qua thấy hẳn cứ như một quý công tử hiền lành ấm áp, ôn hòa như dòng suối, nụ cười trên môi tựa gió xuân. Một vị công tử tuấn tú cứ như vậy được tạo ra làm đảo điên tâm trí của những cô nương ở thành Biện Lương.

Dương Tiễn lại nổi bật chẳng kém, một bộ huyết y nam trang đỏ rực như máu, hoa văn thêu những đóa bi ngạn, khuôn mặt trẻ con non nớt nhưng lại tỏa ra một loại sức quyến rũ không hợp tuổi tác, trên tay phe phẩy phát trần, môi nở nụ cười như có như không. Đứng hỏi tại sao lại là nam trang, dù hiện tại là nữ hài nhưng Dương Tiễn vẫn theo thói thích mặc nam trang, cũng may cửa tiệm của Triệu Vấn Hàn không thiếu nam trang nam hài.

“Triển đại nhân mời vào, mời vào! “Tiểu nhị đứng ở cửa nhanh chóng mời Triển Chiêu và Dương Tiễn vào, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Triển Chiêu ôn hòa cười một cái làm cho khách nhân ở trong quán cùng tiểu nhị cúi mặt chói mắt rồi kéo Dương Tiễn lên trên lầu hai, hỏi thăm phòng mà Triệu gia nhị công tử đã ngồi rồi đi vào.

Tiểu nhị được Triển Chiêu cho một nụ cười tươi thì mặt đỏ bừng, lẩn thẩn ôm má “Triển đại nhân cười thật đẹp nha...”

Dương Tiễn đi sau nghe thấy tiểu nhị nói thì cười rộ. Triển Chiêu a Triển Chiêu, lực sát thương của ngươi thật mạnh a.

Bước vào trong phòng, một luồng khí lạ xông thẳng vào mũi Dương Tiễn.

“Mùi gì vậy?” Dương Tiễn nhú mày đưa tay lên che mũi.

Triển Chiêu ngửi ngửi, lắc đầu “Đâu có mùi gì đâu?”

“Rõ ràng là có mùi rất thối ở đây, sao lại không có gì được?” Dương Tiễn cảm quát phát phát “Ngươi không ngửi thấy?”

Triển Chiêu lại lắc đầu “Không nghe mùi gì cả.”

Dương Tiễn nhú mày càng chặt, cố gắng quạt đi mùi hôi kia, đi tới ghé gần cửa ra vào nhất ngồi, Triển Chiêu cũng đi tới ngồi bên trái Dương Tiễn “Lúc này ngươi ngửi thấy cái gì?”

“Mùi thối, rất thối, có chút tanh tanh...” Dương Tiễn càng nói mày nhú càng chặt “Mùi đó lại nồng hơn rồi.”

“Có người thấy từ đâu mà ra không?”

Dương Tiễn lắc đầu “Không, nó ngập cả căn phòng, không thể xác định là từ đâu. Ngươi ngồi đây đi, ta đến phòng khác xem thử.”

Triển Chiêu gật đầu, Dương Tiễn liền nhảy khỏi ghế mở cửa chạy tới phòng đối diện, đập đập cửa. Bên trong nghe động liền mở cửa, người ra là một thiếu niên tuấn tú mặc lục y thanh nhã, tóc vấn cao ả ả phát kết bạch ngọc thượng đẳng, xem ra thân thể không nhỏ.

Nam nhân kia mỉm cười nhìn Dương Tiễn, nhẹ giọng hỏi “Người bạn nhỏ, có chuyện gì vậy?”

Dương Tiễn thăm phi báng bản thân mấy lần, cuối cùng nở nụ cười đậm chất con nít, một bộ ngây thơ lừa người nói “Đại ca ca, huynh thật đẹp!”

Nam nhân kia tựa hồ rất ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trấn định lại, lại mỉm cười hỏi “Cảm ơn, không phải người bạn nhỏ lúc này gọi cửa sao, là có chuyện gì thế?”

Dương Tiễn lắc đầu “A, ta quên mất rồi...” Giọng nói nho nhỏ đầy đáng thương “Lần sau ta nhớ lại sẽ nói cho huynh biết.” “Nói xong chạy nhanh về phòng mình đóng cửa lại.”

“... ..”

“Sao thế?” Phía sau nam nhân kia vang lên trầm thấp dễ nghe. Nam nhân kia lắc đầu “Ta không rõ, chắc là trò đùa của mấy đứa con nít thôi.”

“Đứa con nít kia ngươi không thấy lạ sao?” Người kia trầm giọng hỏi.

Nam nhân kia nghi hoặc “Có gì lạ?”

Người kia cười hai tiếng, giọng nói văng vẳng vang lên “Đứa trẻ kia a, trên người có linh khí.”

“Thế nào, bên kia có mùi đó không?” Triển Chiêu chờ Dương Tiễn ngồi xuống liền hỏi. Dương Tiễn lắc đầu “Không có, chỉ có phòng này có.”

Triển Chiêu nhướn mày “Xem ra Triệu gia nhị công tử lần trước gặp ma cũng không phải sai đi?!”

“Sao ta b...” Dương Tiễn chưa nói hết câu đã trợn mắt nhìn chăm chăm đằng sau lưng Triển Chiêu, Triển Chiêu thấy lạ gọi Dương Tiễn hai tiếng nhưng không thấy Dương Tiễn, nghi hoặc nhìn ra sau lưng mình, đồng tử khẽ co rút.

Trước mặt hai người là một cái đầu tóc tai tán loạn, bốc ra mùi hôi thối, da thịt trên mặt đã thối rữa, có vài miếng thịt rơi rớt trên mặt đất, máu ỏ cô tí tách chảy xuống nền từng giọt từng giọt, âm thanh nhỏ nhưng lại rõ ràng vô cùng.

Mà đằng sau cái đầu đó là một mảng tường trắng, trên đó, tám chữ màu đỏ như máu hiện lên nổi bật, đỏ tới mức chói mắt.

' GIẾT NGƯỜI ĐỀN MẠNG, TRIỆU GIA TẮT VONG '

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Triệu gia án (11)

Dương Tiễn cười lạnh nhìn cái đầu đang lơ lửng “ Muốn hù gia? Ngươi xem xem mình có bao nhiêu phân lượng ? “

“ Hi hi... Hi hi... “ Tiếng cười khiến người khác sồn gai ốc vang lên, từng lớp thịt cứ theo tiếng cười mà rơi xuống, mùi hôi thối bốc ra càng nồng nặc. Bây giờ thì Triền Chiêu mới hiểu lúc này Dương Tiễn nghĩ thấy cái gì.

“ Ngươi là ai? “ Dương Tiễn nhú mày đưa tay lên che mũi, nhưng cái mùi kia cứ thoang thoang trong không khí không chịu tan đi mà có xu thế ngày càng nồng hơn, khuôn mặt càng ngày càng trầm trọng, vội hét với Triền Chiêu “ Mau bịt mũi lại, cẩn thận trúng thì độc! “

Triền Chiêu gạt đầu đưa tay áo lên che mũi, im lặng nhìn chằm chằm cái đầu kia, tay khác nắm chặt thanh Cự Khuyết chuẩn bị rút ra khỏi vỏ.

Cái đầu kia tiếp tục cười hi hi, sau đó như nổi điên lao tới chỗ Triền Chiêu, hét ầm lên “ Là ngươi! Mau trả con lại cho ta !! Mau trả con lại cho ta!! “

Triền Chiêu nhanh tay rút Cự Khuyết, kiếm vừa ra khỏi vỏ, một luồng khí thể sắc bén hướng cái đầu kia chém tới, ngay lập tức máu thịt lẫn lộn, mùi hôi càng nồng hơn, từ hai hốc mắt của cái đầu kia chảy ra một thứ dịch màu đen đang sôi lên ' xì xèo xì xèo ', khi thứ dịch kia chạm vào mặt đất thì liền khiến một mảng đất lớn bị tan chảy thành màu đen, bốc lên một mùi thịt chín.

Bấy giờ cả hai mới thấy rõ ràng khuôn mặt kia của cái xác. Đó là một khuôn mặt phụ nữ, hai má thịt máu lẫn lộn, có mấy mảng lớn rơi xuống đất nên chỉ còn lại một màu trắng của xương. Hai hốc mắt không hề có tròng và con mắt mà chỉ có một cái lỗ tối màu đen, từ trong hốc mắt đang chảy ra thứ dịch nhầy nhụa màu đen đó. Trên trán có một vết cắt sâu hoắm, bên trong lộ ra hai ba con côn trùng. Chỗ cổ , máu chảy ra càng ngày càng nhiều, loáng loáng dưới mặt đất. Ở giữa khuôn mặt là vết chém của thanh Cự Khuyết, trong đó còn đang rỉ ra một chút dịch nhầy và lộ ra phần xương trắng hếu đàng trong. Nhìn qua trong thật kinh tởm!

Dương Tiễn tự nhận bản thân đã xem rất nhiều phim kinh dị nhưng khi nhìn thực tế thì vẫn có chút ăn không tiêu, vì vậy mà khuôn mặt dần trắng bệch.

Ngươi hỏi vì sao khi thấy xác chết lại không sợ ư ?

Cái xác không thể động đậy thì ai mà thêm sợ!

Ngươi hỏi sao thấy cái xác của Triệu quân gia vẫn không sợ ư?

Đồ ngu! Lúc đó là ban ngày, xung quanh lại nhiều người như vậy thì sợ cái đếch gì ?!

Ngươi hỏi sao ta là thần tiên, thấy nhiều loại yêu quái đáng sợ lại không sợ hãi ư ?

Thật xin lỗi, Dương Tiễn ta đây toàn chọn mấy con yêu quái xinh đẹp thôi. Mấy cái này? Sorry, ông đây chưa bao giờ gặp!

Ngươi hỏi sao không sử dụng pháp lực ư?

Ta ngay cả đi đường cũng chưa có sức thì đào đâu ra sức sử dụng pháp lực. Chỉ sợ mới niệm chú xong một câu thì cái mạng này cũng không còn! Mà ta vẫn còn yêu mạng mình lắm!!

Nói tóm tắt lại một câu...

Triền Chiêu, cứu mạng a!!!!!!!

Dương Tiễn trong lòng phun tào bậy bạ cả lên nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ bình tĩnh, từ từ lui ra sau lưng vị Ngự Tiền Tứ Phẩm Đới Đạo Hộ Vệ nào đó. Khi làm xong, mồ hôi đã ra đầy lưng.

“ Khi khi khi.. Khi khi khi...” Bỗng dung cái đầu kia lại an tĩnh trở lại, cười khi khi, giọng nói khàn khàn mà ôn nhu lạ thường “ Nghị Sâm, chàng nói xem... Con chúng ta sẽ là trai hay gái... Hi hi... Nếu là con gái thì nên đặt tên gì đây... Hi hi...”

Dương Tiễn nhìn cảnh này, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ . Không phải là bị tâm thần phân liệt đấy chứ?

Trái ngược với vẻ mặt trắng bệch của Dương Tiễn, Triền Chiêu lại bình tĩnh đến lạ thường, hần nhẹ giọng hỏi “ Nghị Sâm là ai ?”

“ Nghị Sâm...khi khi... Nghị Sâm là phu quân ta a... Các ngươi còn lâu mới bằng hần...Hi hi... “

“ Ngươi là ai ?”

“ Ta a...Ta là ta...Ta là thê tử của Nghị Sâm a... Hi hi hi...Ta là thê tử của Nghị Sâm a...” Cái đầu như bị động kinh cứ lăm nhăm lăm nhăm mấy câu ' ta là thê tử của Nghị Sâm ', sau đó lại giống như bị đập đuôi mà rống lên “ Là ngươi! Là ngươi cướp Nghị Sâm của ta! Là ngươi giết Nghị Sâm của ta! Ngươi giết ca ca ngươi!! Triệu thúc thúc nhất định sẽ không tha cho ngươi!!!! “

“ Bị điên rồi sao? “ Dương Tiễn từ sau lưng Triển Chiêu thò đầu ra. Cái đầu kia hình như nghe được lời của Dương Tiễn, lại tiếp tục rống lên “ Ta không có bị điên! Là người thất cổ huynh ấy! Là người treo huynh ấy lên xà nhà! Là người đem đứa con của huynh ấy rời khỏi ta, là người đem con ta bóp chết!! Là người cường bức tỷ tỷ, bắt tỷ ấy lấy người! Là người!! Triệu Nghị Thiên, ta hận người!!! Ta hận người! ta hận người!!! “ Nói xong lại lao tới chỗ Triển Chiêu. Triển Chiêu nhú mày, vung kiếm lên, chém cái đầu kia thành hai nửa. Cái đầu kia bỗng dưng cứ như không khí, dần dần tan biến, tựa như trường hợp của Triệu quân gia hồi chiều, biến mất như chưa hề tồn tại...

Mà những chữ trên bức tường kia, cũng như cái đầu, tan biến như chưa hề xuất hiện...

“ Lại là Triệu gia ? “ Dương Tiễn lúc này mới chạy từ sau lưng của Triển Chiêu ra, nhìn khuôn mặt đăm chiêu của hắn, nghi hoặc hỏi “ Người biết cái gì à? “

Triển Chiêu gật đầu “ Triệu Nghị Thiên... chính là gia chủ Triệu gia... “

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Triệu gia án (12)

Dương Tiễn nhú mày, ngồi xuống ghế, định bụng uống chút nước nhưng lại nhớ cái hình ảnh nước màu đen nhầy nhầy chảy ra từ cái đầu lúc nãy liền có cảm giác cổ họng không còn khát nữa, tay phe phẩy chiếc quạt, mông như có như không dòi qua gần Triển Chiêu hơn. Triển đại hiệp khuôn mặt ngán ngấm nhu hòa nhìn rất rõ ràng động tác nhỏ này của ai đó, khóe mắt lan ra chút ý cười, môi mông khê nhếch lên, cũng làm như vô ý nhích gần tới chỗ Dương Tiễn.

“ Người nghĩ sao về những lời cái... nữ tử kia nói ban nãy? “ Dương Tiễn nuốt lại chữ ' đầu ' vào cổ họng, làm bộ rất bình thản hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe tới công chuyện liền nghiêm túc, tay khẽ vuốt vò thanh Cự Khuyết “ Đây chắc hẳn là một án oan bị dấu kín nhiều năm. Nữ tử kia hận Triệu gia gia chủ như vậy ắt hẳn là có nguyên do. “

Dương Tiễn liếc mắt nhìn cái vỏ đao, rất muốn hỏi con mèo này đã rửa sạch cái đao chưa vậy, lúc nãy nếu hắn nhìn không lầm thì có thứ nhầy nhầy dính vào đao đó nha, không sợ đao bị ứ vậy dính vào sẽ không dùng được nữa hả?

Triển Chiêu thấy ánh mắt kì lạ đang nhìn chằm chằm vào thanh Cự Khuyết hận không thể đem nó ra tẩy rửa hàng trăm lần của Dương Tiễn, lương tâm trời dậy nói “ Lát về phủ ta nhất định sẽ rửa sạch “

Dương Tiễn hừ lạnh “ Đại gia đang nói chuyện công việc, người đang nói cái khi gì vậy? “

Triển Chiêu đại nhân không chấp tiểu nhân, chỉ cười không nói gì nữa.

Dương Tiễn thấy hắn không có động tĩnh gì nữa mới bắt đầu nói ra phân tích của mình “ Nếu ta đoán không lầm thì nữ tử kia đã hóa thành oán linh, nhưng do oán niệm không đủ hoặc bị cái gì kiềm chế nên chỉ mới hóa lại một bộ phận của mình mà chưa thể hóa ra toàn bộ cơ thể. Nhưng nếu như oán niệm chưa đủ thì không đúng cho lắm, qua lời nói lúc nãy của nàng ta thì oán niệm này vô cùng lớn, lớn tới mức cơ thể đó của nàng ta chưa không nổi nên mới có hiện tượng hóa khùng lúc điên lúc bình thường như vậy, như vậy chỉ còn lại phương án có cái gì đó ức chế nên nàng ta mới không hiện ra được toàn bộ cơ thể, mà cái này là cái gì thì ta cũng không biết, có thể là nguồn linh lực thuần khiết cũng có thể là do gần đây có một oán linh còn mạnh hơn khác chế nàng ta hoặc cũng có thể là có một số vật không sạch sẽ lắm ở gần đây, chỉ có ba phương án đó mới có thể giải thích toàn bộ sự việc...”

“ Nhưng oán niệm của nàng ta từ đâu mà sinh ra? “ Triển Chiêu nhướn mày, có chút kinh ngạc về hiểu biết sâu rộng của Dương Tiễn.

Dương Tiễn bữu môi xem thường “ Lúc nãy người không nghe thấy nàng ta nói chuyện sao? Oán niệm nàng ta là do Triệu Nghị Sâm gây ra, là hắn hại chết phu quân và hài tử của nàng ta, lại còn bức tỷ tỷ nàng ta, và lại chắc chắn nàng ta trước lúc chết bị chà đạp thể thảm nên mới có bộ dáng quỷ hồn như vậy. Xem ra vị Triệu gia gia chủ này cũng không phải người lương thiện mấy. “

Triển Chiêu không cho là như vậy. Hắn ở thành Phủ Khai Phong đã lâu, những người trong thành Biện Lương hắn cũng hiểu một chút, nhất là vị Triệu gia gia chủ này hắn có nghe người trong thành đồn là một người hết sức hiền lành, thường hay quyên tiền ra cứu đói giúp dân chúng, hắn cũng đã gặp người này một lần, thấy người này là một người hết sức chất phác, lại rất quý trọng mạng sống người khác.

“ Con người luôn có một mặt xấu một mặt tốt, không ai có thể hoàn mỹ cả. Ta từng thấy một người, người đó đối nhân xử thế rất tốt, không ai có thể tin hẳn là một cái cuồng giết người ngay cả già trẻ không tha, nhưng sự thật vẫn là sự thật, mà một khi sự thật được đưa ra, người không thể nào dựa vào những suy nghĩ riêng tư của bản thân mà không nhìn vào đại cuộc, có một số việc mắt thấy tai nghe chưa hẳn là đúng, người có thể dựa vào một số hành động thường ngày của hắn mà nhìn nhận đúng hơn về hắn, tựa như người mà ta nói kia, ngày thường nếu người để ý thì sẽ thấy người đó mỗi khi nhìn thấy máu trong mắt sẽ lóe lên tia thị huyết, người đó là một người ôn hòa ngay cả động vật cũng không dám giết nhưng khi nhìn thấy một con thú bé nhỏ đang hấp hối lại vô tình nhìn nó giãy giụa trong cái chết. Nên nhớ, lời đồn chưa bao giờ là đúng hoàn toàn, thậm chí những gì mắt thấy tai nghe cũng có thể chưa chính xác, người phải dựa vào cảm giác và cảm nhận của bản thân mình, chưa tìm hiểu người đó sâu thì không nên chắc chắn người đó là người như thế nào. Nếu không, sau này người có thể sẽ phải hối hận...” Dương Tiễn mỉm môi, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt ẩn ẩn chút đau đớn.

Triển Chiêu nhú mi, không muốn hải tử này mang cái về mặt không phù hợp với độ tuổi như vậy, liền lánh sang chuyện khác “ Bây giờ chúng ta có nên hỏi phủ chưa? “

Dương Tiễn thu hồi ánh mắt, gạt đầu, nhanh chân chạy ra cửa, vừa mở cửa ra liền đụng phải một cái nam nhân mặc hồng y, không như hồng y đỏ rực như máu của Dương Tiễn , người này hồng y thiên về màu nhạt, làm nổi bật lên khuôn mặt tà mị yêu nghiệt của hắn, đôi mắt phượng như có như không hiện lên chút ngạc nhiên. Đi phía sau hắn chính là cái nam tử lúc nãy Dương Tiễn thấy ở phòng đối diện, nam tử kia còn hướng Dương Tiễn nở nụ cười, Dương Tiễn trực tiếp bỏ qua, ánh mắt nhìn chằm chằm nam nhân hồng y.

Người này..không phải người bình thường!!

“Vương gia? “

Triển Chiêu ra khỏi phòng liền thấy một cảnh như vậy, sợ Dương Tiễn đắc tội vị Vương gia hi nộ vô thường này thì khổ, nhanh chóng lên tiếng, tay kéo Dương Tiễn ra sau lưng.

Tổng Thiên Thu, tự Thiên Nhân, là hoàng đệ của hoàng đế, năm 13 tuổi được ban cho tước vị Tiêu Dao Vương. Tuy là Tiêu Dao Vương nhưng lại nắm rất nhiều quyền hành trong triều đình, ngay cả hoàng đế cũng phải nể mặt 2 phần. Tính cách hi nộ vô thường, coi mạng người như cỏ rác (sự thật thì ca này chỉ là không quan tâm thôi chứ không có vụ coi mạng người như cỏ rác đâu), danh tiếng ai nghe cũng phải sợ.

Vị vương gia này sao lại tới đây?

Dương Tiễn nhìn chằm chằm Tổng Thiên Thu, trong mắt lóe lên sự nghi ngờ.

Tổng Thiên Thu khoe môi nhếch lên, cười như có như không “ Triển hộ vệ không ngờ lại có nhã hứng đến đây, lại còn đem theo cả hải tử. Không biết hải tử này là ai mà Triển hộ vệ lại bảo vệ kĩ như vậy, đây là sợ bản vương ăn thịt nó sao? “

Triển Chiêu thân thẳng như tùng, cười ôn hòa “ Vương gia nghĩ quá nhiều rồi, hải tử này chỉ là người mới đến trụ ở Khai Phong Phủ mà thôi, sợ nó không hiểu chuyện đắc tội vương gia nên mới phải đem kéo ra sau. “

“ Ô, là như vậy sao? “ Tổng Thiên Thu nhìn Dương Tiễn lần cuối, gạt đầu “ Xem ra là bản vương nghĩ quá nhiều rồi. Bản vương có việc gấp phải hỏi phủ, không làm phiền Triển hộ vệ nữa “ Nói xong đem theo nam nhân áo lục kia rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Triệu gia án (13)

Sáng hôm sau, khi Dương Tiễn rời giường thì đã khá muộn. Vì Dương Tiễn chỉ mới là một hải tử nên không ai nữ gọi hắn dậy, cho nên lúc Dương Tiễn sửa soạn xong y phục thì một đám người Khai Phong Phủ đã ăn sáng gần xong.

Dương Tiễn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng xuống nhà bếp đi lấp đầy cái bụng đang biểu tình rồi chạy đi tìm Bao hắc tử và Công Tôn hồ ly bàn bạc công việc.

Xuyên qua mấy căn phòng, Dương Tiễn bước chân vào Phu Tử viện, đây chính là chỗ ở của mấy người Bao đại nhân, Công Tôn hồ ly, Tiểu Miêu và tứ đại kim cương, mà hiển nhiên căn phòng Dương Tiễn đang ở cũng là ở đây.

Phu Tử viện nói rõ ràng hơn thì chính là hậu viện của mấy đại nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, mà nơi được bảo vệ gắt gao nhất chính là phòng của Bao đại nhân và Công Tôn hồ ly, bắt đầu từ hôm qua còn có thêm một cái phòng nữa được cho vào danh sách bảo vệ là phòng Dương Tiễn.

Dương Tiễn mặc dù đối với việc này không mấy vui vẻ cho lắm, dù sao thì một cái đại nam nhân cũng không mấy thích thú khi để mấy cái đại nam nhân khác xem mình như một hải tử mà bảo vệ. Mà còn chưa kể tới Dương Tiễn đường đường một cái nam thân đứng nhất nhìn Thiên giới mà phải nhờ đến mấy cái phạm nhân bảo vệ, cho nên khó chịu sẽ phóng đại lên nhiều lần.

Cũng may Dương Tiễn là một kẻ biết tiến lùi, biết thân biết phận, biết lượng sức mình và có khả năng thích ứng khá cao.

“ Dương Tiễn? “

“ Bao hắc tử, ta có chuyện muốn bàn. “ Dương Tiễn rất ung dung tự tại bước vào trong thư phòng của Bao đại nhân, trước hai cái đầu bốn con mắt ngồi xuống ghế, tự mình châm cho mình một ly trà, tự nhiên nâng chén lên uống, mấy động tác được hành động một cách lưu loát và trôi chảy cứ như trước đó đã làm rất nhiều lần.

Người cũng không thể trách Dương Tiễn được, đây là thói quen a. Trên Thiên giới thường xuyên coi mọi thứ như của mình, coi mọi nhà như nhà mình đã

đường thành cái thói quen khó có thể bỏ này của hắn. Dù sao lúc ở trên Thiên giới cũng không ai dám nói gì hắn.

Bao đại nhân là một cái hắc thánh mẫu (người tuyệt đối chó hiểu lầm, hắc hóa thánh mẫu ở đây là ý chỉ Bao đại nhân khuôn mặt màu đen nhưng lại có tính cách của thánh mẫu mà thôi, tuyệt đối không phải nói Bao đại nhân là cái hắc hóa thánh mẫu đâu), đương nhiên sẽ không trách mắng gì một cái hài tử sự đời chưa hiểu mọi việc chưa thông đến ngay cả y phục cũng không biết mặc như Dương Tiễn.

Người hỏi sao Bao đại nhân lại nói Dương Tiễn ngay cả y phục cũng chưa biết mặc đi?

Nhìn cái bộ dạng Dương Tiễn mặc nhầm áo lót ra ngoài y bào là hiểu ngay rồi.

Bao đại nhân tỏ vẻ : Thấy chưa? Ta rất khoan dung có đúng không?

Bao đại nhân à, hình như hình tượng của ngài vừa mới bị sút một miếng rồi, mau mau thu lại cái ánh nhìn không mấy tốt đẹp của người đi, ít nhất người muốn khinh bỉ hắn thì cũng nên khinh bỉ âm thầm thôi, đừng có quá lộ liễu như vậy có được hay không? Độc giả sẽ ném đá đấy!!

Tác giả đang bị điên, các người đừng có để ý...

“ Dương Tiễn, y phục của người...” Bao đại nhân nhìn cái hài tử đang rất tự nhiên ngồi ở ghế kia, cố gắng tìm trong đồng từ ngữ một từ có thể nhẹ nhàng hết mức, mãi tới khi Dương Tiễn nhú mày nhìn hắn mới vất và phun ra mấy từ “ ...rất phá cách. “

Công Tôn Sách mắt hồ ly liếc nhìn Dương Tiễn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong (?), liếc cho tới khi da gà của ai đó có dấu hiệu muốn nổi lên mới thu hồi ánh mắt, ním cười gật đầu với Bao đại nhân, mặt không đỏ tím không đập nói dối “ Học trò nhìn hồi lâu mới ra, đại nhân chỉ cần mấy giây đã có thể nhận ra được cách ăn mặc vô cùng phong cách này, quả nhiên là do học trò học việc chưa thông. “

Dương Tiễn trừng mắt nhìn cả con mắt. Nằm mán! Ông đây cũng biết các người rất muốn cười rồi, không cần phải nín cười như vậy đâu! Mà nín cười cũng không cần phải che mặt hai bà vai run run chứ? Không phải chỉ là mấy cái áo mấy cái quần thôi sao? Ông thừa nhận không biết mặc thì làm sao? Các người có giỏi chạy tới mấy ngàn năm sau mặc đồ hiện đại đi!!

Dương Tiễn rất muốn phun tào, nhưng nhớ tới mục đích mình tới đây liền cố nhịn cảm giác muốn cầm tách trà phang thẳng vào mặt hai cái tên hắc bạch song sát này, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề “ Tôi nay ta muốn mượn các người Tiểu Miêu một chút. “

Công Tôn Sách khụ khụ vài tiếng, nhanh chóng trở lại vẻ đạo mạo, trên môi là nụ cười như có như không, tay vẫn tiếp tục phê chuẩn tấu chương, mặt không có nhìn Dương Tiễn mà nhìn vào từng con chữ trên mặt giấy, giọng không nghe ra hi vọng “ Muốn mượn Triền hộ vệ sao? “

Dương Tiễn gật đầu “ Tôi nay ta muốn cùng hắn đến Triệu gia tìm hiểu một số thứ. “

“ Được. “ Bao đại nhân không thông qua thẩm án, tra xét, không có thông qua ý kiến của thân chủ, trực tiếp quyết định cho vị Ngự Tiên Tứ Phẩm Đới Đạo hộ vệ nào đó làm thêm ca tối. Mà ca tối này.... tuyệt đối không kèm theo lương thưởng ngoài giờ, nói trắng ra chính là làm không công!

Dương Tiễn nhận được câu trả lời vô cùng chắc nịch của Bao đại nhân, gật đầu buông tách trà phui mông ra về, động tác lại lần nữa được diễn ra hết sức tự nhiên không chút gượng ép.

Bao đại nhân nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn kia rồi đi, cười đến ôn hòa nói với Công Tôn Sách đang ngồi một bên phê duyệt tấu chương “ Tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào? “

Công Tôn Sách ngưng bút, một bộ thư sinh nho nhã trả lời “ Động tác lưu loát hết sức tự nhiên, mặc dù y phục không có ra cái gì nhưng lại có hiểu biết về những thứ âm tà, cũng được xem là có giá trị kinh tế. “

“ Đúng vậy. “ Gật đầu lưu loát.

“ Nếu không sử dụng sẽ rất có lỗi với bách tính trong thành Biện Lương. “ Thở dài một cái.

“ Ý tiên sinh là... “ Ánh mắt sáng rực.

“ Đại nhân cao minh, học trò rất vinh hạnh vì kiếm thêm một nguồn lợi về kinh tế cho Khai Phong Phủ chúng ta. “ Cười như có như không.

“ Tiên sinh làm rất tốt. “ Ý cười tràn lan.

“ Vậy cuối tháng này...” Nhướn mày.

“ Tiên sinh yên tâm, sẽ có thưởng! “ Cười một cách hiền hòa.

“ Đa tạ đại nhân. “ Cười đến rục rờ.

Truyền thuyết chưa chắc là đúng, cái gì mà Khai Phong Phủ nghiêm chính liêm minh không một hạt cát? Cái gì mà vì bách tính tạo phúc trăm họ? Hoàn toàn là lừa đảo!!!

Dương Tiễn sau lần thứ n + 1 đi trừ tà khóc không ra nước mắt.

Thiên a, Khai Phong phù đúng là cái động ăn thịt người không nhả xương mà!

Mau mau trả lại cho ta một cái Văn Khúc Tinh Quân không nhuộm bụi trần đi!!!!

--- -----Tác giả có lời muốn nói --- -----

Văn này có thể tính cách nhiều nhân vật sẽ không như mọi người tưởng tượng cho nên trước khi đọc không nên uống nước, không nên ăn cơm để đảm bảo bạn còn sống sót.

Tác giả mấy hôm nay do bị hồi thức quá nhiều nên có thể trong văn sẽ có những lúc điên điên, mong các bạn thông cảm và hiểu cho bệnh tình của mình.

Điên khó chữa lắm a QAQ

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Triệu gia án (13)

Sáng hôm sau, khi Dương Tiễn rời giường thì đã khá muộn. Vì Dương Tiễn chỉ mới là một hài tử nên không ai nữ gọi hắn dậy, cho nên lúc Dương Tiễn sửa soạn xong y phục thì một đám người Khai Phong Phù đã ăn sáng gần xong.

Dương Tiễn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng xuống nhà bếp đi lấp đầy cái bụng đang biểu tình rồi chạy đi tìm Bao hắc tử và Công Tôn hồ ly bàn bạc công việc.

Xuyên qua mấy căn phòng, Dương Tiễn bước chân vào Phu Tử viện, đây chính là chỗ ở của mấy người Bao đại nhân, Công Tôn hồ ly, Tiểu Miêu và tứ đại kim cương, mà hiển nhiên căn phòng Dương Tiễn đang ở cũng là ở đây.

Phu Tử viện nói rõ ràng hơn thì chính là hậu viện của mấy đại nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, mà nơi được bảo vệ gắt gao nhất chính là phòng của Bao đại nhân và Công Tôn hồ ly, bắt đầu từ hôm qua còn có thêm một cái phòng nữa được cho vào danh sách bảo vệ là phòng Dương Tiễn.

Dương Tiễn mặc dù đối với việc này không mấy vui vẻ cho lắm, dù sao thì một cái đại nam nhân cũng không mấy thích thú khi để mấy cái đại nam nhân khác xem mình như một hài tử mà bảo vệ. Mà còn chưa kể tới Dương Tiễn đường đường một cái nam thần đứng nhất nhìn Thiên giới mà phải nhờ đến mấy cái phàm nhân bảo vệ, cho nên khó chịu sẽ phóng đại lên nhiều lần.

Cũng may Dương Tiễn là một kẻ biết tiến lùi, biết thân biết phận, biết lượng sức mình và có khả năng thích ứng khá cao.

“Dương Tiễn?”

“Bao hắc tử, ta có chuyện muốn bàn.” Dương Tiễn rất ung dung tự tại bước vào trong thư phòng của Bao đại nhân, trước hai cái đầu bốn con mắt ngồi xuống ghế, tự mình châm cho mình một ly trà, tự nhiên nâng chén lên uống, mấy động tác được hành động một cách lưu loát và trôi chảy cứ như trước đó đã làm rất nhiều lần.

Ngươi cũng không thể trách Dương Tiễn được, đây là thói quen a. Trên Thiên giới thường xuyên coi mọi thứ như của mình, coi mọi nhà như nhà mình đã đường thành cái thói quen khó có thể bỏ này của hắn. Dù sao lúc ở trên Thiên giới cũng không ai dám nói gì hắn.

Bao đại nhân là một cái hắc thánh mẫu (ngươi tuyệt đối chớ hiểu lầm, hắc hóa thánh mẫu ở đây là ý chỉ Bao đại nhân khuôn mặt màu đen nhưng lại có tính cách của thánh mẫu mà thôi, tuyệt đối không phải nói Bao đại nhân là cái hắc hóa thánh mẫu đâu), đương nhiên sẽ không trách mắng gì một cái hài tử sự đời chưa hiểu mọi việc chưa thông đến ngay cả y phục cũng không biết mặc như Dương Tiễn.

Ngươi hỏi sao Bao đại nhân lại nói Dương Tiễn ngay cả y phục cũng chưa biết mặc đi?

Nhìn cái bộ dạng Dương Tiễn mặc nhầm áo lót ra ngoài y bào là hiểu ngay rồi.

Bao đại nhân tỏ vẻ : Thấy chưa? Ta rất khoan dung có đúng không?

Bao đại nhân à, hình như hình tượng của ngài vừa mới bị sút một miếng rồi, mau mau thu lại cái ánh nhìn không mấy tốt đẹp của ngươi đi, ít nhất ngươi muốn khinh bỉ hắn thì cũng nên khinh bỉ âm thầm thôi, đừng có quá lộ liễu như vậy có được hay không? Độc giả sẽ ném đá đấy!!

Tác giả đang bị điên, các ngươi đừng có để ý...

“Dương Tiễn, y phục của ngươi...” Bao đại nhân nhìn cái hài tử đang rất tự nhiên ngồi ở ghế kia, cố gắng tìm trong đồng từ ngữ một từ có thể nhẹ nhàng hết mức, mãi tới khi Dương Tiễn nhú mày nhìn hắn mới vất và phun ra mấy từ “...rất phá cách.”

Công Tôn Sách mắt hồ ly liếc nhìn Dương Tiễn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong (?), liếc cho tới khi da gà của ai đó có dấu hiệu muốn nổi lên mới thu hồi ánh mắt, mỉm cười gật đầu với Bao đại nhân, mặt không đỏ tím không đập nói dối “ Học trò nhìn hồi lâu mới ra, đại nhân chỉ cần mấy giây đã có thể nhận ra được cách ăn mặc vô cùng phong cách này, quả nhiên là do học trò học việc chưa thông. “

Dương Tiễn trừng mắt nhìn cả con mắt. Nằm mán! Ông đây cũng biết các người rất muốn cười rồi, không cần phải nín cười như vậy đâu! Mà nín cười cũng không cần phải che mặt hai bả vai run run chứ? Không phải chỉ là mấy cái áo mấy cái quần thôi sao? Ông thừa nhận không biết mặc thì làm sao? Các người có giỏi chạy tới mấy ngàn năm sau mặc đồ hiện đại đi!!

Dương Tiễn rất muốn phun tào, nhưng nhớ tới mục đích mình tới đây liền cố nhịn cảm giác muốn cầm tách trà phang thẳng vào mặt hai cái tên hắc bạch song sát này, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề “ Tôi nay ta muốn mượn các người Tiểu Miêu một chút. “

Công Tôn Sách khụ khụ vài tiếng, nhanh chóng trở lại vẻ đạo mạo, trên môi là nụ cười như có như không, tay vẫn tiếp tục phê chuẩn tấu chương, mặt không có nhìn Dương Tiễn mà nhìn vào từng con chữ trên mặt giấy, giọng không nghe ra hi vọng “ Muốn mượn Triền hộ vệ sao? “

Dương Tiễn gật đầu “ Tôi nay ta muốn cùng hần đến Triệu gia tìm hiểu một số thứ. “

“Được. “ Bao đại nhân không thông qua thẩm án, tra xét, không có thông qua ý kiến của thân chủ, trực tiếp quyết định cho vị Ngự Tiên Tứ Phẩm Đới Dao hộ vệ nào đó làm thêm ca tối. Mà ca tối này.... tuyệt đối không kèm theo lương thưởng ngoài giờ, nói trắng ra chính là làm không công!

Dương Tiễn nhận được câu trả lời vô cùng chắc nịch của Bao đại nhân, gật đầu buông tách trà phui mông ra về, động tác lại lần nữa được diễn ra hết sức tự nhiên không chút gượng ép.

Bao đại nhân nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn kia rời đi, cười đến ôn hòa nói với Công Tôn Sách đang ngồi một bên phê duyệt tấu chương “ Tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào? “

Công Tôn Sách ngưng bút, một bộ thư sinh nho nhã trả lời “Động tác lưu loát hết sức tự nhiên, mặc dù ý phục không có ra cái gì nhưng lại có hiểu biết về những thứ âm tà, cũng được xem là có giá trị kinh tế. “

“Đúng vậy. “ Gật đầu lưu loát.

“Nếu không sử dụng sẽ rất có lỗi với bách tính trong thành Biện Lương. “ Thờ dài một cái.

“Ý tiên sinh là... “ Ánh mắt sáng rực.

“Đại nhân cao minh, học trò rất vinh hạnh vì kiếm thêm một nguồn lợi về kinh tế cho Khai Phong Phủ chúng ta. “ Cười như có như không.

“Tiên sinh làm rất tốt. “ Ý cười tràn lan.

“Vậy cuối tháng này...” Nhướn mày.

“Tiên sinh yên tâm, sẽ có thưởng! “ Cười một cách hiền hòa.

“Đa tạ đại nhân. “ Cười đến rực rỡ.

Truyền thuyết chưa chắc là đúng, cái gì mà Khai Phong Phủ nghiêm chính liêm minh không một hạt cát? Cái gì mà vì bách tính tạo phúc trăm họ? Hoàn toàn là lừa đảo!!!

Dương Tiễn sau lần thứ n + 1 đi trừ tà khóc không ra nước mắt.

Thiên a, Khai Phong phủ đúng là cái động ăn thịt người không nhà xương mà!

Mau mau trả lại cho ta một cái Văn Khúc Tinh Quân không nhuộm bụi trần đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Triệu gia án (14)

Ban đêm chính là lúc thích hợp làm chuyện xấu, mà ngày không trăng không sao bầu trời một mảnh đen kịt như hôm nay lại càng hợp hơn, đây tuyệt đối là thời điểm lí tưởng không thể lí tưởng hơn mà Dương Tiễn cần.

Trên nóc tường Triệu phủ, một bóng người áo lam đang di chuyển, bước chân nhẹ nhàng không phát ra một tiếng động nhỏ nào đủ cho ta thấy khinh

công người này tốt đến mức nào.

Chỉ thấy người kia nhún nhẹ một cái, thân mình đã ở trên nóc từ đường Triệu gia. Nếu nhìn gần hơn thì còn thấy hai tay người này đang bế một người nữa mặc hồng y, chính xác hơn là một cái hài tử mặc hồng y.

Vâng, hai người này không ai khác lạ, chính là Ngự Tiền Tứ Phẩm Đới Đào Hộ Vệ Ngự Miêu Triền Chiêu và Nhị Lang Thần Dương Tiễn đình đình đại danh!

“Người đưa ta đến từ đường làm gì?” Dương Tiễn nhẹ giọng thì thầm, khuôn mặt lộ ra nhìn cảnh đêm đen tối, cảm nhận thấy sự lạnh lẽo của ban đêm, cái lạnh làm cho Dương Tiễn có chút run run, như có như không bám sát hơn vào trong ngực Triền Chiêu.

Triền Chiêu thấy hài tử trong ngực bị lạnh thì nhún mày “Sao không mặc nhiều áo hơn?” Vừa hỏi tay vừa vận nội lực sưởi ấm cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn lắc đầu “Ta không có thói quen mang quá nhiều lớp y phục. “Hiện tại chỉ mới hai lớp đã khiến hân ăn không tiêu rồi, nhiều thêm nữa thì chính là đang đòi cái mạng nhỏ này của hân. “Người còn chưa có trả lời ta. “

Triền Chiêu mày nhún càng chặt, nói “Đêm hôm qua ở Triệu gia có người mất tích. “

“Hừm? Ai vậy?”

“Là gia đình tên A Tam kia. “

“À, hôm qua không phải hân vẫn rất bình thường sao? Sao chỉ một đêm đã ra đi rồi?” Dương Tiễn tựa hồ vẫn còn hậm hực vụ cơ bắp kia cho nên đối với cái chết của A Tam cũng không quá mấy cảm xúc. Giọng điệu vô cùng nhạt nhẽo, tựa như việc sinh tử kia đối với hân không mấy quan trọng.

Triền Chiêu trong lòng có chút không vui gì khi thấy Dương Tiễn đối với sinh tử con người lại có giọng điệu như vậy, theo quan điểm của hân thì mấy cái hài tử dù có thông minh hiểu đời tới đâu thì cũng không nên không chút để ý tới việc sống chết như vậy, tuy nhiên hân cũng sẽ không nói ra “Sáng nay phát hiện hân chết trong phòng, do bị hạ thạch tín. “

“Ô~ “ Dương Tiễn không mặn không nhạt bày tỏ cảm xúc, ngoài mặt thì không có chuyện gì nhưng trong lòng lại loạn cả lên. A Tam này có rất nhiều điểm kì quái chưa thể lí giải, hân sự định tối này nhờ Tiểu Miêu dẫn tới chỗ A Tam lấy thêm tin tức nhưng xem ra là chậm chân mất rồi.

Triền Chiêu lại bức bối lần nữa “A Tam chết không đối chứng, tìm không ra kẻ khả nghi có thể hạ độc hân. “

“Hừ, tìm không ra kẻ khả nghi sao?” Dương Tiễn nhíu mày, bỗng trừng to mắt “Có khi nào có kẻ uy hiếp bắt hân tự sát không?”

Triền Chiêu sững sờ. Đúng rồi, chỉ lo quan tâm tới trường hợp A Tam này là bị hại chết, lại không có ai ngờ hân có thể tự sát. A Tam này ngay lúc đầu khi nói chuyện tuy rằng nói ra rất hợp lý nhưng cũng lộ ra nhiều sơ hở về cái chết của mấy gia nhân kia, một cái gia nhân không học hành nhiều như hân căn bản không thể lưu loát dấu điểm qua mặt quan phủ như vậy, hân là sau lưng hân còn có người sai khiến. Triền Chiêu càng suy nghĩ càng trầm mặc. Rốt cuộc thì Triệu gia này đã xảy ra chuyện gì mà lại có người muốn tạo sóng gió như vậy?

“Được rồi, chuyện này suy nghĩ sau. Bây giờ giải thích cho ta chuyện cái chết của A Tam có liên quan gì tới từ đường có được hay không?” Dương Tiễn phát tay.

“Lúc sáng khi tới điều tra cái chết của A Tam, có một nha hoàn tên Tiểu Yến nói với ta là hôm qua sau giờ Ất có thấy A Tam lảng vảng ngoài từ đường, vì vậy đêm nay chúng ta tới điều tra từ đường lại một lần nữa, ta e rằng cái từ đường này không có thực sự đơn giản như chúng ta đã nghĩ, chắc chắn trong này có cái gì đó. “

Dương Tiễn gật đầu, đang định bảo Triền Chiêu lên vào từ đường xem xét một lần nữa thì bỗng nhiên từ trong từ đường có tiếng gì đó vừa vang lên, mặc dù rất nhẹ nhưng khi ở trong một buổi tối im ắng như thế này thì lại phá lệ chói tai khác thường.

Mặt Dương Tiễn lập tức biến sắc, cả khuôn mặt bánh bao lúc này vẫn còn ửng hồng bây giờ lại trở nên trắng bệch, đôi môi hồng nộn nộn bị cắn mạnh cường chế cảm giác cuộn cuộn ngai ngái từ trong cổ họng đang muốn thoát ra, tuy nhiên một giọt huyết đỏ thẫm lại qua mép miệng chảy ra, lăn nhẹ xuống dưới cằm, một đường đi xuống nhìn qua thật chói mắt.

Triền Chiêu lau đi máu bên khóe môi của Dương Tiễn, tay không ngừng truyền nội lực vào cơ thể nhỏ bé kia, trong mắt là sự lo lắng không hề che giấu.

Dương Tiễn lắc đầu tỏ ý mình không có việc gì nhưng thực chất lực phổi ngũ tạng đã bị tổn hại khá nặng nề, một số kinh mạch có dấu hiệu rạn nứt, linh khí trong cơ thể không ngừng đầu đá nhau tạo thành sự hỗn loạn vô hình.

Nhanh chóng phong bế thần thức, cố gắng điều khiển lại hướng đi của số linh khí ít ỏi trong cơ thể, linh khí ban đầu còn rất cố chấp chống cự nhưng sau đó lại quy quy củ củ dựa theo ý chí của Dương Tiễn mà đi một vòng khắp kì kinh bát mạch.

Một vòng..

Hai vòng..

Ba vòng...

... ..

... ..

Sau khi điều khiển linh khí đi quanh cơ thể gần hơn chục vòng, Dương Tiễn mới ngưng lại tự cho linh khí chuyển động, linh khí càng đi nhiều thì kì kinh bát mạch lại càng mở rộng, một số kinh mạch có dấu hiệu rạn nứt nhanh chóng khép lại, thương tổn ở lục phủ ngũ tạng cũng đỡ đau đớn hơn ban đầu nhiều.

Chết tiệt!!!! Cự nhiên lại có luồng ma khí lớn như vậy ở đây, suýt chút nữa đã bị chấn động chết rồi!

May mắn mà có con mèo trên người có khí tức áp chế tà vật ở đây, nếu không lão tử liền đi gặp tên biến thái Diêm Vương rồi. May mắn a may mắn!

Chưa kịp để Dương Tiễn có dịp thở ra một cái, từ trong từ đường lại xuất hiện một luồng khói mờ mờ ảo ảo lan ra khắp mặt sân rộng, sau đó là một đợt hơi thở âm u, giống như mấy cái oan hồn Dương Tiễn đã thấy dưới địa ngục, tuy nhiên cái loại uy áp này bên trong hình như có xen lẫn một chút gì đó rất kì quái, giống như trong tà ác lại có thiên thần, trong hơi thở chết chóc lại mang chút gì đó khát vọng muốn sống, trong âm khí lại có linh khí.

Lần đầu tiên Dương Tiễn cảm nhận được loại khí chất này, nhưng lại không kim được nhú mày, cảm thấy cái loại này có hơi hơi giống người nào đó Dương Tiễn đã từng gặp.

Triển Chiêu tay nắm chặt chuôi đao, bắt đầu cảnh giác.

Trong đám khói mờ ảo kia thấp thoáng một bóng lưng màu trắng, mái tóc đen dài không gió mà bay phất phới sau lưng, một cảm giác kì dị xuất hiện làm sống lưng Dương Tiễn không kim được mà run lên một cái.

Bóng lưng kia dừng lại, tựa như phát hiện ra trên nóc nhà có hai con chuột, xoay người lại. Mái tóc dài che khuất đôi mắt, khóe môi thẳng tắp đỏ rực như máu làm nổi bật lên làn da trắng hơn người thường mấy lần.

Dương Tiễn lần thứ hai cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Chết tiệt, cơ thể này quả thực quá yếu ớt rồi!! Ngay chút uy áp nho nhỏ như vậy mà cũng không chịu nổi!

Triển Chiêu lại càng nắm chặt chuôi đao, thanh Cự Khuyết đã có xu hướng muốn phá vỡ đi ra. Tay còn lại đem Dương Tiễn siết chặt vào ngực mình.

Mặc dù không nhìn rõ nhưng Triển Chiêu biết, thứ này là đang nhìn chăm chăm hải tử trong ngực mình!

Thân hình áo trắng kia chỉ ngoái đầu lại một lúc, khóe miệng đỏ như máu kia bỗng nhiên cong lên thành nụ cười yêu mị, tiếng cười trong đêm nghe có vẻ thê lương lạ lùng, sau đó làm như không có việc gì quay đầu lại, tiếp tục đi thẳng.

Triển Chiêu thở phào, cất kiếm.

Dương Tiễn mấp máy môi, thần sắc trắng bệch nhưng lại vô cùng quật cường nắm áo Triển Chiêu, lắp bắp nói “Đ...Đi...đi theo...đi theo...mau mau...đi...đi theo nó...”

Triển Chiêu nhìn hải tử trong ngực, thấy đôi con ngươi đen láy kia tràn ngập sự chấp nhất cùng hoang mang, không chần chừ liền vận khinh công đuổi theo cái bóng kia.

Dương Tiễn cảm thấy đầu ong ong, có thứ gì đó muốn thoát ra, không ngừng thét gào.

' Là nó! Là nó! Chính là nó!! '

' Mau mau đuổi theo, bắt lấy nó!! '

' Phá hủy tất cả đi!! Đem tất cả tiêu diệt hết đi!! '

' Giết hết đi! Giết hết đi! '

“ !!!!! “

A? Phòng ta?

“ Ngươi cuối cùng cũng tỉnh. “ Giọng nói quen thuộc của Công Tôn Sách vang lên bên tai Dương Tiễn. Dương Tiễn nhú mày “ Sao ta lại ở trong phòng? “ Không phải hôm qua vẫn đang ở Triệu gia đuổi theo bóng lưng đó sao? Sao đừng một cái mở mắt ra đã là Khai Phong Phủ rồi?

Công Tôn Sách bung một cái chén ngọc tới cạnh giường, cười nói “ Hôm qua Triển hộ vệ ôm ngươi đang hôn mê trở về. “

Dương Tiễn chán ghét trừng mắt với chén thuốc “ Ta ngủ bao lâu rồi? “

“Không lâu lắm...” Công Tôn Sách lại mỉm cười “Chỉ tròn một ngày thôi.”

“Cái gì?” “Tròn một ngày?”

“Đúng vậy.”

“A, vậy cái...”

' RẦM '

Tiếng cửa đập vào nhau vang lên, Trương Long nhẩn mày đi vào, trầm giọng nói “Công Tôn tiên sinh, Bao đại nhân mời người tới thư phòng.”

Công Tôn Sách nhướn mày gật đầu đưa chén thuốc cho Dương Tiễn, đứng dậy.

“Ta cũng đi!” “Dương Tiễn thấp giọng nói.

“Trương Long, đem Dương Tiễn theo.” “Công Tôn Sách gật đầu, không do dự sai bảo.

Khi cả ba đến thư phòng thì bên trong đã là một mảnh yên tĩnh, Trương Long đem Dương Tiễn đặt lên ghế rồi đứng sang một bên. Triền Chiêu nhìn Dương Tiễn một lúc, sau khi xác định hài tử không có gì bất ổn nữa mới dời mắt, mở miệng.

“Đại nhân, nha hoàn Tiểu Yến đã chết!”

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thân Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Triệu gia án (16)

Mạc gia mười mấy năm trước vốn là phú thương ai ai cũng nghe danh người người ngưỡng mộ, rất nhiều gia tộc bây giờ phát đạt đều từng nhận ơn của Mạc gia. Nhưng chỉ trong vòng chưa đến 3 ngày, một đại gia tộc vốn là phồn hoa người qua lại nườm nượp gia nhân chắt thành đàn vậy mà lại chỉ còn lại mấy căn phòng heo hút vắng lặng không hề có một tia nhân khí.

Dương Tiễn nhìn cảnh này có chút khó chịu.

Năm đó ca ca hắn cũng từng phải chịu cảnh lên voi xuống chó như thế này, đường đường một đại chiến thần của Thiên đình nhưng lại lưu lạc tới mức phải chịu hình phạt tàn khốc nhất Thiên giới - Quá Tư Nhai.

Khi nghe xong hình phạt này, nhiều người đã từng là bằng hữu tốt xưng huynh gọi đệ với ca ca lại lật mặt nhanh hơn lật sách, ngày hôm qua còn cố gắng an ủi huynh ấy vài câu, ngày hôm sau liền đứng bên một bên châm chọc nhìn trò vui.

Thiên đình cũng không phải là sạch sẽ.

Cũng may là tên Ngọc Đế sợ vợ nhìn kì như vô dụng lại vô trách nhiệm kia cũng không phải là quá vô dụng, ít ra vẫn còn biết đem Thiên đình chấn chỉnh lại thành như bây giờ, chứ nếu không theo như năm đó để tên hoàng huynh vô dụng lại tàn bạo kia của hắn lên ngôi thì Thiên đình đã sớm trở thành một đồng mục nát nhân thần căm phẫn rồi.

Mất hạnh khi nhớ tới vị ca ca thân yêu dần trở nên u tối, trong một thoáng chốc đã xuất hiện một tia huyết sắc.

Năm đó ca ca bị đày đi Quá Tư Nhai, sau đó liền biệt tích...

Nhắm mắt bình ổn lại cảm xúc, sau khi mở ra chỉ còn một mảnh lạnh nhạt, Dương Tiễn nhìn Triền Chiêu đang đứng ở trước cửa Mạc phủ ngây người, không vui đưa tay lên giặt giặt vạt áo hắn. Triền Chiêu bị kéo ra khỏi suy nghĩ nhìn nữ hài hồng trang đang mặt lạnh kéo vạt áo mình, dịu dàng hỏi “Sao vậy?”

“Chúng ta vào.” “Dương Tiễn chỉ vào Mạc phủ, giờ tay ra hiệu Triền Chiêu ôm mình vào, động tác có hơi cứng nhắc. Dương Tiễn đối với việc phải mở miệng cầu xin người khác không quen.

Triền Chiêu mỉm cười, nhìn xung quanh xác định không có ai mới yên tâm ôm lấy Dương Tiễn nhún người vận khinh công đi vào.

Mạc gia nhìn từ ngoài vào khác so với nhìn ở trong, bên ngoài nhìn sao cũng vẫn còn tồn tại một chút uy nghiêm của đại gia tộc, nhưng khi đứng ở trong mới có thể cảm nhận được toàn bộ cảm xúc bị ai mà một đại gia tộc bị phá hủy.

Một đại gia tộc người người ngưỡng mộ bây giờ lại lọt vào cảnh vườn không nhà trống cỏ dại mọc um tùm, phòng ốc hồng hóc không ai sửa chữa, bụi

bậm bậm đây, xem ra là đã không còn ai tới đây từ rất nhiều năm trước.

Nhìn qua mà bi ai làm sao...

Dương Tiễn nhìn cảnh này trong một lát liền được Triển Chiêu vận khinh công đưa đến từ đường.

Từ đường Mạc gia không giống như từ đường Triệu gia, từ đường Triệu gia là toát ra sự uy nghiêm thâm lâm của đại gia tộc, còn từ đường Mạc gia lại chỉ toát ra vẻ cô liêu tịch mịch nhưng bi ai đến tận cùng.

Khác biệt xa như vậy thật càng khiến lòng người lạnh đi.

Dương Tiễn mặt không cảm xúc muốn đi vào nhưng tay còn chưa chạm tới cửa thì đã bị một bàn tay thon dài hữu lực nắm lại.

Triển Chiêu nhìn nữ hài lộ ra vẻ nghi vấn không hiểu đang nhìn cánh tay tiếp xúc của hai người, mỉm cười “Cẩn thận, đề ta.”

Nụ cười ôn nhuận như gió xuân cơ hồ có thể đem mọi người miếu sát, Dương Tiễn mỉm môi quay mặt đi, hai lỗ tai giấu dưới tóc đã đỏ bừng.

Chết tiệt, vậy mà lại nhìn nam nhân khác đến thất thần.

Dương Tiễn, người càng ngày càng không có tiền đồ!!

Dương Tiễn âm thầm phỉ nhổ bản thân một phen, chân khề nhích, như có như không ra hiệu cho Triển Chiêu đi trước.

Triển Chiêu mỉm cười nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn kia, tay khác cẩn thận đem cửa đẩy nhẹ, hai chân vận sức, có thể vận khinh công tránh né những thứ có thể xảy ra.

Dương Tiễn nhìn vào từ đường tối tăm loe lóe lên một chút ánh sáng hắt từ ngoài vào, bên trong rõ ràng phủ đầy bụi bậm, nhìn qua bản đến cực điểm. Chỉ thấy ngoài tiếng hít thở của hai người ra thì không còn nghe thấy gì khác.

Dương Tiễn thầm nghĩ Triển Chiêu là lo quá lên thôi, vì vậy bước lên một bước, nhưng sau đó chợt dừng lại, đôi con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm vào không gian trong từ đường.

Lúc này...ở trong có dao động!

Rõ ràng lúc này trong đó có người nhìn bọn họ.

Không! Không phải là người!

Thứ đó không có khí tức của con người, chắc chắn lại là một thứ không thuộc nhân gian!

Dương Tiễn lại thử nhìn vào trong, phát hiện thứ kia giống như chưa hề tồn tại, giống như lúc này không hề có cái gì nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Hừ, lần cũng thật nhanh.

Mây liễu nhú lại, Dương Tiễn cảm thấy nhân gian đã không còn bình an nữa rồi, bản thân tới đây chưa được một thời gian nhưng lại chạm mặt nhiều thứ không thuộc nhân gian như vậy, xem ra vấn đề này không hề nhỏ, dưới Âm phủ chắc cũng đã loạn thành đồng rôi.

Hèn gì ba kẻ kia sống chết không quản hậu quả đem hán ném xuống đây, xem ra tình hình không mấy khả quan đến mức ba kẻ kia cũng phải bỏ tay.

“Chúng ta đi vào được rồi.” Triển Chiêu quan sát một lát liền nắm chặt tay Dương Tiễn kéo vào, như có như không đem Dương Tiễn bảo hộ sau lưng.

Dương Tiễn : (𠂇𠂇𠂇𠂇) Vì mạng, lão tử có thể nhịn!!

Bên trong từ đường lạnh lẽo gây cảm giác rùng rợn, Dương Tiễn tách ra khỏi Triển Chiêu, đi kiểm tra mấy cái bài vị Mạc gia thờ cúng, còn Triển Chiêu thì áp mặt vào tường tìm mật đạo, ngón tay nhẹ gõ lên mặt tường. Cả từ đường yên lặng cứ vang lên tiếng cốc cốc vô nghĩa.

Dương Tiễn nhìn liếc qua sáu cái bài vị trên bàn, cũng không có gì là, vốn định đi chỗ khác xem xét thì dừng lại, đắm chiêu nhìn cái bài vị thứ sáu.

Sáu cái bài vị nhìn như bình thường nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện cái bài vị thứ sáu có một chỗ không hề dính bụi, nhìn qua có vẻ là đã có người động vào.

Trong đầu bỗng lóe lên một ý tưởng, ngón tay nhỏ nhắn đem bài vị xoay một vòng, chỉ nghe 'cách' một tiếng, bức tường ở sau từ đường liền mở ra một mật đạo.

Triển Chiêu nghe động quay sang, thấy cảnh này liền minh bạch, đi tới chỗ Dương Tiễn bế hán lên, một tay đem vải rèm xé rách, quần lên chân ghế, làm ra một cây đuốc đơn giản. Sau khi nhìn thấy nữ hài trong ngực gật đầu mới nhắc chân đi vào mật đạo.

Chờ hai người đi khuất khỏi cửa mật đạo, một bóng dáng màu trắng mờ ảo liền hiện ra ở trước cửa mật đạo, tóc bóng trắng kia dài che khuất khuôn

mặt, khỏe môi tái nhợt như có như không nhếch lên, nụ cười nhìn qua có vẻ cứng ngắc khiến người khác lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Triệu gia án (17)

Triển Chiêu bế Dương Tiễn đi vào mật thất, quan sát xung quanh, chỉ thấy đây là một mật thất vô cùng bình thường, không khí ở đây khá khô ráo, đi một lát liền thấy hai bên vách tường có treo đèn, cứ cách một khoảng lại có một đôi làm cả căn mật thất sáng sủa cả lên, cơ hồ không cần tới cây đuốc của Triển Chiêu nữa.

Dương Tiễn nhìn cây đèn trên tường, cảm thấy kì quái, ra hiệu cho Triển Chiêu dừng lại.

“Cây đèn này chỉ đốt được trong một khoảng thời gian không dài, nhưng sao tới tận bây giờ vẫn cháy? Cho dù có người từng tới đây cũng không siêng tới mức đổ đầy dầu cho tất cả đèn ở đây đi?”

Trong một thất trống, giọng nói của Dương Tiễn phá lệ nổi bật, nghe xa xa còn có tiếng vọng lại.

Triển Chiêu buông Dương Tiễn xuống, đưa tay lấy xuống một cây đèn bên cạnh, cầm trên tay cho cả hai quan sát.

Đèn này nhìn qua rất bình thường nhưng nếu nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện hoa văn trên đèn rất tinh xảo, lại còn khắc đồ án khá kì lạ. Đặc biệt hơn là cây đèn này không phải cháy bằng dầu là mà bằng một chất rắn đen thui có mùi thơm nhẹ nhàng, nhìn qua có thể thấy chất rắn này đã cháy được hơn một nửa. Có thể duy trì ngọn lửa hơn mười mấy năm, xem ra chất rắn này cũng không phải tầm thường.

“Người có biết chất rắn này là gì không?” Dương Tiễn thuận tay lấy ra một cái khăn tay, bẻ một khúc chất rắn kia cắt vào, hiển nhiên là muốn đem về cho Công Tôn Sách xem xét, miệng băng quơ hỏi. Vốn chỉ định hỏi có lẽ, ai ngờ Triển Chiêu lại nhíu mày nhìn chất rắn kia, trầm giọng “Ta không xác định lắm, chỉ là nhớ ra có lần ta đi phá án ở một bộ lạc người Mãn, đã từng thấy qua thứ này, nghe nói thứ này là một loại dược liệu khô nắn lại thành cục, số lượng rất ít, bộ lạc kia xem thứ này như là vật trời ban, thường thường có lễ tế thứ này. Ta nhớ hình như thứ này gọi là Hắc Tuyên Thạch, là cấm vật của bộ lạc kia.”

“Người từng đến Mãn sao?”

Dương Tiễn hiếu kì hỏi. Ở Trung Nguyên phá án chưa đủ hay sao mà đến cả đất Mãn Khai Phong phủ cũng chen chân?

Triển Chiêu gật đầu “Bộ lạc kia ở sát biên cương nước ta, xem như một nửa người nước ta, lúc đó theo đại nhân đi sứ vô tình gặp phải.”

“Bộ lạc kia có gì lạ không?” Nghe nói người Mãn am hiểu vu thuật, cũng xem như có máu mặt đi.

Triển Chiêu chờ Dương Tiễn cất đồ xong liền đem đèn lại, gật đầu “Bộ lạc kia có một loại dược có thể khiến người ta trường sinh bất lão, lần đó đại nhân cũng là phá vụ án liên quan tới loại thuốc này. Thực chất thuốc này chỉ có hiệu quả hơn nhân sâm một chút thôi, cũng chưa thể xem như khiến người ta trường sinh bất lão thật. Lần đó bộ lạc kia vì thứ thuốc này mà suýt bị diệt, cũng may là gặp được Bao đại nhân cứu giúp.”

Thật quá cầu huyệt !

Dương Tiễn kim không được than một tiếng, giờ tay lên cho Triển Chiêu bế, sau đó cả hai lại tiếp tục một đường nói chuyện.

Đi được một lúc thì đường vốn đang thoải mái liền rơi vào ngõ cụt, Dương Tiễn nhíu mày, nhìn tình hình thì nhất định phải tìm thêm một mật thất nữa mới có khả năng đi tiếp.

Liếc mắt nhìn xung quanh, tạm thời không thấy có gì khả nghi. Chợt nghe thấy giọng Triển Chiêu phát ra từ trên cao.

“Bên kia có một chỗ lõm vào.”

Dương Tiễn đưa mắt nhìn theo, quả nhiên thấy góc tường gần chỗ ngõ cụt có một phần lõm vào, phải là người tinh mắt mới có thể để ý.

Triển Chiêu đi tới đưa tay ấn chỗ lõm kia một cái, liền phát hiện phía trước rung động khá mạnh, sau đó chỗ ngõ cụt kia liền như một cánh cửa mà tách ra hai bên, để lộ ra một thông đạo khô ráo, nhưng khác ở chỗ thông đạo này dùng dạ minh châu chiếu sáng, mỗi viên cơ hồ to hơn nắm tay con nít, cầm lấy một viên trong này đi bán cũng có thể sống sung sướng mấy chục năm.

Xem ra Mạc gia này cũng không phải giàu bình thường.

Triển Chiêu lại tiếp tục bế Dương Tiễn đi vào, lần này không hề đụng phải ngõ cụt nữa, hai người nhanh chóng đi vào một căn phòng đá to lớn, bên trong chứa vàng bạc châu báu nhiều vô số, so với quốc khố hiện tại chỉ thua một chút. Màu vàng bạc lóe lên có thể dễ dàng gọi lên tham vọng của con người,

nhưng hiển nhiên nó lại không có tác dụng gì với hai quái nhân có mặt trong này.

Một người là một con mèo chỉ biết làm việc nghĩa, tiền bạc thường thường không để vào mắt.

Một kẻ là Nhị Lang Thần tài sản nhiều vô kể, cái đám tiền trước mắt này còn chưa được một góc nhỏ trong kho của hắn, vì vậy cũng không có đem đám tài bảo này vào mắt.

Nhưng hai người không để mấy thứ này vào mắt không có nghĩa là người khác không để mấy thứ này vào mắt.

Trong đầu Dương Tiễn mơ hồ đã tìm ra được vài mắt xích khá quan trọng, hiện tại chỉ là chưa dám khẳng định.

Muốn hiểu rõ chân tướng hơn thì phải đến Triệu gia mới có thể rõ.

Vì vậy sau khi xem xét xong mọi việc, hai người nhanh chóng rời đi.

Mà sau khi hai người rời đi, bóng trắng kia lại xuất hiện, cứ đứng nhìn phương hướng hai người ly khai, miệng lẩm bẩm mấy lời kì quái.

*

*

*

Trong một căn phòng tại một khu biệt gia, một thiếu niên tầm 12 tuổi đang ngồi thần thờ nhìn trời. Thiếu niên này tóc đen buộc đuôi ngựa, hai con ngươi màu vàng kim không ngừng lóe lên những tia sáng kì lạ, lúc sáng lúc tối.

Mà đằng sau thiếu niên kia là một thiếu niên khác tầm 17 tuổi đang lo lắng nhìn thiếu niên kia.

“A Hạo, trời không còn sớm nữa, mau đi vào thôi.”

Thiếu niên kia bấy giờ mới quay đầu, im lặng đứng dậy.

Bảng Tần thờ dài, từ ngày tỉnh dậy, A Hạo ngoại trừ cái tên ra thì không chịu nói bất kì cái gì nữa, ngày nào cũng như ngày nào chỉ chăm chăm chú nhìn trời, hắn không hiểu trên trời kia rốt cuộc có thứ gì thú vị nữa?

Thiếu niên kia đi lướt qua Bảng Tần thì dừng lại, nhíu mày nhìn kẻ đang rơi vào suy nghĩ kia.

Từ khi rơi xuống trần, liên lạc giữa hắn và chủ nhân đều không có dùng được, ngay cả thần giao cách cảm cũng không được, hiện tại tu vi lại chưa khôi phục hết, tình cảnh bây giờ khiến hắn vô cùng khó chịu, không biết chủ nhân bây giờ ở đâu, sống có tốt không? Hắn cơ hồ lo lắng đến điên rồi, muốn rời đi tìm chủ nhân nhưng luôn bị tên đàn này ngăn lại, mà hắn lại không thể trở mặt với tên này.

Thực quá CMN bức bối!!

Chỉ cần khôi phục sức mạnh, Hạo Thiên Khuyến hắn thề phải đem cái tên này ném cho chó ăn!!!

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Triệu gia án (18)

Sau khi Triển Chiêu trở về liền đi báo cáo về việc mất thất cho Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, Dương Tiễn thì lại chạy về phòng. Hắn muốn đẩy nhanh việc hồi phục thực lực, chỉ cần hồi phục một chút sức mạnh là được, như vậy đối với vụ án này rất có ích, bởi vì theo suy luận của Dương Tiễn thì trong suốt toàn bộ sự việc đều có một người nào đó đứng sau thao túng tất cả, mà người này hiển nhiên không phải người bình thường. Không, người này không thể gọi là người được.

Cho nên việc cần thiết bây giờ là phải đẩy nhanh việc hồi phục, cho dù là một chút cũng rất có ích rồi.

Vì vậy nguyên suốt thời gian còn lại, Dương Tiễn không ra khỏi phòng, chỉ ngồi trên giường phong bế thần thức, đã tọa tĩnh thần, cố gắng hấp thu lượng linh khí ít ỏi nơi đây.

Chờ khi Dương Tiễn tỉnh lại thì bên ngoài đã tối, hắn nhanh chóng chạy đi tìm đồ lót dạ rồi chạy đi tìm vị hộ vệ nào đó, tiếp tục chạy tới Triệu gia canh gác a canh gác.

Bao đại nhân khi thấy Dương Tiễn cứ chạy đi chạy lại thì hỏi “ Ngươi đang tìm gì vậy? “

Dương Tiễn nhú mồm “ Không thấy con mèo kia đâu hết... “

“ Con mèo? Ý ngươi là Triền hộ vệ sao? Quên nói cho ngươi, hôm nay Triền hộ vệ phải vào cung có việc, đêm nay có lẽ sẽ về muộn, ngươi tranh thủ nghỉ ngơi, tối nay xuất phát muộn. “ Công Tôn tiên sinh ngồi bên cạnh trả lời, cười như không cười nhìn Dương Tiễn “ Triền hộ vệ có nhắn lại là ngươi phải mặc nhiều áo quần một chút, cẩn thận cảm lạnh, hẩn từ trong cung về sẽ đem ngươi tới Triệu gia ngay. “

Dương Tiễn rùng mình trông con hồ ly nào đó đang cười tới thần thần bí bí, thăm mắng trong lòng, con hồ ly này cười như vậy tuyệt đối không có ý tốt!

Vì nghĩ cho tính mạng của mình, Dương Tiễn chỉ ậm ừ cầm mấy cái bánh bao nóng rồi chạy về phòng, cước bộ cứ như đằng sau có ma đuổi.

Nhìn bóng lưng Dương Tiễn rời đi, Bao đại nhân mỉm cười lắc đầu với Công Tôn Sách “ Hình như Dương Tiễn rất sợ tiên sinh. “

“ Đại nhân nghĩ nhiều rồi, có lẽ hài tử này có việc gấp thôi. “ Công Tôn Sách gấp một ít rau vào bát, từ tốn ăn. Bao đại nhân cũng không hỏi nhiều. Trong phòng chỉ còn vang lên tiếng bát đĩa đụng nhau.

Dương Tiễn vốn định thức chờ Triền Chiêu trở về, ai ngờ lại ngủ quên mất, đến khi tỉnh dậy thì đã thấy bản thân nằm trong lòng Triền Chiêu, quanh thân khác áo rất ấm, cái này là một cái áo choàng lông chồn màu đỏ rực, mặc vào ấm cực kì, mà không hề có cảm giác khó chịu giống như kiểu mặc nhiều y phục của Dương Tiễn.

“ Ngươi trở về khi nào vậy? “ Dương Tiễn dụi mắt ngáp một cái, đầu lại chui vào bên trong áo sâu hơn.

Triền Chiêu cước bộ nhanh hơn “ Ta mới về, thấy ngươi đã ngủ nên không đánh thức. “

Dương Tiễn lầu bầu vài câu, mặt chôn chặt vào trong, tới Triệu gia mới mở ra quan sát xung quanh.

Đêm khuya thanh vắng, âm khí tràn lan khắp nơi, Dương Tiễn lại kéo áo Triền Chiêu, ra hiệu hẩn đi tới từ đường. Triền Chiêu hơi nhú mồm, có chút chán chừ. Lần trước tới Triệu gia Dương Tiễn khi tới từ đường đã ngắt xiu một lần, lúc đó còn suýt chảy máu. Tuy lần đó hài tử này đã cố dẫu nhưng đối với người luyện võ như hẩn, mùi máu khá là mất cảm. Nhưng nhìn ánh mắt quật cường của Dương Tiễn, hẩn lại không kìm được mà im lặng.

Dương Tiễn thấy Triền Chiêu không động thì nhú mồm, lại kéo áo hẩn lần nữa.

Triền Chiêu thờ dài, nhún người vận công bay đến từ đường.

' Chúng ta vào trong ' Dương Tiễn thì thăm bên tai Triền Chiêu, tay chỉ vào bên trong.

Nhìn từ ngoài vào thì thấy từ đường rất im lặng, còn có vẻ rùn rợn khiến người khác cảm thấy rét lạnh. Bên trong còn phảng phất có khói trắng.

Dương Tiễn im lặng nhìn Triền Chiêu đẩy cửa từ đường, bên trong vắng lặng, tiếng mở cửa phá lệ chói tay, tạo không khí rùng rợn. Triền Chiêu nhanh chóng đóng cửa lại, theo ý Dương Tiễn đi tới trước bài vị nhà họ Triệu.

Dương Tiễn nhìn một đồng bài vị trước mắt, đôi mắt lóe lên.

Quả nhiên không sai, bài vị Triệu gia sắp xếp y đúc bài vị Mạc gia!

Đưa tay ra xoay nhẹ bài vị đứng thứ sáu, không thấy có gì xuất hiện. Dương Tiễn nhú mồm, thử xoay bài vị theo hướng ngược lại, vẫn không thấy có gì xảy ra.

Không lẽ suy đoán sai rồi?

Triền Chiêu cũng nhận ra, vì vậy hỏi ' Không phải? '

Dương Tiễn lắc đầu, bỗng nhiên trong khoảnh khắc kia thấy một đoạn hình ảnh. Một nam tử nhìn qua trong giống Triệu Ván Hàn 3 phần mặc một thân màu xanh đưa tay đẩy bài vị ra phía sau.

Ám thị?

Có kẻ đang ám thị cho hẩn!

Dương Tiễn mặt không đổi sắc cầm lấy bài vị kia đẩy ra sau, lần này thì ở bức tường đằng sau hiện ra một cửa vào.

Dương Tiễn mặt không đổi sắc bảo Triền Chiêu bước vào, trong lòng thì lại loạn thành một mảnh.

Có người đang giúp bọn họ. Nhưng ai lại giúp bọn họ? Người đứng sau màn?

Người này muốn bọn họ thấy cái gì sao?

Và tại sao lại phải giúp bọn họ?

Không lẽ là vì vụ án?

Hôm nay vốn chỉ đến đây để thử vận may, nhưng xem ra là thu được một số thứ rồi.

Không biết người kia có ý xấu hay ý tốt, nhất định phải đề phòng.

Dương Tiễn thâm nghĩ, bắt đầu khởi động linh lực đi quanh cơ thể, giúp cho ngũ giác sử dụng tốt hơn, trong năm đầu ngón tay như có như không lóe lên một chút ánh sáng màu xanh, bên trong còn có cả một chút chớp giắt, hiển nhiên là thuộc tính lôi.

Triển Chiêu không cảm thấy có gì không đúng, một tay ôm Dương Tiễn một tay cầm đèn. Cũng may trước khi đi Công Tôn tiên sinh nhắc nhở hẩn cảm theo đèn, nếu không bây giờ lại phải tốn thời gian làm đuốc.

Mặt thất này không giống như mặt thất khô ráo của Mạc gia mà lại có vẻ ẩm ướt, đã vậy còn thoang thoang ngửi thấy mùi máu và mùi gỉ sắt.

Dương Tiễn mím môi, mùi này trong một lần hẩn và đám Na Tra đi truy bắt một tên yêu tinh vạn năm có ngửi qua, đó là khi bọn họ bước chân vào phòng tra tấn mà con yêu tinh kia dùng để tra tấn con mồi của mình. Cảnh tượng lúc đó quả thực là rất thối nát, nhớ lại vẫn khiến hẩn rùng mình.

Tuy nhiên ở đây mùi không gay mũi như ở chỗ con yêu tinh kia.

Triển Chiêu làm hộ vệ, thấy qua nhiều thứ, đương nhiên cũng đoán được đây là gì, khuôn mặt anh tuấn lập tức trầm xuống.

Không ngờ Triệu gia lại có thứ thế này.

Cước bộ không khỏi nhanh hơn, giống như là đang chạy chứ không phải đi, cây đèn trên tay có lúc gần như sắp tắt.

Cuối cùng cả hai thấy một căn phòng, bên trong đầy những hình cụ dùng để tra tấn người, cái này so ra với cái của con yêu tinh biến thái kia còn chưa được một góc.

Bỗng nhiên Dương Tiễn lại thấy một đoạn hình ảnh, lần này vẫn là người nam tử giống Triệu Vãn Hàn 3 phần kìa, tuy nhiên người này cầm trên tay một chiếc roi sắt, không ngừng đem roi sắt quất vào một người khác đang bị trói trên một chiếc cột. Người bị trói kia da thịt lằn lộn, máu chảy tí tách không ngừng.

Mà người bị trói kia, khuôn mặt giống nam tử kia như đúc, chỉ khác ở chỗ người kia chỉ mới là một đứa bé 12 tuổi.

Dương Tiễn biết người này.

Hắn ta chính là đại ca của Triệu Vãn Hàn, đại thiếu gia Triệu gia - Triệu Vãn Thủy.

Cả hai người không hề biết, phía sau hai người có một cái bóng trắng vẫn luôn đi theo, khóe môi nhếch lên thành nụ cười tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Triệu gia án (19)

Dương Tiễn mấy hôm trước phát hiện ra một vấn đề, mọi người nhắc đến Triệu gia đều là nói đến nhị thiếu gia Triệu Vãn Hàn nhưng lại không thấy ai nói đến đại ca của hắn là Triệu Vãn Thủy, cứ như Triệu gia vốn không có vị đại thiếu gia này vậy.

Vì thấy sự việc này quá kì lạ nên Dương Tiễn đã nhờ Trương Long Triệu Hồ đi tìm hiểu về người này.

Triệu Vãn Thủy sinh trước Triệu Vãn Hàn 3 năm, hiện nay cũng khoảng độ tuổi làm cha con mình rồi, nhưng không hiểu sao năm hẩn 10 tuổi liền bị bệnh, Triệu gia gia chủ vì thương con nên tự tay chăm sóc mấy năm liền, tới năm Triệu Vãn Thủy 17 tuổi thì nghe nói là đã được cho rời nhà chữa bệnh, sau đó liền không có tung tích, không biết đang chữa bệnh thật hay chết đâu rồi.

Trương Long Triệu Hồ còn rất tâm lí tìm cho Dương Tiễn tranh vẽ dung mạo hồi nhỏ của Triệu Vãn Thủy, tuy lớn lên có thay đổi nhưng Dương Tiễn vẫn nhận ra thiếu niên bị đánh kia chính là Triệu Vãn Thủy khi lớn lên.

Không biết thì kìa tốt hay xấu nhưng Dương Tiễn có thể khẳng định thứ kia đang muốn dẫn dắt hẩn đi tới sự thật, có lẽ sự thật này khi được vén màn sẽ rất kinh thiên động địa a. Dương Tiễn đột nhiên cảm thấy máu bản thân sôi sục lên, cảm giác từ từ từng chút từng chút một đem sự thật kéo ra trước ánh sáng này đã lâu không thấy, bây giờ trào lên quá mãnh liệt, cơ hồ khiến Dương Tiễn cảm thấy cực độ hưng phấn, cơ thể không chịu nổi chế ngự, ánh mắt dần dần chuyển sang màu đỏ thị huyết.

Triển Chiêu cảm nhận được Dương Tiễn run run, tường hắt lạnh nên thật cẩn thận đem áo giếm lại thật chặt, phòng ngừa gió lọt vào, sau đó đi theo mùi tanh hôi huyết tinh khó ngửi kia đến sau đồng hình cụ. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền thấy máu trên người sôi trào.

Khác với sự sôi trào vì hưng phấn của Dương Tiễn, Triển Chiêu là tức tới sôi máu.

Chỉ thấy ở sau đám hình cụ là một gian phòng lao, trong này có chứa mấy thân hình đã không còn ra hình người nữa, giống như một đám thịt thú bị để lâu ngày vậy.

Mà trong đám này còn có một thân hình nhỏ bé, hiển nhiên là một hài tử.

Nghĩ tới hài tử này chết là do bị tra tấn, hai mắt Triển Chiêu liền đỏ ngầu, tay ôm chặt lấy Dương Tiễn trong lòng, tay khác nhanh chóng đưa lên mắt Dương Tiễn, bịt mắt hài tử này lại tuyệt nhiên không muốn cho Dương Tiễn nhìn thấy cảnh địa ngục này.

Nhưng hiển nhiên Triển Chiêu quá xem thường Dương Tiễn, chỉ thấy ngón tay Dương Tiễn làm cái gì đó, tay Triển Chiêu liền giống như bị tê liệt mà buông xuống.

Thật dơ bẩn!

Đó là ý nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu Dương Tiễn, hấn nhấn mũi lại, cố gắng không ngửi cái mùi ghê tởm này, hai mắt nhìn cảnh địa ngục này chăm chăm, mãi sau đó mới vất vả lên tiếng “Chết hết?”

“.....” Triển Chiêu gồng người, trầm mặc gật đầu “Chết hết rồi...” “Cả cái hài tử kia cũng chết... Nhìn qua có vẻ như mấy người này đã chết được một thời gian rồi, trên người còn có vài con bọ dòi bò qua bò lại.

“Nhìn xem ở đây còn gì khả nghi không, nếu không có thì chúng ta đi ra...” Dương Tiễn chôn mắt trong ngực Triển Chiêu, nói xong liền im lặng. Triển Chiêu cũng im lặng, trên mặt luôn mang nụ cười như gió xuân bây giờ lại lạnh lùng tới cực điểm.

Trước mắt Dương Tiễn lại như có như không hiện ra những hình cảnh tra tấn tàn khốc, rút lưỡi, lột da, nướng thịt, móc mắt, khóa cốt hiện lên càng ngày càng rõ, mà người bị tra tấn từ Triệu Vấn Thủy chuyển thành những người khác nhau, cuối cùng chính là hai đứa bé 7 tuổi bị lần lượt dụng hình.

Khoan! 2 đứa bé?

Dương Tiễn từ trong lòng Triển Chiêu nhìn lại chỗ có đám xác kia, ánh mắt nhìn chăm chú, sau đó liền kinh ngạc phát hiện.

Thiếu! Ở đây thiếu một hài tử!

Triển Chiêu nhìn xung quanh một lượt, không phát hiện gì nữa liền nhanh chóng đưa Dương Tiễn đi ra ngoài.

“Trở về, chúng ta mau mau trở về!!!” Dương Tiễn ở bên tai Triển Chiêu rít lên.

Triển Chiêu mặc dù không hiểu tại sao nhưng cũng gật đầu dùng tốc độ nhanh nhất trở về Khai Phong phủ, chạy thẳng đến thư phòng của Bao Chửng.

Lúc này thư phòng đèn vẫn còn sáng, hiển nhiên là muốn chờ Triển Chiêu về báo cáo. Khi hai người Bao Chửng và Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu khuôn trầm xuống ôm lấy Dương Tiễn, cơ hồ đồng thanh hỏi “Dương Tiễn lại ngất?”

Triển Chiêu lắc đầu, đặt Dương Tiễn xuống, chỉ thấy Dương Tiễn vẫn như bình thường, nhưng đôi con ngươi vốn đen kịch lại hóa thành huyết sắc rực rỡ, thần thái trên mặt cực kì hưng phấn.

“Ta biết rồi... Ta hình như hiểu rõ rồi...” Dương Tiễn ánh mắt hưng phấn chạy tới trước mặt Công Tôn Sách, thần tình này của Dương Tiễn vẫn là lần đầu mấy người ở đây nhìn thấy, vì vậy không ai biết nên làm thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Dương Tiễn chạy lên ghế quan của Bao đại nhân ngồi xuống, sau đó lấy bút viết loẹt xoẹt gì đó trên giấy, vô cùng chăm chú.

Ba người nhìn nhau, không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là Triển Chiêu đem mọi việc đêm nay thấy được kể lại, sau đó liền thấy Bao đại nhân thiết diện vô tư tức giận nói “Không thể tin nổi Triệu gia lại có cái mặt thất như vậy!”

Còn Công Tôn tiên sinh thì chỉ mỉm cười, mỉm cười và mỉm cười.

Tác giả : Công Tôn - sama, đừng cười như vậy, ta thấy rất lạnh a.....

Dương Tiễn hiện tại đang ngập chìm trong cảm xúc hưng phấn tột cùng, vì vậy ba người nói cái làm cái gì đều không để ý, nhanh chóng viết một loạt chữ ra giấy.

Một trang...

Hai trang....

Ba trang...

Tối trang thứ 6 mới bắt đầu dùng bút, ánh mắt vẫn còn đỏ rực nhìn ba người trước mặt, vội vàng nói “ Mau tới đây, ta tìm ra được nguyên nhân rồi!! “

Bao đại nhân vốn định nhắc nhở Dương Tiễn về đôi mắt nhưng lại bị Công Tôn Sách ngăn lại, cuối cùng chỉ đành để lát nữa nói sau.

Ba người Bao đại nhân, Công Tôn Sách và Triển Chiêu đi tới bàn, lần lượt đọc những gì Dương Tiễn viết trong giấy, sau đó sắc mặt ba người luân phiên thay đổi, cuối cùng là gợn run người.

Bao đại nhân lên tiếng đầu tiên “ Cái này là thật? “

“ Tất nhiên, nhưng có thể có một số chi tiết không đúng, ta bắt quá chỉ là đang nói sơ ra thôi. “

“ Máy cái này từ đâu mà ra? “ Công Tôn Sách là người thứ hai hỏi.

Vì tâm tình hôm nay khá tốt cho nên Dương Tiễn rất kiên nhẫn nói ra những gì hắn thấy và cả nghi ngờ của hắn, sau đó ba người kia lại rơi vào trầm mặc.

Không phải họ không tin lời Dương Tiễn, nhưng là....vấn đề này thực sự quá khó nói.

Cuối cùng Công Tôn Sách không hổ là hồ ly, nhanh chóng hỏi ra trọng điểm “ Vậy chuyện này rốt cuộc là ai bày ta, thứ kia cũng không thể làm ra toàn bộ được. Đạo sĩ và mấy cái xác kia, và lại cả cách mấy người Triệu gia bị giết cũng đều không giống như là thứ kia làm. “

Dương Tiễn im lặng.

“ Việc này vẫn là nên tìm hiểu tiếp, có thể hỏi người làm Triệu gia xem có người nào liên quan đến Mạc gia có qua lại với Triệu gia hay không, hoặc cũng có thể là người quen của đại thiếu gia Triệu gia hoặc là mẫu thân cậu ta. “ Bao đại nhân cuối cùng phán một câu “ Bây giờ đã muộn rồi, người nhanh chóng trở về đi. Còn đôi mắt của người... nếu có thể thì biến lại như cũ đi... “

Dương Tiễn bây giờ mới phát hiện ra mắt của hắn vì kích động nên trở về màu sắc vốn có. Nhú mảy, nhắm mắt một cái, khi mở ra chỉ còn là màu đen tuyền không nhiễm tạp chất, đâu có bộ dáng huyết sắc lúc này?

Bao đại nhân gật đầu vừa lòng, nhanh chóng đuổi Triển Chiêu và Dương Tiễn về phòng, hắn cũng phải tranh thủ về nghỉ ngơi, mai có thể sẽ phải nói chuyện riêng với hoàng thượng rồi.

Dương Tiễn lần này cũng không có nán lại, kéo tay Triển Chiêu trở về, tới trước phòng Triển Chiêu thì dừng lại hùng hồn nói “ Ta ngủ với người. “

Hôm nay hắn phát hiện chỉ cần tiếp xúc với con mèo này thì lượng linh khí hắn hấp thu được sẽ nhiều hơn rất nhiều, vì vậy nhanh việc hồi phục thực lực, hắn đành hạ mình một chút, nam tử hắn cơ được gần được.

Triển Chiêu tưởng là hài tử này do lúc này thấy cảnh kinh dị ở mặt thất kia nên sợ hãi không ngủ được, vì vậy không nói hai lời liền đồng ý.

Trên Thiên Đình...

“ Ngủ với nhau rồi kìa! Ngủ với nhau rồi kìa! Tiểu Miêu cũng thật tốc chiến tốc thắng! Dương Tiễn nhà chúng ta không ngờ lại mạnh bạo như vậy, thắng thần đề nghị ngủ chung! “ Vị Vương Mẫu nương nương nào đó nhìn hình ảnh một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ chung, máu mũi suýt tí phun ra, cũng may có Ngọc Đế bên cạnh kịp thời đưa khăn giấy cho nàng.

Đối với yêu thích kì quái của nương tử nhà mình, Ngọc Đế tỏ vẻ bản thân đã tới luyện tới chai mặt rồi, bây giờ thậm chí hai gã nam nhân đứng trước mặt hắn làm tình hắn cũng không thèm chớp mắt.

Cho nên nói, lấy phải một người vợ là hủ nữ nguyên chất trăm phần trăm, Ngọc Đế không biết là may mắn hay xui xẻo đây?

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Triệu gia án (20)

Sáng sớm hôm nay sau khi chờ Triển Chiêu ra ngoài, không cần người gọi, Dương Tiễn đã tự tỉnh lại, mặc qua loa quần áo sau đó lên ra ngoài, chạy một mạch đến Triệu gia.

Nhìn cửa chính Triệu gia, Dương Tiễn nhíu mày chạy tới chỗ tường gần cây liễu lớn, nhìn xung quanh, xác định không có ai mới lấy tay gạt chỗ lá cây khô ra, để lộ một cái lỗ chó chui vừa người.

Vì vụ án, hắn nhin!

Dương Tiễn đại danh鼎鼎 Nhị Lang Thần lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình bị đất đến mức phải chui lỗ chỗ như thế này.

Thực sự con mẹ nó quá mất mặt!

Vượt qua tâm lý tự ái của bản thân, Dương Tiễn đã đặt chân vào Triệu gia. Cũng may mấy lần tới đây hắn không có ngồi chơi, đã phát hiện sẵn lối đi bí mật này, nếu không bây giờ liền phải chờ con mèo đó thực hiện công vụ xong mới có thể đến đây.

Quả nhiên bốn đại gia vẫn là nhất. A miêu a cầu gì đó chỉ là phù vân.

Sau khi tự thưởng cho bản thân một đồng lời động viên tâm lý, Dương Tiễn mới bắt tay vào việc chính. Hắn lợi dụng thân hình nhỏ bé của mình lẩn lộn qua lại giữa hòn giả, cũng may là Triệu gia có rất nhiều hòn giả, chứ nếu không với cái áo đồ chót kia, Dương Tiễn căn bản đã bị người ta phát hiện từ lâu.

Tránh tránh né né, cuối cùng còn phải dùng tới thuật ẩn thân, Dương Tiễn vất vả chạy tới viện của Đình di (không nhớ là Đình di hay Đình gì nữa, chỉ nhớ là họ Đình thì phải, mọi người ai phát hiện ra sai sót thì thông báo cho ta để ta còn sửa lại kịp thời =))).

Tam thiếu gia và tứ thiếu gia là huynh đệ song sinh, hai đứa trẻ trong mật thất cũng là song sinh, Đình di có quan hệ với đại phu nhân, đại thiếu gia lại là hài tử của đại phu nhân, mấy việc này chắc chắn không phải là trùng hợp.

Đã vậy...vị nhị thiếu gia kia tuyệt đối không tránh khỏi liên quan.

Dương Tiễn câu khố môi đi vào trong viện, chạy khắp mấy căn phòng nhưng vẫn không tìm thấy cái gì, cuối cùng tức chí chạy tới hiện trường chỗ mấy người gia đình kia chết, sau đó phát hiện...

Chết tiệt! Cư nhiên có người động tay động chân ở chỗ này.

Vết máu lúc đó Dương Tiễn và Triệu Chiêu thấy khả nghi đã bị người xóa đi, khẳng định kẻ này có liên quan đến hung thủ, đã thế còn có mấy dấu vết xé dịch mờ mờ rất khó chú ý, nếu không phải Dương Tiễn đang muốn tìm đồ khẳng định sẽ bỏ qua.

Như vậy xem ra sẽ chẳng lấy được cái gì cần thiết. Dương Tiễn mím môi ẩn thân đi ra, lần này hắn nghênh ngang đi trước mặt mấy gia đình nha hoàn Triệu gia mà không sợ phát hiện, tuy nhiên cách này sẽ làm tiêu tốn linh khí hắn tồn đọng được. Nhưng vì vụ án, Dương Tiễn không ngại hy sinh.

Hôm qua Bao hắc tử nói đúng, hắn có thể nêu lại một đồng chuyện xưa sâu xa từ mọi việc nhưng vẫn không chứng minh được kẻ tác oai tác quái rốt cuộc là ai, vẫn là do hắn bị câu chuyện xưa kia che mắt nên mới sơ xuất như vậy.

Đi đi một hồi, Dương Tiễn bị ai phát hiện bản thân bị lạc đường.

Mẹ nó, không lẽ không có con mèo kia ở bên xui xẻo liền tới?

Cũng quá thần thánh đi?

Dương Tiễn rối rắm, loay hoay một hồi không biết nên làm gì thì thấy một kẻ rất quen thuộc.

Dương Tiễn nhận ra hắn, đây chính là tiểu tử bên cạnh Triệu Văn Hàn - A Vân.

A Vân năm nay khoảng 13, 14 tuổi, dung mạo không mấy xuất sắc, tạm xem là thanh tú, là một tiểu tử thông minh hoạt bát, tuy nhiên Dương Tiễn vẫn luôn cảm thấy A Vân này với Triệu Văn Hàn có gì đó không giống chủ tớ bình thường, cứ như có cái gì đó thân thuộc hơn, và lại Triệu Văn Hàn đối với tiểu tử này khá là sùng ái.

Dù sao cũng không tìm được đường ra, Dương Tiễn quyết định đi theo A Vân, nếu may mắn thì sẽ ra khỏi được Triệu gia đi?

Chỉ thấy A Vân đi đến phòng Triệu Văn Hàn, sau đó Dương Tiễn liền kinh ngạc nhìn thấy Triệu Văn Hàn đang nằm trên giường, trên người chứa đầy thương tích, có thể nhìn ra đây là bị roi đánh, cơ hồ cả người hắn không chỗ nào không thấy vết thương, có mới có cũ, có nặng có nhẹ, vết này chồng lên vết kia, nhìn qua thật đúng là kinh người.

Triệu Văn Hàn là nhị thiếu gia Triệu gia, ai ai cũng phải nể mặt y mấy phần, vậy những vết thương trên người y này là ai làm ra?

Hiện giờ nhìn Triệu Văn Hàn thật giống như một con búp bê rách bị người chà đạp, mà quả thật, y là bị người chà đạp.

Tuy đã được tẩy sạch nhưng bên trong căn phòng vẫn còn thoang thoảng mùi tinh dịch nam nhân, thậm chí Dương Tiễn còn nhìn thấy được thấp thoáng dưới những vết thương kia của Triệu Văn Hàn là vô số dấu hôn cùng vết thâm tím.

Dương Tiễn không lên tiếng, đứng yên bên cạnh nhìn A Vân bôi thuốc cho Triệu Văn Hàn.

Triệu Văn Hàn hiện đã không còn đáng vẻ Triệu gia nhị thiếu thường ngày, khuôn mặt hắn trắng bệch, hai mắt nhắm chặt lại, móng tay siết chặt găm vào lòng bàn tay, y phục bán khai lộ ra những vết thương đáng sợ chồng chéo lên nhau, tóc xõa dài nhìn qua yếu đuối vô cùng, cả người toát ra sự bi ai cùng không cam lòng.

A Vân bên cạnh thì đầu cúi gằm xuống, môi mím chặt tới rứa máu, ngón tay lướt trên da thịt rướm máu của Triệu Văn Hàn run run, sau đó không kìm được mà khóc nức lên, cẩn thận ôm chặt lấy Triệu Văn Hàn, giọng nói khàn khàn.

“Không cần... Không cần... Không cần nữa.... Không cần nữa.... “

Giọng nói này không phải giọng nói của A Vân?

Dương Tiễn nhíu mày im lặng. Giọng nói này giống như giọng nói của người trưởng thành, không phải giọng ngọt ngào của A Vân mà hắn nghe được.

A Vân này...rất cuộc có lai lịch như thế nào?

Triệu Văn Hàn bây giờ mới mở mắt, sâu trong mắt là nỗi căm hận cùng sự tuyệt vọng. Y khó khăn đưa lên cánh tay bị thương, ngón tay giật giật, cuối cùng đem nước mắt của thiếu niên đang ôm mình lau đi, nhưng thiếu niên cứ khóc, nước mắt cứ ra, cuối cùng y thở dài ngưng tay, giọng đầy bất đắc dĩ “Ta không sao “ Cho nên đừng khóc có được hay không?

Thiếu niên nghe y nói xong càng khóc dữ hơn, cầm lấy tay y “Không cần... A Hàn...chúng ta rời đi, không cần ở lại nữa.... “

Triệu Văn Hàn bị thiếu niên chạm vào vết thương, hơn nữa này nhưng không có làm gì, mặc cho thiếu niên cầm, một tay khác vỗ vỗ vai thiếu niên “Đại ca, ta không sao... “

Một tiếng ' đại ca ' này làm cho Dương Tiễn kinh ngạc không thôi.

Hắn sai rồi sao?

“A Hàn, ta không muốn người chịu khổ nữa... Chúng ta không cần báo thù, rời đi không được sao? “

“Đại ca, ta không buông được “ Triệu Văn Hàn như nghĩ đến cái gì đó, lạnh lùng nói “Năm đó nếu không phải ta may mắn cứu được người thì người đã chết rồi. Tam đệ tứ đệ còn nhỏ như vậy đã bị hắn giết chết, ta chỉ còn duy nhất người là người thân, thù này của người ta nhất định phải báo. Và lại những năm qua ta chịu ông ta như vậy đã quá đủ, ta không thể tha thứ cho ông ta được. “

“A Hàn... Ta hận!! Ta hận bản thân quá yếu ớt, không thể hiện ngang đường đường chính chính giết chết ông ta! Ta hận ông ta! Chỉ cần nghĩ tới việc ông ta dùng cái tay dơ bẩn kia chạm vào người, ta đã không chịu nổi! Nghĩ tới cái đam mê biến thái kia của ông ta, ta liền muốn đem ông ta băm vằm thành trăm mảnh! “ Thiếu niên bỗng nhiên trở nên khát máu, không còn sự yếu đuối mới lúc này nữa. Đôi con ngươi đỏ như máu, không như màu đỏ tinh khiết một màu thuần túy của Dương Tiễn mà là màu đỏ rực có trộn lẫn tạp chất màu đen của ma khí.

Thiếu niên này chính là đang trong bước đầu giai đoạn nhập ma.

Dương Tiễn nhíu mày, theo thói quen định bỏ một chương xuống diệt trừ thiếu niên này, nhưng không ngờ linh lực vừa định thoát ra đã bị chặn lại. Hắn có hơi ngạc nhiên, tuy rằng bản thân hiện giờ còn khá yếu nhưng chung quy vẫn có thể đánh lên làm một kích tất sát đối với những kẻ ma hóa thời kỳ đầu này. Vậy mà có kẻ chặn lại được?

Sau đó, Dương Tiễn chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, một bóng người màu trắng đã đứng ở sau lưng hắn từ bao giờ, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thân Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Triệu gia án (21)

Sống lưng Dương Tiễn truyền tới cơn ớn lạnh, đôi chân cứ giống như bị đóng đinh ở dưới đất, nhưng cảm giác đó chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Sau khi lấy lại tinh thần, Dương Tiễn lập tức lùi ra xa khỏi bóng trắng kia, lòng bàn tay nhanh chóng tụ linh khí, cả người căng cứng tiến vào trạng thái chuẩn bị, bất cứ lúc nào cần thiết cũng có thể ra đòn chống đỡ.

Mà bóng trắng kia thấy động tác của Dương Tiễn cũng không có phản ứng gì, chỉ im lặng nhìn hai người Triệu Văn Hàn và Triệu Văn Thủy tựa như hai con dã thú liếm vết thương cho nhau, khoe môi chung quy luôn nhếch lên nụ cười kì dị. Cảnh này làm Dương Tiễn cảm thấy nhìn sao cũng giống cái cảnh cái tiểu thụ u hồn gì gì đó đánh ghen tiểu công với bánh bèo trong đám sách mà Vương Mẫu nương nương mua về nhét cho hắn. Dương Tiễn lúc đó vô cùng trong sáng đọc xong bộ kia liền cảm thấy ớn lạnh, da gà da vịt nổi lên hết cả, sau đó thì không bao giờ đụng vào cái thể loại này nữa.

Tuy trong đầu đang nghĩ viễn vông nhưng tâm trí của Dương Tiễn luôn hướng về phía bóng trắng kia đề phòng, suy nghĩ lại loạn chuyển, cuối cùng mãi mới lên tiếng, giọng nói có chút không xác định.

”Người là Triệu Tường Chu, Triệu Tường Trinh... hay là Triệu Nghị Sâm....?”

Triệu Tường Chu và Triệu Tường Trinh là tam, tứ thiếu gia Triệu gia, Triệu Nghị Sâm lại là huynh trưởng chết yểu của Triệu gia gia chủ, ba người này chính là huyết thống Triệu gia duy nhất có nghi vấn bị Triệu gia gia chủ giết chết, vụ án này lại như có như không giúp quan phủ hướng đến bí mật của Triệu gia gia chủ Triệu Nghị Thiên, tình nghi chỉ còn có ba người này.

Bóng trắng vẫn luôn bất động khi nghe thấy ba cái tên này liền run nhẹ một cái, sau đó từ từ đem ánh nhìn dò hỏi người hai người kia, nhìn về phía Dương Tiễn, tóc dài che khuất mặt khiến Dương Tiễn không thể nhìn rõ biểu tình của bóng trắng.

Sau đó, khóe môi vẫn luôn nhếch lên kia từ từ hạ xuống, mấp máy mấp máy...

*

*

*

Câu chuyện này có từ rất xưa, rất rất xưa, xưa tới mức không ai biết nó có từ thời gian nào, chỉ là khi tổ tiên Triệu gia có ý thức thì đã biết, sau đó từng đời từng đời truyền cho con cháu.

Xưa kia có một vị thần, y là một chiến binh, nhiều lần Thiên giới đánh nhau với Ma giới y đều tham gia, sau đó đẩy lui Ma giới, công trạng hiển hách vô cùng. Khoảng thời gian đó hầu như ai ai cũng nhắc tới y, ca tụng y, xem y như Chiến Thần bảo hộ bọn họ, thậm chí danh tiếng của y còn muốn lấn át cả Ngọc Đế. Vì vậy Ngọc Đế liền nảy sinh nghi ngờ, nơi nơi làm khó dễ y, sau đó dứt khoát vu tội y, đẩy y tới nơi đáng sợ nhất thiên giới, không cho phép trở lại nữa.

Thất vọng, y liền đem theo trường mâu luôn đi theo mình rời đi.

Nhưng Ngọc Đế vẫn không buông tha vị Chiến Thần kia, hấn nghe đồn sức mạnh của y đến từ cây trường mâu, vì vậy liền ra sức cướp lấy.

Bị dồn tới đường cùng, y đem trường mâu phân ra thành nhiều phần, ném vào hạ giới, sau đó không rõ tung tích.

Triệu gia năm đó may mắn nhận được một phần của trường mâu kia, sau đó đem về làm bảo vật trấn gia, đời này sang đời khác gìn giữ.

Nhưng nào ngờ Triệu gia bị suy sụp, trở nên nghèo khó, sau đó có người nghe thấy đồn rằng ở Triệu gia có báu vật thần khí, vì vậy liền nảy tâm chiếm đoạt. Lúc đó Triệu gia gia chủ đời đó và Mạc gia gia chủ là hai người bạn thân, Triệu gia gia chủ cùng đường liền đem báu vật gửi nhờ Mạc gia, còn bản thân rời đi.

Từ đó tin tức thần khí không còn.

Trải qua mấy đời, Triệu gia dần dần phát triển, trở về kinh đô, Mạc gia gia chủ nghe tin liền muốn trả thần khí lại, nhưng ai ngờ rằng hai huynh đệ Triệu gia lại phải lòng hai tỷ muội Mạc gia, vì vậy Triệu gia gia chủ đời đó liền đem thần khí trở thành sính lễ tặng Mạc gia, nào ngờ vô tình lại đưa đến họa diệt môn cho Mạc gia.

Nguyên lai Triệu gia gia chủ đời đó, tức phụ thân của Triệu Nghị Sâm và Triệu Nghị Thiên còn có một đứa con riêng khác, mà đứa con đó lại có dung mạo giống y như Triệu Nghị Thiên.

Hắn ta ghen tỵ Triệu Nghị Sâm và Triệu Nghị Thiên được cha mẹ yêu thương, ghen tỵ hai người có thể an bình vui vẻ sống dưới thân phận đại thiếu gia nhị thiếu gia Triệu gia trong khi bản thân suốt ngày phải che che dấu dấu không thể gặp người ngoài.

Sau đó đứa con riêng kia nghe được tin tức thần khí, lòng tham nảy lên, bắt đầu mưu đồ kế hoạch chiếm đoạt.

Hắn lợi dụng khuôn mặt giống như đúc Triệu Nghị Thiên làm biết bao chuyện táng tận lương tâm.

Đầu tiên hắn ăn nhấm giả làm tiểu tư bên cạnh Triệu Nghị Thiên tìm hiểu sinh hoạt và thói quen hàng ngày của y, chờ thời cơ chính muội liền đem y giết chết, sau đó giả làm y bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Hắn thích Mạc Oánh, lại thích Triệu Gia Gia nhưng không thích vị tỷ tỷ của Mạc Oánh là Mạc Nghiên, vì vậy liền hại chết Triệu Nghị Sâm, đem Mạc Nghiên trao đổi với Mạc Oánh, còn về Triệu Gia Gia, hắn phát hiện nàng mang thai cốt nhục của Triệu Nghị Sâm, cảm thấy bản thân bị phản bội, tức giận đem nàng và cốt nhục trong bụng hại chết.

Hắn cho người luân phiên cưỡng gian nàng, sau đó đem đứa con trong bụng nàng lúc đó mới 5 tháng tuổi móc ra, đem đi chặt khúc uy chó ăn ngay trước mặt nàng.

Triệu Gia Gia liền phát điên, sau đó bị tên kia giết chết.

Mà nơi nàng bị giết chính là căn phòng mà Dương Tiễn đã thấy ở tửu lâu. Linh hồn nàng không thể siêu sinh, cứ lập lờ như vậy ở đó.

Triệu Vãn Hàn trong một lần đi tới dùng cơm liền bị nàng hù dọa, sau đó liền có vụ Triển Chiêu và Dương Tiễn tới tìm hiểu. Sau đó Triệu Gia Gia bị chính

khí quanh người Triển Chiêu trấn áp, siêu tán.

Còn về phần vị đại tiểu thư Mạc gia Mạc Nghiên sau khi bị tráo đổi với muội muội của mình liền bị hấn âm thầm sai người ngày ngày hạ độc, cuối cùng chết vô cùng tức tưởi, bên ngoài bị nói là bị thương quá độ mà chết.

Mạc Oánh bị giữ lại bên người tên kia, sau một thời gian liền sinh ra Triệu Vãn Thủy.

Tên kia rất sủng ái Triệu Vãn Thủy, nhưng mấy năm sau lại phát hiện Triệu Vãn Thủy là cốt nhục của Triệu Nghị Sâm liền lạnh nhạt, khi Mạc Oánh mất liền đem Triệu Vãn Thủy hại chết, nhưng vận khí của Triệu Vãn Thủy không tồi, may mắn được nương của Triệu Vãn Hàn cứu, sau đó liền sống dưới thân phận tiểu tư của Triệu Vãn Hàn.

Tên kia sau khi Mạc Oánh mất liền thương tâm, khi thấy Đinh Ái Nhi liền động tâm, bởi vì Đinh Ái Nhi có dung mạo giống Mạc Oánh 7 phần, vì vậy liền đem tình cảm dồn lên người Đinh Ái Nhi. Nhưng trong một lần vô tình lại nghe Đinh Ái Nhi nói đến mật thất Mạc gia có giấu thuốc trường sinh bất lão thì lòng tham lại nổi lên, ra sức dụ dỗ Đinh Ái Nhi nói ra vị trí mật thất. Nhưng mãi không thấy Đinh Ái Nhi khai ra liền dụng hình với nàng.

Khi phát hiện nàng có thai liền vu cho nàng một cái tội thông dâm rồi nhốt vào biệt viện, nhưng thực chất lại đem nàng nhốt ở phòng hình cụ ở mật thất, chờ nàng sinh Triệu Tường Chu và Triệu Tường Trinh được 1 năm lại tiếp tục dùng hình.

Sau khi nàng chết liền dùng hình với Triệu Tường Chu và Triệu Tường Trinh, bắt hai đứa trẻ lúc đó chỉ mới 3 tuổi chịu đủ cực hình tàn khốc chỉ để moi được thông tin mật thất Mạc gia. Nhưng hấn không thể ngờ rằng vị trí mật thất Mạc gia lại giống như vị trí hình phòng của mình.

Hai huynh đệ Triệu Tường Chu và Triệu Tường Trinh chịu đủ cực hình, cuối cùng Triệu Tường Chu vì đệ đệ mình mở ra một con đường sống, bản thân lại bị tên kia tức giận hành chết. Triệu Tường Trinh sau khi ra ngoài liền được Triệu Vãn Thủy cứu được, tuy nhiên vết thương trên người quá nặng, lại bị hạ độc, vì vậy chưa tới 3 tháng liền chết.

Khi Triệu Vãn Hàn tròn 18 thì ác mộng ập tới, bởi vì hấn cũng như Đinh Ái Nhi, sinh ra có dung mạo tương tự Mạc Oánh, vì vậy liền bị chính cha đẻ của mình cưỡng gian, sau đó chịu biết bao thú vui biến thái của hấn. Nhưng hấn vẫn nín nhịn, bởi vì hấn muốn tìm được bằng chứng kết tội tên kia...

*

*

*

”Súc sinh!!! “Trương Long Triệu Hồ không nhận được mắng lớn. Bao đại nhân mặt vốn đen nay còn đen hơn. Công Tôn tiên sinh trên môi đã không còn nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng nữa. Vị Ngự Tiên Tử Phàm Đối Dao hộ vệ Ngự Miêu Triển Chiêu khuôn mặt lạnh lùng tới cực điểm, vô thanh Cự Khuyết bị siết mạnh cơ hồ muốn nứt.

”Ta đi chém chết tên súc sinh kia! “Trương Long ôm đao đi ra bị Triệu Hồ chặn lại liền giận mắng : “A Hồ, chẳng lẽ ngươi muốn súc sinh kia lớn vòn ngoài đó gây hại cho nhân gian? “

”A Long, chúng ta không thể tự tiện hành động khi chưa có mệnh lệnh. “

”Ngươi...HỦ! “Trương Long biết mình yếu thế, hừ một tiếng, quay sang hỏi Bao đại nhân : “Đại nhân, giờ chúng ta nên làm gì đây? “

Bao đại nhân gõ gõ mặt bàn, hỏi Công Tôn Sách : “Tiên sinh, ngươi nghĩ sao? “

”Đại nhân, hiện chúng ta thiếu bằng chứng. “Công Tôn Sách trầm tư suy nghĩ.

”Bằng chứng sao... “

”Đại nhân, Triển mỗ nguyện ý đi tìm bằng chứng. “Triển Chiêu chấp tay, khom lưng, giọng nói lạnh lùng, còn đầu vị nam hiệp ôn nhu như gió xuân thường ngày.

Công Tôn Sách sờ cằm quạt : “Triển hộ vệ, ngươi không nên kích động, chúng ta cần phải suy nghĩ thật kỹ càng. “

Triển Chiêu mím môi, không cam lòng lùi sang một bên.

Công Tôn Sách suy nghĩ, ánh mắt từ từ lướt tới người Dương Tiễn, sau đó liền mỉm cười. Dương Tiễn nhìn mà lạnh sống lưng : “Gậy trúc, ngươi nhìn cái gì? “

Công Tôn Sách nghe xong mắt càng híp lại.

Dương Tiễn phát giác mình lỡ lời, lập tức sửa lại : “Khụ... Công Tôn tiên sinh, ngài nhìn ta làm cái gì? “

Không ai nói chuyện, nụ cười trên môi Công Tôn Sách càng lớn hơn.

Dương Tiễn đỏ mặt hôi hột.

Chương 26: Triệu gia án Kết cuộc (thượng)

Đêm khuya, Dương Tiễn lại lần nữa được Triền Chiêu đưa đến Triệu gia. Lần này hai người không đến từ đường nữa mà chạy thẳng đến viện của Triệu Vãn Hàn, đem Triệu Vãn Hàn suýt dọa chết.

Trong phòng không mở đèn, Triệu Vãn Hàn chỉ có thể dựa vào ánh trăng hắt qua cửa sổ để nhìn thấy khuôn mặt của Triền Chiêu và Dương Tiễn, y cố gắng hít thở, nhỏ giọng hỏi, tay như có như không kéo tấm chăn lại che kín người.

“ Không biết đêm hôm Triền đại nhân ghé thăm xá viện là có việc gì? ”

Triền Chiêu cũng thấp giọng mỉm cười : “ Chúng ta đến đây chỉ là có việc muốn hỏi mà thôi, việc này có quan hệ rất lớn đến vụ án, bắt đắc dĩ Triền mẫu chỉ có thể vắn an vào ban đêm thế này, xin Triệu huynh thứ lỗi ”

“ Vụ án sao? Không biết vấn đề gì liên quan tới vụ án mà phải phiền Triền đại nhân tự mình đến cửa vậy? ” Triệu Vãn Hàn mỉm cười đúng chuẩn thương nhân, Dương Tiễn có thể nhìn ra bàn tay đang nắm chặt chân của y hơn run run. Khóe môi không khỏi câu lên, lên tiếng cắt đứt màn đánh thái cực của hai người này.

“ Ta không có nhiều thời gian để câu với người, ta chỉ hỏi một câu : ‘ Các người đã tìm ra bằng chứng gì rồi? ’ ”

Trực tiếp vạch trần, không phung phí thời gian, Dương Tiễn tuyệt đối không quan tâm đến khuôn mặt nháy mắt trắng bệch của Triệu Vãn Hàn. Triền Chiêu lắc đầu, bắt đắc dĩ tiến đến, giọng nói nhẹ nhàng : “ Triệu huynh đừng lo, Triền mẫu đã biết hết tất cả rồi, xin Triệu huynh phối hợp với Triền mẫu để có thể nhanh chóng khép lại vụ án ”

Triệu Vãn Hàn bỗng chốc nở nụ cười lạnh, nhếch môi : “ Triền đại nhân nói gì sao tại hạ không hiểu. ”

Triền Chiêu bắt đắc dĩ huých Dương Tiễn một cái, Dương Tiễn trừng mắt, không cam lòng nói : “ Triệu Vãn Thủy, Triệu Tường Chu, Triệu Tường Trinh, Triệu Nghị Sâm, Triệu Nghị Thiên, người hẳn biết những người này chứ? ”

Triệu Vãn Hàn khẽ siết tay, mỉm cười : “ Đây là tên của bá phụ, gia phục cùng huynh đệ của ta, không lẽ tiểu muội muội này không biết? ”

Con mẹ nó người mới là tiểu muội muội, cả nhà người mới là tiểu muội muội, cả ba con đường gần nhà người mới là tiểu muội muội!!!

Dương Tiễn thâm gào thét, tuy nhiên vẫn cố nín nhịn, vụ án quan trọng hơn.

“ Không vòng vo nữa, Triệu Tường Chu, Triệu Tường Trinh, Triệu Nghị Sâm, Triệu Nghị Thiên chết lâu rồi, hiện tại chỉ còn Triệu Vãn Thủy đang sống dưới thân phận A Vân thôi, người mà các người muốn báo thù bấy lâu nay là người khác, Triệu Nghị Thiên đã chết từ lâu rồi. ”

“ Cái gì?! ”

Đêm hôm đó, Dương Tiễn giúp Triệu Vãn Hàn, Triệu Vãn Thủy gặp Triệu Nghị Thiên đã chết. Hai huynh đệ Triệu gia đối với sự thật tỏ ra rất sốc, Triền Chiêu bắt đắc dĩ chỉ có thể chờ hai người kia phục hồi.

Dương Tiễn biết hai người kia tại sao lại như vậy. Một người thường muốn nhập ma phải có oán hận tốt cùng với cái gì đó, mà Triệu Nghị Thiên - người tương chừng gây ra biết bao tội lỗi không thể dung tha lại chính là cội nguồn oán niệm của hai người, nhưng bây giờ lại có người cho hai người biết người mà họ muốn giết bấy lâu nay lại là kẻ khác, cội nguồn oán niệm bị sụp đổ, tình trạng này đối với người bước đầu nhập ma chính là một cái gai khó vượt qua, có thể chặn đứt con đường tu ma của họ. Dương Tiễn đối với việc này khá hài lòng, như vậy nhân gian bớt đi hai cái ma tu, mà hắn cũng không cần phải ra tay diệt trừ họ.

Chuyện còn lại, Dương Tiễn đều giao hết cho đám người Khai Phong phủ, sau đó cậu một mình đến Mạc gia, men theo luồng khí tức quen thuộc mà đi vào một cái biệt viện trông có vẻ rách nát nhất Mạc gia. Cái biệt viện này nhìn qua so với cái lều quả thực còn muốn rách nát hơn, cỏ dại mọc tới tận đầu gối, di chuyển có vẻ khá khó khăn, trong viện chỉ có duy nhất cánh cửa gỗ là có thể xem là lành lặn nhất, nếu như không tính việc nó đã bị rơi ra khỏi vách mà nằm yên ở trên nền đất, mấy cái vách tường không có cái nào là nguyên vẹn, đều bị dỡ ra hoặc mục nát, ngói bị mất một mảng lớn, từ ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy một mảnh bụi bặm cùng với mấy cái ghế bị đập nát và một cái bàn bị thiếu hai cái chân.

Dương Tiễn mặt không đổi sắc vén y phục lên, dẫm lên đám cỏ dại mà đi vào.

Hiện tại là gần chập tối, trên trời chỉ còn le lói một vài tia ánh sáng, cả biệt viện bị bóng đêm phủ kín, Dương Tiễn đành phải thấp lên ngọn nến đã chuẩn

bị sẵn ở Khai Phong phủ, đập lên cánh cửa ở dưới đất đi vào phòng.

Chờ căn phòng được thấp sáng, Dương Tiễn mới vỗ vỗ tay.

“Ra đi.”

Dứt lời, một bóng trắng đã đứng ở trước cửa phòng, vô thanh vô tức đi tới trước mặt Dương Tiễn, mái tóc dài che khuất biểu tình làm cho người khác không thể nhìn được hắn đang nghĩ cái gì. Dương Tiễn nhìn người trước mặt, thờ dài

“Như đã hứa, ngươi giúp ta phá án, ta giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.”

Bóng trắng trước mặt không biểu tình gật đầu, Dương Tiễn có thể nhìn thấy ngón tay dưới lớp tay áo run lên.

... ..

Đêm hôm đó, Triệu Nghị Thiên đồng ý cho Dương Tiễn xem toàn bộ mọi chuyện qua kí ức của hắn, đồng nghĩa với việc trở thành hắn để xem lại câu chuyện một lần nữa, trong đó bao hàm việc nhìn ra được mọi cảm xúc của Triệu Nghị Thiên.

Quả không hổ là cha con, vậy mà đều di truyền cái gen luyến huyền đệ.

Lúc đó Dương Tiễn không biết mình ăn cái gì mà lại có thể hợp tác với Triệu Nghị Thiên.

Triệu Nghị Thiên có sứ mệnh giúp hắn phá án, hắn giúp Triệu Nghị Thiên luân hồi, tìm Triệu Nghị Sâm

Pháp lực chưa khôi phục hoàn toàn, đây không thể nghi ngờ chính là hại mình hại người.

Sau đó, hắn liền cảm thấy hối hận khi đã đi nước cờ mạo hiểm này, tuy nhiên sức cám dỗ của việc tìm được chân tướng khiến cho Dương Tiễn quyết định.

“Ta giúp ngươi gấp y một lần, ngươi giúp ta phá án.”

“Hào.”

... ..

“Được rồi, ngươi còn gì để làm thì nhanh chóng làm đi, lát sẽ phải đi rồi, còn gì lưu luyến thì nên đi nhìn lại một lần, tránh sau này hối hận.” Dương Tiễn nhìn bóng trắng có vẻ không an lòng cứ nhìn ra ngoài cửa, cuối cùng vẫn là cho hắn thêm thời gian: “Ta chỉ có thể giúp ngươi giữ cửa âm dương đến giờ Hợi, nếu quá giờ, ngươi và hắn sẽ không đến kịp với nhau.”

Triệu Nghị Thiên khựng người, khẽ gật đầu, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhìn ra ngoài trời, mày nhíu lại.

Nghịch thiên cải mệnh, se lại tơ duyên, liệu đây có phải là việc làm chính xác hay không?

Lần đó, khi nhìn thấy những hình ảnh kia, hắn liền cảm thấy không thể tin nổi lại có một loại tình cảm như vậy.

Hóa ra chỉ đơn giản là một cái bánh bao trong trời đông giá rét liền có thể đưa đến một đoạn nghiệt duyên. Một câu nói ái mộ vô tình lại đem tới sự chờ đợi dang dở, chờ một lần là tới tận nay, đuổi theo nhau mấy kiếp mới có thể gặp nhau. Cho đến khi nhắm mắt vẫn không muốn buông tay, hồn phách theo tia linh khí ngàn năm mà làm một oán linh mười mấy năm. Chỉ vì một câu nói băng quơ mà kiềm nén không muốn làm một cái oán linh dơ bẩn hút tinh khí người sống, uống xương cốt người chết, bản thân chịu đựng hàng tháng đau đớn hơn cả cái chết.

Đã sống tới mấy ngàn năm, vậy mà vẫn cứ mềm lòng làm vậy, quả thực là không muốn sống nữa mà!!

Dương Tiễn trong lòng thầm phi nhỏ bản thân.

Nhưng khi nhớ lại đôi mắt tròn vo cổ chấp chăm chăm nhìn chúi một bóng lưng cho tới năm này sang năm khác, tâm vẫn là không kìm được mà mềm đi.

Cuối cùng vẫn không làm được gì, chỉ có thể thờ dài nhìn ra ngoài trời.

Đến khi sắp qua giờ Hợi, Dương Tiễn mới nóng vội đứng dậy.

“Chết tiệt, lâu lâu bốn đại gia mới nảy tâm lương thiện, ngươi dám không về ta sẽ đánh cho ngươi hồn phi phách tán!!”

“Ta về rồi.” Một giọng nói lạnh băng không chút độ ấm vang lên ở sau lưng Dương Tiễn. Dương Tiễn nhíu mày: “Sao muộn như vậy?”

Triệu Nghị Thiên cúi đầu: “Đi gấp cổ nhân.”

“Được rồi, ngươi mau mau đi thôi, cửa âm dương suốt nửa không giữ được rồi” Dương Tiễn gạt đầu, phất tay một cái, giữa không khí chợt xuất hiện một lỗ đen sâu hoắm, bên trong tỏa ra hàn khí khiến người khác phải rùng mình.

Triệu Nghị Thiên gạt đầu, đi tới trước lỗ đen, sau đó quay đầu, ném cho Dương Tiễn một cái ngọc bội. Dương Tiễn nghi hoặc nhìn hấn.

“Đây là thần khí, linh khí của ngươi bị tổn thương, đeo cái này lên giúp ngươi hồi phục linh khí dễ hơn”

“.....” Dương Tiễn nhìn ngọc bội, cảm nhận dòng linh khí khu động trong cơ thể, nhỏ giọng thăm thỉ : “ Gì chứ, gia đây cần cái của nợ này...” “ Nhưng tay vẫn là đem nó thu vào trong ngực.

Triệu Nghị Thiên không cảm xúc quay đầu, mới tiến thêm một bước đã bị Dương Tiễn gọi lại

“Ngươi và y là huynh đệ, quả thực ái thượng nhau được sao?”

Triệu Nghị Thiên nghe xong, môi khẽ nhếch lên.

“Trên đời không có cái gì mà không ái được, chỉ có người không dám ái.”

“... ..”

“Năm đó ta không rõ tình cảm của bản thân, sau khi y đi mới hiểu. Lần này, ta tuyệt không buông tay y”

“...Ngươi... Được rồi, xem như ta tạo phúc cho bản thân đi. “ Dương Tiễn bữu môi : “ Lần này... mong ngươi tìm được y...”

Triệu Nghị Thiên gạt đầu, đi thẳng vào trong lỗ đen, sau đó lỗ đen kia đóng lại, đem cánh cửa thông giữa âm dương biến mất.

Dương Tiễn nhìn hướng đó một hồi, cuối cùng vẫn là thờ dài

“Lựa chọn của ngươi, vẫn không ai ngăn được...”

“Năm đó, ca ca ta cũng không ngăn được ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Triệu gia án Kết cuộc (Hạ)

Dương Tiễn vẫn nhớ rất rõ thiếu niên ánh mắt tròn xoe, thân mình mập mập, tóc búi hai búi tròn vo, luôn mặc một thân y phục đỏ rực, tựa như hải đồng đáng yêu trong sách, luôn luôn lén lút đi theo nam tử thanh y. Nam tử thanh y khuôn mặt nhu hòa, trên môi luôn nở nụ cười hiền lành, chỉ khi khóe mắt liếc tới bóng dáng đỏ nho nhỏ luôn đi theo mình thì mới nở nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng lại có chút thỏa mãn. Hai người này nhìn như không chút nào liên quan đến nhau nhưng nhìn kỹ lại mới cảm thấy luôn luôn đề ý đến nhau.

Mỗi khi nam tử thanh y quay đầu lại, hải đồng liền nấp đi.

Mỗi khi hải đồng đi không kịp, nam tử thanh y lại như vô tình như cố ý thả chậm tốc độ.

Mỗi khi nam tử thanh y lơ đãng nói tới cái gì đó nhỏ nhặt như mình thích cái gì, ghét cái gì, hải đồng luôn cẩn thận nghe kỹ nhớ kỹ.

Mỗi khi thấy hải đồng xuất hiện, nam tử thanh y lại làm như cố ý vô tình khen hải đồng vài câu, làm cho hải đồng không nhịn được đỏ mặt.

Mỗi khi nam tử thanh y mệt mỏi, hải đồng lại lén lén lút lút đề ngoài cửa sổ một chút trà thanh nhiệt tinh khí.

Mỗi khi hải đồng bị ốm, mặc dù biết thần tiên sẽ không bị mấy thứ vụn vặt này ảnh hưởng, thanh y nam tử vẫn không kìm được chờ khi hải đồng ngủ mà lén lút đi vào trong phòng, ôm hải đồng ngủ một đêm, sau đó trước khi hải đồng tỉnh dậy liền đi mất.

Không biết từ lúc nào, hải đồng đã đi theo nam tử thanh y kia...

Dương Tiễn năm đó còn là một thiếu niên vô lo vô sự, cảm thấy hải đồng kia rất thú vị, thậm chí đem ra trêu chọc với nam tử thanh y một hồi, ai ngờ đổi lại chính là bị người kia tức giận một hồi, sau đó hấn mới phát hiện, người kia rất đề ý hải đồng kia, thậm chí còn luôn miệng một câu ' hải đồng của ta ' hai câu ' hải đồng của ta ', mãi về sau khi hiểu sự đời, hấn mới hiểu ra... người kia thích hải đồng, mà hải đồng bí ẩn kia cũng rất thích người kia.

Dương Tiễn cũng có lần thắc mắc hỏi đại ca “ Rốt cuộc hải đồng kia là ai? ”

Lúc ấy đại ca hần chỉ mỉm cười nói : “ Một cái hoa si tiểu đồng mà thôi. “

Sau này Dương Tiễn mới biết, hoa mà đại ca hần nói, không chỉ là chỉ mỹ nhân mà còn là về hải đồng kia.

Hải đồng kia là một đóa hoa đại nhờ may mắn được người kia tặng cho trăm năm tu hành, sau đó thăng thiên, trở thành một tiểu đồng tử nhỏ nhoi.

Sau đó Dương Tiễn lại có lần hỏi “ Rốt cuộc hải đồng kia đi theo chúng ta từ lúc nào? “

Không phải là người kia, mà là chúng ta. Bởi vì người kia là bằng hữu, là thân tín thân cận nhất của đại ca và hần, cho nên căn bản thường đi chung với bọn hần.

Lúc đó đại ca lại mỉm cười vuốt tóc hần “ Không phải chúng ta, mà chỉ đơn thuần là hần mà thôi. “

Chỉ đơn thuần là hần. Chúng tỏ hải đồng kia vẫn chỉ nhìn thấy hình bóng một mình người kia mà thôi.

“ Còn về thời gian, ta đã không nhớ rõ nữa rồi... “

Đúng vậy, bọn họ căn bản không hề phát giác hải đồng kia đã đi theo người kia từ bao giờ, chỉ là bất tri bất giác đã biết là có một hải đồng luôn đi theo người kia mà thôi, mà bọn họ, cũng bất tri bất giác quen thuộc với hải đồng kia...

Năm đó đại ca bị hãm hại, người kia cũng không thoát khỏi ma trảo của Ngọc Đế, bị lấy lý do là bất kính với thiên nhan, bị đánh một trăm linh tám đạo thiên lôi, sau đó bị ném vào luân hồi từ Tru Thiên Đài.

Dương Tiễn vẫn nhớ năm đó bản thân chật vật lao qua nghìn nghìn thiên binh, khi tới được Tru Thiên Đài, chỉ thấy bóng dáng đo đỏ nho nhỏ nhảy theo người kia xuống Tru Thiên Đài, thiên binh cũng không ngăn kịp.

Mà hần, lại chỉ có thể bắt lực nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia.

Một cái hoa yêu chỉ có đạo hạnh gần ba trăm năm, từ Tru Thiên Đài nhảy xuống, có thể sống hay chết vẫn chỉ là một ẩn số.

Năm đó hần không hiểu... Tình của hải đồng kia rốt cuộc lớn tới mức nào mới có thể không hề suy nghĩ mà đi theo người kia vào tử lộ?

Hần chưa từng rơi vào lưới tình, cho nên không hiểu.

Nhưng hần cảm nhận được...

... sự tuyệt vọng của hải đồng kia, sự quyết tuyệt của hải đồng kia, sự thỏa mãn của hải đồng kia...

Tuyệt vọng vì bản thân chỉ có thể trở mặt nhìn nam tử thanh y bị người ta ném xuống Tru Thiên Đài.

Quyết tuyệt khi quyết định đi cùng người kia.

Thỏa mãn khi có thể chết chung cùng người kia.

Chắc là thế đi...?

Cuối cùng, Dương Tiễn vẫn không dám chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Nhưng hần vẫn nhớ rõ, lúc đó, bản thân không kìm được mà khóc.

Khóc cho nam tử thanh y luôn mỉm cười ôn hòa, thỉnh thoảng còn thường xoa đầu hần.

Khóc cho hải đồng luôn lén lút đi theo người kia, một hải đồng đáng yêu hay đỏ mặt.

... ..

“ Dương Tiễn? “

Tiếng Triền Chiêu vang lên kéo Dương Tiễn ra khỏi hồi ức. Dương Tiễn bây giờ mới phát giác ra bản thân nhìn Triệu gia thất thần.

Sau khi Triệu gia gia chủ già bị bắt, Triệu Vãn Thủy liền được khôi phục lại danh phận, xác của những người bị hành hạ mà chết ở trong mật thất nơi từ đường cũng được đem ra, thi thể của Triệu Gia Gia ở tử lâu cũng được đem chôn cất đàng hoàng. Những người đã chết bị đổ cho yêu ma quỷ quái kia đều là Triệu Vãn Hàn cùng Triệu Vãn Thủy làm, những người kia đều là những người vô tội bị kéo vào thù hằn giữa hai đời Triệu gia. Hai người kia bày ra vụ án này chỉ là muốn để cho quan phủ bắt tay vào điều tra và để làm cho Triệu Nghị Thiên giả thần hồn nát thần tính, để lộ nhiều nhược điểm hơn. Đáng lẽ ra hai người cũng phải bị xử tội, nhưng do Triệu Nghị Thiên trước khi đi đã xuống nước cầu Bao đại nhân buông tha cho họ, nhận hết tội lỗi về bản thân cho nên hai người kia không có việc gì cả. Bao đại nhân đối với việc này đã rầu thoỉ ruột mất mấy ngày.

Dương Tiễn đã đem toàn bộ linh lực trong ngọc bội hấp thu xong, thân thể cũng bỗng nhiên lớn lên, hiện đã là một tiểu tử, nhảm, tiểu cô nương tám tuổi rồi. Dương Tiễn đối với việc này hết sức bất mãn. Cái gì mà tiểu cô nương chứ? Đại gia rõ ràng là nam nhân!!!!

Nhưng không có ai chịu hiểu cho nỗi lòng của Dương Tiễn.

Triển Chiêu vì danh tiết (?) của Dương Tiễn cho nên đã cùng Dương Tiễn tách ra hai phòng lại như ban đầu, Công Tôn Sách đối với việc này luôn trung khuôn mặt nuối tiếc đáng đánh, ánh mắt nhìn Triển Chiêu luôn là muốn nói mà thôi làm cho Triển Chiêu chẳng hiểu cái mô tê gì cả, cuối cùng đành không thèm để ý nữa.

Dương Tiễn đã lớn lên, cho nên sức lực lại khôi phục, cuối cùng không cần kiêng dè nữa, ngày nào cũng chạy theo đám tú đại hộ vệ và Triển Chiêu đi tuần phủ. Dân chúng ở Đông Kinh Biện Lương sau khi nhìn thấy Dương Tiễn liền y y nha nha nháo cả lên, luôn tìm mọi cách sờ má một cái hôn má một cái làm Dương Tiễn khổ không thể tả, ngày nào cũng ôm một mặt đầy phấn son trở về.

Mọi người ở Khai Phong Phủ nhìn mà mát cả mặt.

“Sao vậy? “ Triển Chiêu người khoác hồng y quan phủ, eo đeo Cự Khuyết, nhìn qua quả thật ngọc thụ lâm phong hào hòa nho nhã lại có nét uy nghiêm không thể chống cự.

Dương Tiễn lắc đầu : “ Không sao, nhớ tới chút việc của quá khứ mà thôi. “

Triển Chiêu luôn tôn trọng quyền riêng tư của người khác, vì vậy không hỏi nữa, tiếp tục đi đằng trước.

Dương Tiễn nhìn bóng lưng hồng y của Triển Chiêu, bỗng dưng như cơn mưa.

Sao...hắn lại có cảm giác cảnh này có vẻ quen quen...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 29

Hôm nay là một ngày trời đẹp, nhưng ở Khai Phong phủ lại âm u chướng khí mù mịt.

“Cút! Bỏ gia chết cũng không đồng ý!! “ Dương Tiễn sống chết ôm cột không buông đối Công Tôn Sách đối diện nói. Bộ dạng nữ hài tử sống chết ôm cột làm cho Vương Mã Trương Triệu bốn người đứng ở đó nín cười đến đỏ bừng mặt.

Triển Chiêu khước môi cong lên, muốn nói nhưng lại thôi.

Bao đại nhân im lặng chống tay ngồi một bên hết nhìn Công Tôn tiên sinh nhà mình rồi lại nhìn Dương Tiễn, một bộ muốn xem kịch vui.

Công Tôn Sách nghe thấy lời Dương Tiễn phản đối, cũng không lộ vẻ gì không vui, chỉ là nụ cười so với thường ngày nhạt hơn một chút.

Dương Tiễn thề bản thân không có rùng mình. Thực sự!

“A Tiễn, một nữ hài tử không nên có hành động thất lễ như vậy. “ Bỗng dưng Công Tôn Sách lên tiếng, nói một câu không liên quan gì đến chủ đề đang nói. Dương Tiễn mặt hết xanh đến trắng lại đen, khuôn mặt nhăn thành một đoàn, hét lớn : “ Ngươi mới là nữ hài! Cả nhà ngươi mới là nữ hài! Gia là nam nhân chân chính! “

“Ô~ Nam nhân sao... “ Công Tôn Sách khẽ liếc đem Dương Tiễn nhìn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên, sau đó phun ra mấy chữ làm Dương Tiễn suýt tức chết : “ Thực sự nhìn không ra a... “

Dương Tiễn mặt đen lại đen hơn: “ Hôm đó không phải các ngươi đều thấy rồi sao? Gia là nam nhân, chỉ là vì một lý do mà bị biến thành nữ mà thôi! “

Nhớ lại đêm hôm đó là ngày cuối tháng, tự dưng hắn đang tắm, không hiểu sao đứng cái lại biến thành con trai, cho dù tinh thần hắn có sắt thép đến mức nào cũng không kìm nổi mà hét lớn một tiếng, sau đó...sau đó...

Nhớ lại ánh mắt mọi người khi xông vào nhà tắm thấy bộ dạng đó của mình, Dương Tiễn hận không thể đem những kẻ đã thấy đi băm vằm uy chó.

Công Tôn Sách đương nhiên biết việc này, không những thế hắn còn là kẻ đã có mặt tại hiện trường, lúc đó còn không có việc gì huýt sáo một tiếng. Tình huống hôm đó quả là quá đặc sắc a...

“À... Xem như là vậy đi. “ Công Tôn Sách phe phẩy quạt lông ngỗng, ánh mắt ánh lên tia nguy hiểm : “ Ngươi là thần tiên, cũng nên có một chút đức hạnh của thần tiên đi? “

“Cái giọng điệu nghi ngờ đó là cái gì?! Gia khi nào không giống thần tiên? Đức hạnh của gia so với Thái Thượng Lão Quân cùng tên Ngọc Đế kia còn muốn tốt hơn gấp trăm lần! “ Dương Tiễn lập tức cả người xù lông lên.

Công Tôn Sách cười ánh mắt cong cong, nhìn thực giống con hồ ly. Dương Tiễn cảm thấy bản thân thực sai lầm rồi mới dám đôi co với người này.

“Nếu đã là thần tiên có gì thấy dân chúng bị yêu quái quấy phá lại không thèm để ý? “

“..... “Hắn có thể nói kì thực con yêu quái kia rất ghê tởm không?

“Thần tiên như vậy...Thực khiến người khác lạnh lòng a... “

“..... “Hắn có thể nói nếu như bản thân mà những tay thì sẽ có nguy cơ bị nước miếng dìm chết không?

“Aizz...Khai Phong phủ cũng không có đủ tiền nuôi người không có tác dụng... Làm sao đây? Sổ chi thu tháng này lại không đủ rồi...” Con hồ ly nào đó tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Dương Tiễn khuôn mặt đen lại, run run rẩy rẩy buông cột ra, biểu tình quyến luyến như vậy khiến người ta tưởng rằng đó là cây vàng cây bạc chứ không phải một cây cột.

“Không phải chỉ là đánh yêu quái thôi sao... Gia..gia đi là được mà...” Dương Tiễn đau khổ khóc thầm đầu hàng.

Mọi nó hổ xuống đồng bằng bị khuyến khi!

Ngọc Đế, Vương Mẫu, Lão Thái (Thái Thượng Lão Quân), ba người các người chờ đấy cho ta, đừng để bọn đại tiên lên được trên đó, nếu không..

@#@##\$^\$&&%\$\$%^!!!!... (Thịnh lược bớt mấy ngàn chữ chứa cảnh bạo lực ^__^)

Công Tôn Sách bằng lòng nhìn Dương Tiễn, sau đó kéo Bao đại nhân đi xử lý công vụ. Tứ đại kim cương cũng tự biết thân biết phận, lập tức chạy đi tuần tra. Cuối cùng chỉ để lại hai người Dương Tiễn cùng Triển Chiêu. Triển Chiêu nhìn bộ mặt như bánh bao thiu của Dương Tiễn, mỉm cười khẽ xoa đầu người kia, giọng nói ôn nhuận vang lên : “Được rồi, cũng không cần lo, ta sẽ cùng làm với ngươi. “

Dương Tiễn nhú mày, đưa tay lên sờ chỗ đầu được Triển Chiêu xoa kia, mặt không được tự nhiên nói: “Ai bảo ta lo? Chỉ là một tiểu yêu quái, ta còn chưa đánh đã nghiền đầu. “

Triển Chiêu cũng không có nhiều lời, chỉ gật đầu rồi bước đi, cho nên không có nhìn thấy ánh mắt kì lạ kia của Dương Tiễn.

Quen! Thực sự quá quen!

Cái cảm xúc tay người này xoa xoa thực sự quá quen!

Dương Tiễn không hiểu cái cảm giác này, nhưng bản năng mách bảo hắn tuyệt đối không nên xem nhẹ điều này.

Lần đầu tiên, Dương Tiễn thực sự cảm thấy rối rắm

... ..

Đông Kinh Biện Lương thời gian này bỗng dưng nảy sinh một sự kiện kì lạ - thiếu nữ biến mất!

Mà những thiếu nữ này cũng không có gì nổi bật, ngược lại còn có vẻ ngoài không được mấy xinh đẹp. Bỗng dưng chỉ một đêm mất tích tới 6 người, sau lại mất tích thêm 4 người. Người nhà đến báo quan, quan phủ sai người đi tìm, không biết thế nào lại mất tích nốt. Tổng cộng hiện tại mất tích hơn 15 người. Bao đại nhân đầu tiên nghi ngờ đây là một vụ án mất tích liên đới lớn, có khả năng là do một nhóm người làm ra. Nhưng từ khi Dương Tiễn đến nhà của thiếu nữ đầu tiên biến mất liền cho ra kết quả là yêu quái làm, sau đó mới có vụ bị Công Tôn Sách ép buộc nhận án.

Dương Tiễn thề bản thân nếu có cơ hội quay về quá khứ thì nhất định sẽ không nhanh miệng như vậy nữa.

Bởi vì hắn biết yêu quái lần này tuyệt đối không nên dây vào!

Nhưng giờ đã nhận án, Dương Tiễn cũng chỉ còn cách nhận mệnh đi tìm con yêu quái kia.

Triển Chiêu để ý thấy Dương Tiễn mấy hôm nay cứ nhú chặt lông mày đi đứng không yên, lo lắng hỏi: “Ngươi làm sao vậy? “

Dương Tiễn ngồi trên giường nhắm chặt mi : “Đang nghĩ làm thế nào dụ tên kia ra... “

Cái này thực làm khó Dương Tiễn. Hắn và tên kia ít nhất đã có nhiều lần tiếp xúc, đương nhiên biết bản tính tên kia khó hầu tới cỡ nào, đã thế công phu chạy trốn luôn thuộc hàng thượng lưu, muốn tìm cũng không thể trong ngày một ngày hai.

“Ngươi quen yêu quái lần này? “

“..... “ Hấn thực sự muốn nói bản thân tuyệt không muốn dây dưa với tên kia.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 30 : Gặp mặt Rết Tinh (Thượng)

Đêm khuya ở Đông Kinh Biện Lương luôn im ắng, nhất là thời gian gần đây, ai ai cũng lo sợ cho nên chỉ mới gần giờ Tuất mà đã không còn ai ở ngoài đường, trừ gã gỗ mờ ra.

Trong tiếng vang “ Cẩn thận củi lửa “ của người gỗ mờ, một chiếc kiệu lộng lẫy bốn người khiêng từ trong ngõ đi ra, nhìn qua vô cùng u uất.

Trong kiệu là một nữ nhân y phục đỏ rực, đầu đeo khăn đỏ, nhìn qua quả giống như tân nương muốn gả. Bỗng từ sau lưng tân nương kia thò ra một cánh tay trắng, cánh tay nhỏ nhắn như tay hải tử, sau đó lại có thêm cánh tay khác giờ lên, lộ ống tay áo màu lam, đem cánh tay kia kéo lại vào trong y phục, giọng nói nam nhân vang lên.

“ Đứng rợn. “

Dương Tiễn núp trong y phục bủi bùi nhìn Triển Chiêu sau lưng mình, nhỏ giọng nói : “ Thực ra ngươi không cần theo ta, ta có thể xử lý chuyện này. “

Mà người ngồi sau lưng Dương Tiễn không phải ai khác mà chính là Ngự Tiễn Thị Vệ Triển Chiêu. Lần này hai người ở trong này là bởi vì Dương Tiễn đã tìm ra cách để dụ yêu quái ra, nhưng do Triển Chiêu lo lắng cho Dương Tiễn nên đòi phải đi theo, thành ra mới có tình cảnh hai người nấp trong y phục của hình nộm này.

Nghe không sai đâu, chính là hình nộm!

Nữ nhân này là do Dương Tiễn lấy giấy hóa thành hình nộm rỗng, chỉ có mặt trước, mặt sau rỗng có thể chứa người. Vốn chỉ có một không gian nhỏ, nhưng do có hai người mà trở nên vô cùng chật chội, thành ra hiện cả người Dương Tiễn cơ hồ đều ngồi trên đùi Triển Chiêu.

Triển Chiêu mặt không đổi nói : “ Triển Chiêu chỉ là lo ngại vóc người nhỏ bé hành động sẽ gặp khó khăn. “

Dương Tiễn : “ “ Mẹ nó, có cần ngại nhắc lại không??

“ Hơn nữa Công Tôn tiên sinh nói với tính tình ngươi chỉ sợ sẽ đem yêu quái kia xử tận gốc, làm cho chúng ta không có bằng chứng và hung thủ để đưa về quy án, cho nên ta nhất định phải đi theo để ngăn ngươi lại. “

Dương Tiễn : “ “ Có ai nói kì thật ngươi rất hắc không con mèo kia?

“ Được rồi, im lặng chút. “

Dương Tiễn : “ “ Từ này ai là người nói??? Con mèo chết tiệt nhà ngươi!!

Dương Tiễn đối với chuyện này đã không có gì để nói nữa rồi, thực ra là hấn không có thời gian mở miệng... Sao hấn không biết con mèo này lại có thuộc tính quân gia nhỉ?

Triển Chiêu lặng lẽ ngưng thần, khỏe môi như có như không cong lên.

Không gian lại rơi vào im lặng, Triển Chiêu đem tinh thần tập trung cao độ, hể ngoài kia có gió lay một chút hấn cũng đều cảnh giác, mà ngược lại với Triển Chiêu, Dương Tiễn lại một bộ vô cùng thoải mái, không hề có vẻ gì là đang ở trong thời khắc quan trọng cả. Nhưng chỉ mấy giây sau, Dương Tiễn liền thay đổi trạng thái, cảnh giác nhìn phía trước.

Bởi vì lúc này, yêu khí tràn tới...

Tứ đại hộ vệ Trương Triệu Mã Vương nghe thấy trong gió thổi mạnh lại mang không khí kì quái liền biết có biến, lập tức cảnh giác, tay nâng kiệu siết chặt.

Mặc dù trong kiệu có vị...ùm, thần quân gì đấy, nhưng nếu để bọn họ an tâm đem an toàn đưa vào tay đứa trẻ, hình như mười tuổi nhỉ? Bọn họ tuyệt đối sẽ lắc đầu ngay lập tức.

Cho nên bốn người đem cảnh giác tập trung về phía trước. Dù sao sau lưng họ chính là Triển đại nhân, Triển đại nhân a, nếu ngài ấy bị một chút tổn thương gì, nhân dân toàn thành Biện Lương nhất định sẽ đem bọn họ chìm trong nước miếng.

(Có thể nói, Dương Tiễn chỉ là hàng khuyến mãi đi kèm với đồ cao cấp Triển Chiêu =]]]] Liên tưởng sâu xa quá)

Vì tính mạng và cuộc sống sau này của bọn họ, phải liều chết bảo vệ Triển đại nhân.

Bốn vị hộ vệ quá sùng bái Triển đại nhân nên quên mất một điều, Công Tôn tiên sinh đã dặn phải giả vờ cho kiểu bị cướp để Triển Chiêu và Dương Tiễn đột nhập vào hang ổ của yêu quái giải cứu những người bị mất tích. Hiện tại như vậy....

Thế là Dương Tiễn đang ngồi im tự dưng bị một lực ngoài kia làm mất đà, thành ra cả người cuộn tròn lên ngực Triển Chiêu, còn Triển Chiêu may mà đã cảnh giác sẵn cho nên người chỉ bị nghiêng ngả một chút, sau đó liền vững vàng ôm chặt thân hình nhỏ bé của Dương Tiễn, còn lo lắng xem hắn có bị thương hay không.

“ Dương Tiễn, thế nào? “

Dương Tiễn xoa cổ tay lúc này bị chấn, lắc đầu : “ Không có gì, bên ngoài xảy ra cái chuyện gì vậy? “

“ Không biết nữa, có cần ra xem không? “

“ Khoan, không cần! Tên kia mà thấy mặt ta nhất định sẽ chạy trốn!! “ Dương Tiễn nghe vậy lập tức ngăn lại, vì vậy mà uống phí một màn tứ đại hộ vệ té tựa như chó cạp đất....

Tình huống vốn là...

Tứ đại hộ vệ vì tình huống mà không cầm theo vũ khí, cho nên chỉ có thể âm thầm vận nội lực cảnh giác xung quanh, nhưng không đợi họ làm gì, một con gió mạnh đã xuất hiện, đem cả bốn người quật ngã như chó cạp đất.

(Chú ý, điều quan trọng nhắc lại hai lần)

Cho nên khi hai người Triển Chiêu và Dương Tiễn chờ quá lâu mà len nhìn ra bên ngoài, đã thấy xung quanh không còn là đường phố Biện Lương nữa mà là đất đá mù mịt, nhìn qua có vẻ đây là một hang động.

Triển Chiêu vén màn, cẩn thận cùng Dương Tiễn đi xuống, nhưng khi hai người vừa mới đặt chân xuống đất, một con lóc đen đã bay tới, sau đó hóa thành một thiếu niên tầm mười tám, một thân đồ đen đứng trước mặt hai người.

Triển Chiêu cảnh giác đem Dương Tiễn che sau lưng, mà Dương Tiễn, khi thiếu niên kia xuất hiện, mặt có thể dùng câu đen còn hơn cả Bao đại nhân mà hình dung.

Chết tiệt, hắn đã nói mà, vụ này vốn không nên dây vào !!!!

Còn thiếu niên kia, khi thấy Triển Chiêu thì mắt sáng lên, sau đó dùng tốc độ ánh sáng đem khuôn mặt bình thân thay bằng khuôn mặt ngốc nghếch, dùng giọng điệu ngọt chết người hỏi Triển Chiêu.

“ Mỹ nhân, ngươi là người đẹp nhất mà ta từng gặp đấy. Sắc đẹp của ngươi so với Hằng Nga tiên nữ, bảy vị công chúa của Ngọc Đế còn đẹp hơn, thật giống câu mỹ nhân khuynh thành. Rốt cuộc ta đã hiểu cái gì mà cười một tiếng khuynh thành, hai tiếng khuynh quốc, ba tiếng khuynh nhân rồi. Mỹ nhân, ngươi thấy ta được không? Trở thành giao phối của ta nhé? “

Triển Chiêu lần đầu tiên cứng người.

Cái gì gọi là giao phối? Mỹ nhân? Khuynh quốc khuynh thành khuynh nhân???

Hắn nghe nhầm??

Còn Dương Tiễn thì cơ hồ nín cười đến bể bụng rồi.

“ Vị nhân huynh này, Triển mỗ là nam nhân, huynh nhận nhầm rồi... “ Triển Chiêu hít một hơi, cười nói.

Thiếu niên kia sừng sốt, tựa như không nghĩ hắn sẽ nói vậy, sau đó bật cười : “ Đúng rồi, ta đương nhiên biết ngươi là nam nhân nha, nhưng cha ta nói cưới là phải cưới nam nhân, như vậy mới không vương bận. Và lại không phải ngươi muốn trở thành giao phối của ta nên mới tìm ta sao? “

Cưới? Giao phối?

Triển Chiêu liếc nhìn Dương Tiễn nín cười đằng sau, thở ra : “ Huynh đài, thực ra có người tìm huynh, cho nên chúng ta mới phải làm vậy để dụ huynh ra. “

“ Có người tìm ta? Ai? “ Thiếu niên kia nhướn mày, sau đó nhìn thấy Triển Chiêu nhích người, để lộ ra một bóng hồng y, mặt liền biến sắc : “ Ba mất đại nhân? “

“ Con rết kia, cầm mồi! “ Dương Tiễn tức giận trừng Triển Chiêu, sau đó hét lớn với thiếu niên. Hóa ra, chân thân của thiếu niên kia là một con Rết Tinh.

Rết Tinh tựa hồ rất vui vẻ khi nhìn thấy Dương Tiễn, vì vậy vù một cái lập tức chạy tới cạnh hắn : “ Ba mắt đại nhân, chúng ta thật có duyên. Có lẽ Nguyệt Lão cũng muốn chúng ta ở bên nhau. “

“ “ Đấy, hắn biết ngay mà.... Dương Tiễn con mắt cá chết nhìn Rết Tinh, tựa hồ đối với chuyện này đã không phải lần đầu.

Cho nên hắn mới nói, hắn ghét nhất là tên khốn này....

“ Ba mắt đại nhân, tiểu cầu đáng yêu bên cạnh ngài đâu? Không lẽ là di tinh biệt luyện rồi? Ai nha, không thể được nha, như vậy sau này ngài gả cho ta không lẽ không có tiểu cầu kia làm nha hoàn thông phòng?? “

“ Rết Tinh, ngươi nghĩ quá nhiều rồi, ta tuyệt không lấy ngươi đâu. “ Dương Tiễn lần thứ N nhắc lại câu này.

“ Cha ta nói là phải nhanh chóng đem ngài rước về, như vậy nhà ta sẽ có một cây đại thụ thật to. “

“ “ Ngươi có cần thật thà như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Âm Dương Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.